

БАРИ УУД СМЪРТОНОСЕН ДАР

Превод от английски: Невяна Рашкова, 1996

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

17 юни — 28 август, 1928

Два часа от Кенибънгпорт и слънцето вече беше слязло между дърветата. Том натисна педала на газта... твърде бързо за това шосе, но бяха тръгнали едва на смрачаване, а пътят щеше да бъде невъзможен през нощта.

Кейт беше заспала — унесена, помисли Том — тънки ручейчета пот се стичаха по прашните й бузи, главата й се люлееше върху облегалката при всяка неравност на пътя. Завиждаше й. Очите му горяха, главата го болеше и той се заричаше не за първи път никога да не пие некачествен джин на обяд.

Ако беше по-рано, той щеше да спре, за да поспи. Сега беше твърде късно. Пък и само на шестдесет мили на юг в „Кенетс Ин“ ги чакаше първокласна вечеря и френско вино. Може би щеше да успее да вземе разстоянието за час и половина? Кракът му натисна, докато педалът почти опря в пода. Стрелката на спидометъра стигна 50, ситни камъчета заудряха в пода на колата, колелата вдигнаха огромен облак прах, който нахлу през прозорците и се спусна бавно по кожените седалки, арматурното табло, дрехите им...

„Пайърс Ароу“-то се представи чудесно на първия завой, дори върху черния път. Винаги най-доброто за сина на Томас Лист младши. На правата отсечка спидометърът затрептя на 52, после на 55...

Той не чу удара, но го усети. Колата рязко зави наляво, увисна за секунда, после подскочи надясно, изтръгвайки волана от ръцете му. Натисна спирачките твърде късно. Колата поднесе по пътя върху мръсния банкет, после се сплеска в един огромен стар канадски бор край пътя.

Предното стъкло издрънча и ситни парченца се посипаха по земята. Вратата откъм шофьорското място се смачка и зейна, а задните колелета увиснаха свободни над пътя, все още бясно въртящи се и хвърляха прах от гумите.

— Няма много кръв. Мъжът е пострадал леко. Жената има болки, изглежда доста зле... — Пауза. — Изглежда, че е бедрото.

Последва нова пауза. Том гледаше как шериф Страуд бърше лицето си, после телефонната слушалка. Градската телефонна централа не беше нещо друго, освен просто нечия веранда, застлана с балатум. Достатъчно чисто, даже по первазите имаше цветя. Но стъклата ограничаваха достъпа на какъвто и да е свеж полъх и помещението беше горещо и задушно.

— Колата им е извън строя, но аз мога да ги докарам. — Последва нова пауза. — Веднага щом е възможно.

Том последва мъжа надолу по трите стъпала и после отново в праха. Той беше в очите му, в косата, скърцаше между зъбите му, дереше кожата му. Откъм дърветата полъхна вятър, изсуши потта от лицето му, като размаза праха по челото и бузите.

Кейт лежеше върху задната седалка в колата на шерифа, присвила крака към тялото си, тъй като изпитваше болка при разгъването им. Очите ѝ бяха широко отворени, втренчени — помисли Том, а лицето ѝ беше много бледо.

— Кейт?

Очите ѝ се обърнаха към него.

— Болницата е на около двадесет минути — каза той. — Чакат ни.

Тя отмести поглед.

Шериф Страуд палеше колата.

— Лош ли е пътът? — попита Том.

— Не много. Ще карам внимателно.

Той запали, освободи ръчната спирачка и потегли покрай тревата, през банкета, излизайки на пътя. Беше добър шофьор, равномерно подаваше газ, внимателен на завоите, готов за всяка неравност. Кейт беше затворила очи — или спеше, или беше изпаднала в безсъзнание, но не личаха никакви признаци на болка.

По пътя към болницата минаха покрай „Пайърс Ароу“-то, сгърчено край дървото. Задните колела все още висяха над земята, шасито бе наклонено, а вратите стърчаха отворени от двете страни, като пречупени криле. Том извърна глава. Това беше първата му „Пайърс Ароу“ — сватбен подарък от баща му и му беше мъчно да я

остави на пустия пращен път сред притъмняващите гори. Минута след това направи следващия завой и колата се изгуби от поглед.

Болницата изглеждаше по-добре, отколкото очакваше — чиста и съвременна. На запад, зад постройките, небето все още светлееше, но като слезе от колата той видя, че в посока към морето то беше станало тъмносиньо и зад вълнолома се надигаше мъгла и пъплеше към обраслия с канадски бор залив.

Чакаха ги пред вратата — двама мъже с носилка и още един, с бяла престилка. Веднага щом колата спря, те притичаха през поляната. Човекът с бялата престилка — добре изглеждащ, представителен мъж на възраст приблизително колкото Том — отвори задната врата.

— Какво правите?

— Ще ѝ сложа инжекция... морфин. Иначе много ще я боли.

Той се вмъкна на задната седалка и клекна на пода до Кейт. Том не можа да чуе какво ѝ каза, очите ѝ бяха отворени, хлътнали, отговорът ѝ беше много тих. После тя изпъна ръката си и Том се извърна настрани.

Мъжете се отдръпнаха от колата.

— Ще изчакаме две минути, преди да се опитаме да я местим. Няма смисъл да утежняваме положението ѝ.

— Какво ѝ е? — попита Том.

— Не мога да кажа, докато не направим рентгенова снимка, но тази може да е счупен.

Том погледна покрай мъжа към Кейт. Сега лицето ѝ имаше малко повече цвят и тялото изглеждаше по-отпуснато.

— Кейт?

Тя му се усмихна. Докторът махна на двамата мъже с носилката. Те я положиха върху нея и я понесоха през поляната към болницата.

Шериф Страуд се наведе през прозореца на колата.

— Вие вървете, мистър Лист. Аз ще спра в града и ще изпратя някой да прибере колата щом се съмне. Доктор Моур обикновено има по някое допълнително легло и вероятно ще прекарате нощта тук.

Том посегна към портфейла си, но шериф Страуд не го изчака и Том остана сам в мрака на поляната, загледан подир облака прах на шосето, с ръка все още в джоба.

Мъглата вече бе обгърнала островите и се насочваше към сушата. Том се обърна и закричи през тревата към болницата. Без

слънцето на късната пролет, въздухът излъчваше хлад и когато отвори вратата към топлата чакалня, той започна да трепери. Седна на една от дървените пейки, наредени край стените, точно когато докторът се приближи към него.

— Нека да ви донеса нещо за пиене, мистър...

— Лист — каза той, с тона, с който обикновено се представяше.

— Томас Лист младши.

Нямаше никаква особена реакция. Очевидно докторът никога не беше чувал името му.

— Аз съм доктор Едуин Моур. Бихте ли дошъл с мен?

Том го последва в една чакалня с камина и тапицирани столове. Докторът му наля безцветна течност от шишето, което донесе от заключения кабинет. Том отпи голяма глътка.

— Добро е — кимна той.

Доктор Моур се усмихна.

— Една от най-добрите пивоварни в Ню Ингланд е само на пет мили оттук.

Том отпи още една глътка и се почувства по-добре. Треперенето беше спряло.

— Какво е това с рентгеновите снимки?

— Имате късмет, мистър Лист, при нас е единственият апарат в околността. Ще можем да...

— Не съм сигурен, че мога да позволя да направите това с жена ми.

Тонът изненада доктора и го накара да погледне по-внимателно Том. Под праха видя костюм от висококачествен туид, мека като коприна памучна риза и обувки, каквито никой между Бар Харбър и Кенибънгпорт не можеше да си позволи.

— Процедурата е напълно безопасна, мистър Лист. Използваме я от известно време. Няма опасност за жена ви.

— Но аз съм чувал за обриви, тумори...

— Знам какво сте чували, но това е било при по-ранните апарати. Сега са почти съвършени и имаме пълен контрол върху количеството радиация, която жена ви ще получи. Между другото, дори в миналото, опасността е била по-голяма за рентгенолога, отколкото за пациента.

Том стана и наклони глава, като че ли гледаше доктор Моур от голяма височина.

— Казах, че няма да позволя това, докторе, и нямам намерение да го обсъждам повече.

Той беше още млад, но доктор Моур можеше да долови безапелационната нотка в гласа му. Само след няколко години — помисли си докторът — Томас Лист младши ще бъде човек, с когото трудно ще можеш да се справиш. Но тогава всички от тях ще са такива — богатите, които управляват в Мейн.

— Няма да я лекувам без рентгенова снимка, мистър Лист. Тя може да осакатее, ако тазът е счупен и не го оправя. Ако трябва да я шинирам без рентгенова снимка, може да не го направя правилно. Но разбира се, тя е ваша жена и имате право да я заведете някъде другаде — ако мислите, че можете да бъде преместена отново. Аз не смятам така, но решението е изцяло ваше, както и отговорността.

Том се опита да изгледа доктора отвисоко, но отново беше започнал да трепери. Знаеше, че реакцията му е извън рамките на приличието. Не искаше докторът да го помисли за нагъл. Но това беше шок... нещо беше счупено под кожата ѝ. Той си спомни как усещаше кожата ѝ под пръстите си, под устните си. Съвършената хармония, която беше усетил чрез плътта на жена си, сега беше нарушена.

Той седна отново. Не можеше да става дума за извинение, но поне се опита да обясни:

— Това е нашият меден месец.

Докторът също седна.

— Съжалявам. Към Кенибънгпорт ли отивахте?

Том кимна.

— Е, ако е само разтегнат мускул или нещо такова, ще можете да продължите след ден-два.

Той съвсем не мислеше, че е разтегнат мускул, но не искаше да убива надеждата, преди да е необходимо.

— А ако има счупено, докторе?

Ще трябва да ѝ сложим дяволски голяма шина, и за известно време ще се чувства много неудобно, но това е най-лошото. Тя е млада, изглежда здрава — няма причини да не е готова за ново сватбено пътешествие след няколко месеца.

Кейт не можеше да си спомни болката. Знаеше, че я е имало, че още е там, но не я помнеше.

Лежеше по гръб. Дрехите ѝ бяха свалени, но беше увита с чист плат, който миришеше на белина. Отнасяха се с нея нежно, преместиха, после плъзнаха нещо студено и гладко под таза ѝ, което притисна плътта ѝ.

После някакви крушки — не, не крушки, а нещо друго с невероятна форма, подобно на издуто стъкло, затворено в черна кутия. През чистото стъкло тя можа да различи невероятно огънати жички. Докато ги гледаше, те се преместиха. Крушките, кутията и всичко останало се плъзна покрай врата, раменете и се изгуби от погледа ѝ. Искеше да ги види отново... Ако седне...

— Моля, не се движете.

Тя опита да се обърне, за да открие източника на гласа.

— Казах да не се движите.

Болката я обгърна и тя разбра, че трябва да лежи неподвижно.

Някой смъкна чаршафа надолу, после се отдръпна. Тя остана сама с черната кутия. Чу се приглушено тежко щракване, черната кутия забръмча, ново щракване и бръмченето се чу навсякъде около нея.

Двадесет и пет рентгена проникнаха в таза ѝ в невидима, неусетна експлозия от енергия. Пробождайки кожата, мускулната обвивка, мускулите, лъчите преминаха през костта до органите. Избухнаха около мъничкия, зърнест, кух зародиш, който бе само на часове. Прободе клетките, докато те синхронизираха бъдещите си функции. Вътре във всяка клетка, вътре във всяка хромозома, двойните спирали на ДНК се извиха, съединиха се, разделиха се. Извиха се отново, кодирайки билиони съобщения, които щяха да доведат клетките от ембрион до плод, от плод до новородено, до дете, до възрастен. Специализиран код за всяка клетка — как да се възпроизвежда в хармония с органите, от които щеше да бъде част, дори съобщенията за забавяне на функциите, които щяха да кажат на клетките да спрат да се делят, така че организъмът да остарее, после да умре. Даже информацията за разпадането на трупа беше кодирана, приета, запомнена.

В момента, в който радиацията добави своето собствено съобщение, тя прелетя и отмина. То беше кодирано, получено и

запомнено също, докато клетките се делиха и яйцето растеше.

Линейката докара Кейт до гарата. Доктор Моур, асистентът му и Том пренесоха носилката през перона, маневрирайки нагоре по стълбите, през тясната врата и в купето, което семейство Лист бяха наели да откара сина им и жена му въщи.

Те внимателно я пренесоха на оправеното легло, докато стюардът проверяваше и оправяше леглата. Доктор Моур донесе патериците и ги облегна на стената.

— Една седмица без гипс не е много време, Кейт, и ще трябва да ставаш само до тоалетната. През останалото време ще лежиш.

Тя се усмихна.

— Обещавам, Едуин.

Ако не друго, помисли Том, тя беше станала по-хубава през последните няколко месеца. По-слаба, по-бледа — много по-хубава.

Те си казаха довиждане. Искаше му се да бъде сам с нея и беше доволен, че си отидоха. Но докторът слезе на перона и остана там, загледан в тях през прозореца. Том му махна, докторът също му махна, но не си тръгна.

Том се опитваше да забрави мъжа под прозореца. Той се засуети около чантата на Кейт, после позвъни на стюарда да поръча чай. Кейт лежеше там, върху чистата муселинена възглавница, усмихваше му се дяволито. Том отново погледна навън. Докторът не бе помръднал. Този път той не се усмихна, гледаше през прозореца.

Не към него, осъзна Том, а към Кейт, към главата на Кейт, отпусната на възглавницата.

Най-накрая се чу свирката, влакът се поклати, изтрака и запълзя покрай шосето извън града.

Бялата фигура на доктора се плъзна зад прозореца и се загуби от погледа им.

Том се усмихна:

— Не видяхме много от сватбеното пътешествие — каза той, — но ще го компенсираме другото лято, обещавам.

Кейт се засмя.

— По-добре да го направим преди това.

Нещо в гласа ѝ го обезпокои — като че ли имаше някаква тайна.

— Защо, Кейт? Защо не можем да почакаме? Все пак аз имам работа, имаме къща. Не можем просто...

— Защото следващото лято бебето ще бъде на два месеца и мисля, че никой от нас двамата няма да иска да го остави.

Том пребледня.

— Как...

— По обикновения начин — каза тя, като се засмя.

Той се усмихна напрегнато, като че ли устата го болеше, после по-широко.

Влакът се движеше с пълна скорост, прелиташе покрай бреговете на заливите, проядени от морето, на юг към Бостън и Ню Йорк.

Доктор Моур стоя на перона, докато от влака остана само облак дим, който се разнесе във въздуха на слънчевия есенен ден.

— Хайде, докторе, да се връщаме.

Той потрепери.

— Нещо лошо ли, докторе?

— Не, предполагам, че не. Просто би ми се искало да знаех.

— Няма значение. При всички положения трябваше да се направи снимка.

Докторът прокара ръка през затоплената си от слънцето коса.

— Може би трябваше да им кажа — да ги предупредя.

— Ед — произнесе укоризнено асистентът, — просто щеше да дадеш на тази жена седем месеца нещастие, което не би променило нищо.

— Прав си. Освен това... — Докторът спря, чакаше потвърждение от асистента си, което се беше превърнало в диалог, повтарян всеки ден от момента, в който той разбра.

— Освен това — поде асистентът, — най-лошото може да се размине и като нищо може да се роди напълно нормално бебе.

ГЛАВА ВТОРА

30 януари, 1931

Напълно нормално.

Кейт прегледа всеки инч от мъничкото тяло на дъщеря си.

— Даже нокътчета!

Том се засмя. Тя растеше нормално. Малкото телце се закръгли, тънката руса косичка се сгъсти, стана червеникава и Кейт тъжно наблюдаваше как с всеки ден сините очи потъмняваха и се превръщаха в лешникови.

Кейт проследяваше всяка промяна в бебешката книжка на Дженифър — нещо като дневник, изпълнен с отпечатыци от пръсти и кичурчета от косата ѝ.

Тя беше необичайно привързана към нея и прекарваше по-голяма част от деня в детската стая. Обществените задължения бяха изоставени, докато майката на Кейт не се видя принудена да прояви твърдост.

— Е, мила, всички имат деца, не можеш да позволиш на едно бебе да промени целия ти живот.

— Но, мамо, то вече го промени.

— Разбира се, че го промени — мисис Комптън обичаше да си противоречи сама, — но няма смисъл да го превръщаш във фетиш. Казах на Лий Фийлдс, че ще отидем на обяд и повече не мога да измисля извинение за теб. Бебето ще бъде съвсем добре. Имаш Марджъри, мисис Солтър...

Кейт се предаде и започна да прекарва следобедите отделно от Дженифър. Но винаги си беше вкъщи в четири часа, за да е с нея вечерта в детската стая.

В известен смисъл майка ѝ беше права. След като бе далече от детето, връщането у дома беше още по-сладко. Тя нямаше търпение дори да свали палтото си, преди да изтича по стълбите към детската стая, където Дженифър явно я очакваше, пляскайки с ръчички и гукайки, щом съзреше Кейт на вратата.

После, един ден тя проговори. Но когато Кейт каза на Том „мами“ с вече съвсем чисто, а не смешното, пискливо „маа“, лицето му придоби затворен израз, какъвто тя виждаше все по-често, когато говореше за детето.

— Не е ли чудесно?

— Предполагам, че да.

— Предполагаш!

— Съжалявам. Разбира се, че е чудесно.

— Не го мислиш наистина.

Не го мислеше; не го беше грижа.

— По дяволите, Кейт, казах, че е чудесно. Добре, чудесно е. А сега може ли просто да престанеш с това? Омръзна ми да хуквам към къщи при всяко оригване, при всяко подмокряне...

Тя беше твърде стъписана, за да каже нещо.

— Забрави го, Кейт. Просто съм уморен.

Уморен, разбира се, той беше уморен — тя се опита да го забрави. После, един съботен следобед, когато Марджъри доведе Дженифър в библиотеката, Кейт видя Том да я гледа как си играе на одеялцето. Имаше нещо в израза на лицето му, което я разтърси. Това беше хладен поглед, преценяващ, като че ли Дженифър не беше дете, а човек, с когото се налагаше да свърши някаква работа, от когото се очакваше да бъде по-добър.

Тя сподели с майка си.

— Но, скъпа — укори я мисис Комптън, — мъжете никога не реагират на бебетата, така както ние си мислим, че трябва. Те ревнуват, защото бебето иска толкова много внимание. Това е абсолютно нормално, уверявам те.

Ревнив, разбира се, и уморен. Кейт се чувстваше като глупачка. Тази вечер тя реши да промени програмата си. Купи си няколко нови вечерни рокли, опитваше се да не говори за Дженифър. Слушаше внимателно това, което той говореше за работата си. Организира няколко вечери, на които покани хора, за които знаеше, че Том харесва и с които си почиваше.

Видя, че той се радва на новото внимание, прекарва по-малко вечери в клуба, започна да й купува малки подаръци в петъците — навик, който беше изоставен след раждането на бебето. Но държанието

му към Дженифър не се промени. Дори в известен смисъл ставаше по-лошо, колкото по-голяма ставаше тя.

Кейт не спомена втори път за това пред майка си. Но съзнаваше, че това не е нормалната ревност, беше нещо друго. Тя реши да не обръща внимание на глупавите си мисли, като се убеждаваше, че някой ден Дженифър ще направи нещо толкова хубаво, че татко ѝ най-после ще бъде очарован от нея.

И тогава, в деня, когато Дженифър счупи порцелановото конче, Кейт откри, че Том не е единственият човек, който се чувства странно в присъствието на малкото момиченце.

Дженифър беше почти на три години, беше късна зима, най-спокойният час от деня. Сутрешните грижи бяха приключени, камериерките слязоха долу, а Дженифър беше в детската стая, както си мислеше Кейт. Ако беше по-късно, или по-рано през деня, тя можеше и да не чуе звука от счупено стъкло.

Когато отвори вратата на библиотеката, видя Дженифър да стои сама на мрамора — останките от коня лежаха в краката ѝ, а ръката ѝ все още беше извита, както беше държала статуетката.

Беше синьо порцеланово конче, което Кейт пазеше още от детството си, едно от малкото неща, които взе със себе си от родния дом, когато тя и Том се преместиха на Седемдесет и осма улица.

Кончето се беше счупило на четири парчета. Двата крака и опашката лежаха на пода. Дженифър коленичи до парчетата и леко започна да търкаля с пръст един от отчупените крака.

— О, Дженифър, какво си направила? — Тя никога досега не беше повишавала тон на детето, но сега беше близко до сълзи заради загубата на статуетката.

Дженифър погледна нагоре към майка си, после отново надолу към счупеното конче. Тя се опита да нагласи крака към тялото на кончето, веждите ѝ се склениха, докато се мъчеше да върне крака на мястото му, но усилията ѝ оставаха напразни и тя се разплака.

Кейт въздъхна, коленичи до нея и събра парчетата. Гневът ѝ си беше отишъл.

— О, Дженифър — каза тя. — Можем да ги залепим отново, виждаш ли?

Дженифър спря да плаче, загледана в сръчните ръце на Кейт, която се опитваше да нагласи счупените парчета, така че Дженифър да види как кончето може да бъде поправено.

— Какво е направила пък сега? — каза Марджъри, когато влезе в стаята.

Кейт стана и погледна камериерката.

— Ти, отвратително момиче! — Марджъри се закани с пръст на Дженифър, която погледна първо майка си, после бавачката, после отново майка си.

— Къде беше, Марджъри? Защо си я оставила сама тук?

— Мислех, че е в детската стая... Не предполагах, че ще намери сама пътя дотук... Но тя просто се пъха навсякъде.

— Разбира се, че се пъха навсякъде, тя е само на три години, затова трябва да я гледаш.

Поведението на Марджъри безпокоеше Кейт от известно време. Тя беше добра жена и отначало изглеждаше доста привързана към бебето, но напоследък ѝ се струваше, че Марджъри направо избягва детето.

— Съжалявам — каза Марджъри. Изобщо не личеше да съжалява.

— Марджъри, какво има? Не искаш ли вече да работиш тук?

Марджъри погледна в пода, после в Кейт.

— Не, ма'ам. Не искам. Бих искала да напусна.

Кейт беше шокирана. Повече от двадесет момичета бяха кандидатствали за работата преди три години и Марджъри беше ужасно благодарна, когато я наеха. Кейт не вярваше нещо да е станало по-лесно за момичета като Марджъри да си намерят работа.

— Имаш ли къде да отидеш?

Дженифър си тананикаше фалшиво и високо и Кейт искаше да ѝ каже да престане, но се възпря.

— Е? — повтори тя, когато Марджъри не отговори.

— Не, ма'ам. Но ще намеря нещо рано или късно.

Дженифър продължаваше да си тананика. Кейт видя, че звукът дразни и Марджъри. Двете жени започнаха да разговарят по-високо заради шума.

— Марджъри — Кейт се опитваше да звучи учтиво, — какво се е случило? Ти изглеждаше доста щастлива тук.

— О, аз бях. Не е нещо, което вие сте направила, мисис Лист, вие бяхте чудесна... — Марджъри спря. Кейт видя, че тя наистина не знае какво да каже.

— Тогава защо? — подкани я Кейт.

Очите на Марджъри се преместиха към все още тананикащата Дженифър, после се извърнаха настрани. Много бързо. Беше странен поглед, неочакван, недобър поглед. Кейт се обърна и също погледна детето. Дженифър седеше на турския килим, главата ѝ беше наведена над късчетата от кончето, кестениявите къдрици блестяха на зимното слънце.

— Твърде много ли ти идва тя, Марджъри? Трудно ти е да се справяш с нея?

Кейт очакваше момичето да се хване за това извинение. Тя винаги даваше на хората възможност да се оттеглят с достойнство, когато можеше. Но Марджъри не се възползва от възможността.

— Не. Не е точно това. Гледала съм много деца в живота си. Имам седем братя и сестри и всички са по-малки от мен. Не, аз харесвам децата — последва пауза, — обикновено.

— Обикновено? Искаш да кажеш, Марджъри, че ти не харесваш Дженифър?

Нямаше отговор. Кейт усети леко раздвижване в стомаха си.

— Опитваш се да ми кажеш, че не харесваш Дженифър?

— Не че не я харесвам, мисис Лист. Просто мисля, че е по-добре да напусна. Мисля, че не мога да се грижа за нея, и е по-добре да потърсите някой друг.

Дженифър усети напрежението. Тя най-накрая спря да тананика и безмълвно погледна възрастните.

— Не можеш да се грижиш за нея? Можеш ли да се грижиш за друго дете? — Кейт все още говореше разумно.

— Не искам да кажа нищо повече, ма'ам. Ще напусна. Ще си отида тази вечер, ако от ваша страна всичко е наред.

— Изобщо нищо не е наред.

Това не беше нещо изключително. Кейт много пъти се беше грижила сама за Дженифър. Тя я къпеше, дори сменяше памперсите ѝ. Обичаше да облича малкото розово-бяло телце, докато сериозните лешникови очи я гледаха как закопчава надиплената ѝ блузка или да

завързва меките ѝ обувчици. О, Дженифър, помисли си тя и в очите ѝ бликнаха сълзи.

Бавачката ги видя и отмести поглед.

— Съжалявам, ма'ам — каза тя.

— Но ти не обясни нищо. — Кейт се опитваше да звучи строго, но гласът ѝ се прекърши.

Детето чу. Майка ѝ плачеше, наранена, не беше заради Марджъри — тя не беше направила нищо освен да говори. Беше заради кончето — тя беше счупила кончето и бе накарала майка си да плаче. Сви цялото си телце върху счупената статуетка.

— Съжалявам — упорито повтаряше Марджъри. Без да каже нито дума повече, тя остави майка и дъщеря сами, заедно в слънчевата стая, и се качи да си опакова багажа.

Кейт се обърна. Дженифър все още седеше на килима, наведена покровителствено над счупените късчета от кончето.

— Мамо? — Тя искаше да каже на майка си, че никога повече няма да счупи нищо, но не ѝ стигаха думите.

— Да, скъпа, ще го поправим.

Кейт се наведе и започна да събира късчетата.

Том се прибра около четири и половина. Кейт го намери в кабинета и без да дочака да отпие глътка от чая си, му разказа за напускането на Марджъри.

— Е — каза той, без ни най-малко да личи, че е разстроен. — Ти не беше много доволна от нея напоследък, нали?

— Но не е в това работата. Тя просто си отива без да каже нищо, отива си от нас — отива си от *Дженифър*!

— Отива си или вече си отиде?

— Не си е тръгнала още, но е горе и си стяга багажа. Том, не че имам нещо против да се грижа за Дженифър, докато намерим друга бавачка, наистина. Просто начинът по който напуска — без да ми каже някаква причина. Като че ли има някаква тайна, нещо, което би наранило чувствата ми, нещо за Дженифър.

— Дженифър? — Той се опита да прозвучи изненадано, но тонът му беше фалшив.

Кейт се опита да прочете изражението на лицето му, но той извърна глава.

— Искаш ли да поговоря с нея?

— Да. О, не се опитвай да я накараш да остане. Сега вече не искам да остане. Просто се помъчи да разбереш защо напуска.

— Добре, скъпа. Ще я видя преди да тръгне.

— И, Том, ще ми кажеш какво ти е казала — каквото и да е то.

— Разбира се.

— Има нещо странно у нея, мистър Лист. Знам, че ви е дъщеря и господ ми е свидетел, че нямам намерение да бъда груба, сър.

Марджъри го погледна в малката си стая, вече облечена с дрехи и принадлежности, приготвени да бъдат прибрани в големия куфар, отворен върху леглото.

— Марджъри — каза той, — това е добра работа, не е тежък труд. Мисля, че плащаме добре...

— О, да, сър, заплатата е страшно хубава. Печеля повече от всичките си сестри.

— И тя наистина е сладко дете. Знам, че изглежда малко странна, но ще свикнеш...

— Не — прекъсна го тя, — няма да свикна с нея. Знам, че *изглежда* сладка, никога не е жестока, като някои други деца — поне аз не мога да кажа. И е умна, знаете, наистина е хубава. Но има нещо... Не мога да го кажа с толкова много думи, просто нещо, което ме кара да се чувствам неспокойна и не искам... Не, не мога да остана при нея повече. Това е всичко.

— Имаш ли къде да отидеш?

— Ще си отида вкъщи, докато намеря нещо друго. Предполагам, че няма да ми дадете препоръка. — Тя говореше меко.

— Остави ми адреса си, Марджъри. Ще ти изпратим писмото следващата седмица. И, Марджъри, моля те взemi това — нещо като компенсация. Ще ти помогне, докато си намериш работа.

Той извади пари от портфейла си, докато тя го гледаше, и ѝ ги подаде. Тя взе банкнотите, опитвайки се да не гледа към тях.

— И аз не знам какво е това, Марджъри. А бих искал да знам — произнесе той почти на себе се и направи няколко крачки назад. —

Късмет! — И вратата хлопна след него.

— Е? — попита Кейт веднага, щом той се върна. Мъжът ѝ изглеждаше странно, лицето му беше помръкнало.

— Не каза кой знае какво — гласът му звучеше неестествено, — просто не се чувства удобно тук.

— Но, Том, правя всичко, за да ѝ е добре.

— Знам. Тя няма нищо против теб.

— Тогава предполагам, че има нещо против Дженифър. Против едно дете! — Гласът на Кейт беше рязък.

— Не. Кейт, моля те, скъпа, тя няма нищо против Дженифър. Просто... тя каза... — Кейт чакаше. — Какво значение има, Кейт? Самата Марджъри е още почти дете.

— Просто какво, Том? Кажи ми какво каза Марджъри.

— Тя просто каза, че Дженифър я кара да се чувства малко неуютно, това е всичко. Това е всичко, което каза — „неспокойна“. Дженифър нищо не е направила. Стават такива неща. — Той говореше много бързо, с очи вперени в пода, после ги изви настрани, само да не срещне погледа на жена си.

— Какво значи „неспокойна“?

— Не знам.

— Мисля, че знаеш. И че разбираш прекрасно. Ти също я отбягваш, нали? Собствената си дъщеря — всеки път, когато тя влезе в стаята, ти излизаш. Никога не играеш с нея, не говориш за нея. Дори не я снимаш. Защо?

— Кейт, измъчваш се за нищо. Обичам Дженифър, но нали знаеш как е — винаги изглежда, че бащата не го е грижа достатъчно. — Той се опита да смекчи нещата. — Майка ми обвиняваше татко по същия начин, когато бяхме деца, наистина го правеше, Кейт. Кейт?

Той отиде при нея, опитвайки се да я прегърне.

— О, Кейт...

Тя плачеше.

— Защо, Том? — хлипаше тя. — Какво не е наред с нея?

Той не знаеше какво да каже. Просто я държеше и я остави да плаче.

ГЛАВА ТРЕТА

5 март, 1933

— Том — извика Кейт. — Том!

Когато тя стигна площадката, чу вратата на кабинета му да изхлопва. Останала без дъх, но все още тичайки, тя го посрещна с широко разтворени ръце, после внезапно спря пред него.

— Кейт, какво има?

— О, скъпи, бременна съм.

После разперените ръце се сключиха около него, прегръщайки го.

— Том, момче е, знам, че е момче.

Той я притисна към себе си, лицето и косата ѝ все още бяха студени от въздуха навън.

„Момче“, помисли си той. Плъзна ръка под палтото ѝ, надолу по гърба. „Момче.“

После я погали по рамото. Сянка помрачи радостното му изражение, когато видя дъщеря си на вратата на кабинета.

— Мамо.

„О, господи“, помисли си той. „Мамо“, повтори той наум колебливо изречената дума. „Защо, по дяволите, просто не влезе в стаята.“

Дженифър направи няколко несигурни крачки, като заобиколи — защото той беше там, защото нейната скъпоценна мама беше в ръцете му.

— Какво има, Дженифър? — Гласът му прозвуча по-остро, отколкото беше възнамерявал. Тя почти раболепничеше и това го караше да пожелае да я удари. Все пак тя го погледна с немигащи очи.

— Чух мама...

— Разбира се, че си чула мама — тя е вкъщи.

Кейт се освободи от ръцете му и той стана свидетел на ритуала на срещата — сякаш са били разделени с години.

Дженифър беше на четири години. Безпокойството, което изпитваше в нейно присъствие се беше променило — сега той

определено не я харесваше, понякога даже я мразеше, когато тя се залепваше за Кейт. Той мислеше за себе си, че е добър човек. Честен, открит и богат. Най-доброто семейство — всеки би бил щастлив да бъде на мястото на Томас Лист. Само чувствата към дъщеря му разклащаха тази представа, от което той още повече не я харесваше. Бавачките бяха напускали една след друга, но враждебността и отчуждеността на другите прислужници към детето му вдъхваше увереност. Поведението им го караше да не се чувства толкова неестествено. Сега щяха да имат друго дете и може би той щеше да стане нормален баща. Почувства се готов да прощава.

— Дженифър, ще имаш братче или сестриче.

— О? — Тя стискаше палтото на Кейт.

— Да, нали ще е хубаво? — Както винаги, когато говореше с нея, гласът му звучеше напрегнато, сякаш държеше официална реч.

— Бебе? — Тя никога не беше говорила по детски, произнасяше думите отчетливо от самото начало, без някоя от малките бебешки грешки, които Том намираще толкова очарователни у другите деца.

— Да, Дженифър. Малко момченце — можеш да си играеш с него и да помагаш на мама да се грижи за него.

Нежният му тон я накара да се изчерви. Тя се усмихна, пусна палтото на Кейт и направи крачка към него. Той трябваше да се спре, за да не отстъпи от нея. Но тя усети неизвършеното движение и остана неподвижна. Той знаеше, че е изминало дълго време, откакто не се беше докосвал до нея.

— Скъпи — каза Кейт, — извикай хората и им кажи, и се обади на Тонио. Той сигурно има шампанско.

Той пристъпи покрай Дженифър към жена си, погали косата ѝ, докато детето ги гледаше.

— Все някъде в Ню Йорк има шампанско и аз ще го намеря. И ще съберем гости за вечеря, нали — малко парти?

— Да, ще си направим парти. — Тя се засмя, той също. — Омари — Том, ще ядем омари! Изпрати Алберт и кажи на готвача.

Той тръгна надолу по стълбите после се обърна.

— Кейт — извика. — Обичам те!

— Тогава омари и шампанско, ако ме обичаш.

Дженифър все още стоеше неподвижна в средата на стаята.

— Бебе-братче — каза ѝ Кейт, — мъничко момченце. О, Дженифър, ще бъде чудесно.

Дженифър се засмя на щастието на майка си. Кейт се засмя също, съблече палтото си и като го държеше в една ръка го завъртя пред себе си, танцувайки из стаята. Ново бебе — въртеше се тя, въртеше се палтото, издигайки се все по-бързо и по-бързо, докато край на палтото закачи една нежна кристална вазичка, която стоеше на бюрото на Том. Във въртеливото си движение, палтото издигна вазата високо, изхвърляйки единственият цвят. Стъклото и цветето се завъртяха във въздуха. Кейт инстинктивно посегна, макар вече да знаеше, че вазата е загубена.

Внезапно въздухът запулсира, ушите ѝ се изпразниха от всякакъв звук и стаята се превърна във вакуум. Тя усети, че ще припадне или ще ѝ прилошее. Облегна се на бюрото, краката ѝ се подгъваха. Вазата сякаш увисна точно пред нея за частица от секундата и после застана — а не падна — на пода.

Вакуумът беше нарушен и Кейт можеше да диша отново, но тя се тресеше и палтото се изплъзна от треперещата ѝ ръка на пода. Вазата. Наведе да я погледне. Тя се беше приземила на основата си върху голия под, не върху килима. Не беше дори одраскана. Цветето лежеше наблизко, край него блестяха няколко малки локвички вода.

Тя погледна към Дженифър, която стоеше неподвижно, усмихната, много горда от себе си. Кейт се изправи, погледна пак вазата, после очите ѝ отново се върнаха към усмихващото се дете.

— Дженифър? — прошепна тя.

Усмивката на Дженифър трепна.

Кейт бавно отиде до дъщеря си, сложи ръка под брадичката на Дженифър, наклони главата ѝ назад и внимателно я погледна. Усмивката си беше отишла.

Още един последен път Кейт обърна поглед към малката ваза, блестяща на слънцето, което струеше през прозореца. После отдръпна ръката си и с все сила удари Дженифър през лицето. Малката главичка подскочи на една страна и докато все още беше обърната, Кейт обърса с опакото на ръката другата ѝ буза. Дженифър се разхълца, Кейт я удари отново и отново. По устата ѝ се размаза кръв, там където зъбите ѝ бяха прехапали устната. Тя продължи да хълца, опитвайки се да

заплаче, но не можеше да си поеме дъх. После дишането ѝ се превърна в тежки хлипове и Кейт спря да я бие.

Том ги намери в стаята на Дженифър. Кейт седеше в един фотьойл. Той видя марлята на устната ѝ.

— Кейт, какво се е случило?

— Том, аз я набих — прошепна тя. Беше плакала.

— Ти си я била? Защо?

Кейт извърна очи.

— Тя... тя... — запъваше се Кейт. Том чакаше. — Тя счупи една ваза.

Първата лъжа.

Том стоеше и гледаше безпомощно наведената глава на жена си, но тя не я вдигна и той не знаеше какво да каже. Най-накрая той ги остави двете заедно. Не съжаляваше за боя. Помисли, че това е добър признак.

Кейт никога не беше удряла Дженифър преди. Но се чудеше коя от многобройните им вази е толкова скъпоценна за Кейт, че тя е ударила дъщеря си за това, че я е счупила.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА ПЪРВА

30 ноември — 5 декември, 1976

Ставитски намери доклада на бюрото си, когато влезе в девет часа. За момент съобщението му се стори твърде хубаво, за да бъде истина — Еймъс Робъртс беше мъртъв.

Това оправи деня на Ставитски.

Той беше срещнал за първи път Робъртс преди двадесет години, точно след една гангстерска престрелка, която беше оставила няколко чернокожи и един пуерториканец в доста лоша форма. Никой не беше убит и след по-малко от час ченгетата прекратиха гърмежите и отведоха момчетата, които бяха в най-лошо състояние, в болница. До този момент всичко беше предсказуемо.

После, два часа по-късно, едно ченге намери тялото на Джулио Оспосо в един вход на Източна 117-а улица и позвъни в Отдела за убийства.

Ставитски беше само от четири години в полицията и никога не беше виждал такава мацаница. Райли, партньорът му, по това време беше от десет години вътре, но дори на него му прилоша.

Всички зъби на момчето липсваха — езикът също. Изгаряния на ръцете, корема и лицето. Двата крака бяха счупени на няколко места — вероятно с чук или с дълга тръба — и беше кастриран.

Ставитски си спомняше как гледаше това, което бе останало от Оспосо, мислейки си за целостта на собственото си тяло и колко крехко е то — колко лесно устата може да се превърне в кървава безполезна дупка, колко измамна е здравината на костите и неразкъсаната кожа.

Убиецът беше превърнал всичко това в съвсем различно нещо. Събраха петима лидери от испанската банда и ги заведоха безмълвни и унили в моргата. Когато им показаха тялото на техния приятел, унинието им премина в гняв и те дадоха на Ставитски и Райли осем имена и адреса.

Седмина от осемте чернокожи бяха изплашени и не искаха да кажат нито дума за Джулио Оспосо. Единият само мълчеше.

Останалите постоянно го поглеждаха изпод вежди си и после бързо отместваха поглед. Но той гледаше единствено към двамата мъже, които ги разпитваха.

Дори сега, когато си помислеше за светлите очи на мъжественото тъмно лице, които го гледаха толкова хладно, Ставитски потреперваше. Още тогава разбра защо момчетата се страхуваха от Еймъс Робъртс повече, отколкото от ченгетата.

Те никога не прикачиха убийството на Оспосо на Робъртс, въпреки че Ставитски седмици наред се опитваше да го направи. После бе проследил цялата кариера на Робъртс, подобно на побъркан почитател на някоя кинозвезда, който не пропуска и миг от живота ѝ.

Робърт беше влязъл в затвора за година, след четири години го арестуваха за насилие, без да му се предяви обвинение. После нов опит за убийство — арест, без предявяване на обвинение — после първото убийство — отново без обвинение, и накрая отново насилие — пет години от петнадесетгодишна присъда, и той беше навън отново — свободен.

Сега беше мъртъв.

Ставитски отключи чекмеджето, където държеше папката с делото на Еймъс Робъртс. То беше едно от седемнадесетте, които Ставитски държеше отделно, заключени в бюрото си. Всичките седемнадесет бяха копирани от оригиналите в главния файл на полицията. Беше направил копията извън отдела, за собствена сметка и поддържаше всяко досие в хронологичен ред — арести, обвинения, присъди, излежано време — дори и следите им след това.

Беше започнал да ги отделя година, след като постъпи в полицията. Отначало по съвсем обикновен повод — просто защото бяха особени по някакъв начин, като при Робъртс. Но с течение на годините той започна да подрежда досиетата по-внимателно, откри, че ги преглежда поне веднъж дневно. После, преди няколко години, когато се преместиха в нова сграда той пренесе чекмеджето през парка в новия си кабинет, и по някое време, докато вървеше по хлъзгавата пътека, през кафявата кал и голи дървета, осъзна до каква степен досиетата са го обсебили.

Това го правеше различен от другите. Той го ценеше, както би правил баща му. Баща му беше бижутер за кратко време, работеше в центъра, в ателие за диаманти. Но се радваше на работата си и няколко

месеца подред носеше въщи по нещо, което наричаше „специално“. Винаги беше диамант. Понякога образец, по-голям от другите, понякога такъв, чийто цвят или изработка бяха уникални. После, когато Ставитски постъпи във висшето училище, а брат му тъкмо започваше колежа, една вечер баща му донесе въщи кралицата на всички диаманти. Не е толкова голям — около 3.5 карата — но съвършен — беше казал баща му — абсолютно съвършен. А цветът! Всички го бяха гледали през лупата и Ставитски никога не го забрави — цветът и блясъкът, искрящ към него от черното кадифе. Баща му беше споменал, че бързо може да се спечели от него, но никога не го продаде и след известно време Ставитски разбра, че възрастният човек не се кани да се разделя с него. Извинението му беше, че го оставя за модел, всеки се нуждае от един екземпляр, който да показва, обясняваше им той. Запази го до края на живота си. В съботите, когато майката на Ставитски ги водеше в ателието, той винаги искаше да го види, въртеше го в пръстите си, гледаше го през лупата, докато очите го заболяваха.

Майка му го продаде, когато баща му умря. Опитва да протестира, но тя искаше да се преместят във Флорида и той се помъчи да я разбере. Още си спомняше тъгата, която изпита в деня, когато тя му каза: „Шестдесет хиляди взех за него, Дейви — баща ти беше умен човек“.

Баща му би разбрал увлечението му към специалните досиета. Той мразеше „нищожествата“, за които знаеше, че купуват и продават камъни, без да се интересуват от друго, освен от това, колко получават и колко плащат. Ставитски не би забелязал връзката между убийствата и диамантите и ужаса в досиетата, който го плашеше и го натъжаваше, ако не беше увлечението му. Баща му би харесал това, би харесал целия живот на сина си, би се гордял с него, защото той не беше от нищожествата, защото го интересуваха особените неща.

Ако слуховете бяха верни, а те обикновено бяха, Ставитски щеше да стане шеф на полицията през 1978-а, когато Макгинис се пенсионира. Баща му би харесал и това, би се хвалил с него. Дори сега Ставитски беше с по-висок чин от всички в сградата, с изключение на Олгрийн, шефът на детективите. Но Олгрийн беше обикновен човек, домошар, който живееше в Куинс. Нямаше увлечение при него. Въпреки това Олгрийн беше добро ченге и Ставитски знаеше, че ако

самият той беше нисък и не дотам красив, едва ли би имал шанса да стане шеф на отдел „Убийства“. Но той изглеждаше съвсем като политиците и както обществото би искало — беше едър, но не прекалено тромав от несъразмерност и по-скоро рус, отколкото тъмен — нещо като смесица между поляк и евреин. Тежките солидни славянски черти се омекотяваха от фините широки устни и големите тъмни очи. Не беше чак толкова красив, че човек да се чувства неудобно в негово присъствие, но няколкото пъти, когато беше пожелал жена, не бе срещнал проблеми да намери такава, която да го задоволи и също да го пожелае.

Доброто бъдеще и увлечението, което го отделяше от всички останали, го караше да се чувства доволен от себе си, когато отвори чекмеджето, в което държеше досиетата.

Те всички бяха убийци или хора, които поръчваха убийства — но всички бяха различни, като Робъртс, и всички бяха на свобода.

Смъртта на Робъртс ги остави шестнадесет. По едно време наброяваха двадесет и пет, после — само десет и всеки път, когато имаше възможност да махне някое от досиетата, той едновременно изпитваше надежда и страх, че няма да има друго, което да заеме мястото му.

Бързо измъкна досието на Робъртс измежду другите, подържа го в ръцете си за момент, после безмълвно благодари на този, който беше убил Робъртс и хвърли цялата папка в кошчето под бюрото си.

Сега, помисли си той, щяха да окошарят някое нещастно копеле, което би трябвало да получи медал.

На средата на последната страница от доклада за смъртта на Робъртс Ставитски спря и се върна към началото на страницата. Препрочете страницата бавно, после натисна копчето на интеркома на бюрото си.

— Тук ли е Кармайкъл?

— Да.

— Кажи му да дойде при мен.

Гласът на Ставитски не звучеше доволно и Кармайкъл се появи на секундата.

— Какво, по дяволите, е това? — каза Ставитски. — Какво искаш да кажеш с думите „причина за смъртта — неизвестна“?

— Е, така беше, когато го писах. Нямаше никакви белези по Робъртс. Той не беше прободен или застрелян, нито пък бит — нямаше дори драскотина, просто беше мъртъв.

— А сега знаеш ли?

— Да, в известен смисъл — въздъхна Кармайкъл. — Получихме медицинската експертиза тази сутрин — преди около час и половина.

Ставитски облиза устните си. Не искаше да изглежда прекалено нетърпелив, така че се застави да почака за момент.

— Е? — Гласът му прозвуча равнодушно.

— Вратът му беше счупен.

Ставитски чакаше, но Кармайкъл не продължи.

— Трябва ли да ти измъквам всяка дума? — Ставитски започваше да се дразни, но се опита да се контролира, защото не искаше Кармайкъл да си помисли, че е жаден за кръв.

— Не — каза Кармайкъл. — Съжалявам, Дейвид, не съм срамежлив, но това е всичко, Еймъс Робъртс е умрял от счупване на врата — разчленени С1 и С2 вертебрали и прекъснат гръбначен стълб — това е. Човекът, който направи медицинската експертиза „не може да се произнесе за причината за нараняването“.

— Дай сега да се изясним. Еймъс Робъртс и още двама боклука на име... — Ставитски надникна във втора страница на доклада — Джордж Хокинс и „непознат“ са обирали апартамента, когато наемателите са влезли. Робъртс, който е движещ се арсенал, ги е оставил да извикат полицията и докато всички са стояли и са ви чакали, Робъртс просто си е счупил врата и е умрял. Това ли искаш да ми кажеш?

Кармайкъл погледна първо обувките си, после Ставитски.

— Не точно. Робъртс е умрял, преди да дойде полицията.

— И никой от свидетелите не може да каже как е станало?

— Твърдят, че не. Всички те — Хокинс и Гилбърт, казват, че не знаят. Погледни, Дейвид, прочети медицинската експертиза. Няма никакъв белег върху човека, не е отровен, не е получил сърдечен удар — нищо! — дори не се е спънал и паднал, просто е счупил врата си — това е. И никой не знае и не може да каже как.

— Записали ли са разпита на този, Хокинс, вече?

— Не. Мисля, че още не са стигнали до там. Долу има стотици ленти, които тепърва трябва да се напечатат. Но мога да взема лентата

и да я прослушаме.

— Без да загубиш мястото си на опашката?

— Имам приятели — каза Кармайкъл, усмихвайки се на Ставитски, който също му отвърна с усмивка.

— Дай да видя медицинската експертиза, докато донесеш лентата.

Докладът за аутопсията на Еймъс Робъртс изобщо не помогна. Параграфът „Заклучения“ му казваше само, че Айра Стърн, доктор по медицина, патолог, и т.н., не може да каже как Еймъс Робъртс е счупил врата си.

Когато привършваше четенето, Кармайкъл се върна със записа от разпита на Джордж Хокинс.

Той сложи лентата в касетофона, който Ставитски държеше в кабинета си и след известно пукане се чу гласът на Кармайкъл. Първо прочете номера на разпита и на случая, идентифицира Хокинс отново, информира го за правата му и разпитът започна:

„Джордж, как се чувствате?“

„Малко съм стегнат. Робъртс ни намери бачкане да можем да му платим. Немах нищо тогава.“

Гласът на Хокинс беше много тих и леко разтреперан.

„Защо отидохте с Робъртс?“

„Човека — нали, знаеш — бех вътре при Робъртс с четиристотин кинта — той ни кара да му задлъжняваме по малко, виждаш ли, и ни държи изкъсо, урежда бачкане някъде и ние трябва да го работим.“

„Какво би ти направил?“

„Не знам. Чувал съм обаче какво прави на други хора.“

„Джордж, какво се случи?“

„Влезнахме там, нали така — виде местото, лесно е. Направо се метнахме с асансьора на покрива, пуснахме въже ма терасата, счупихме стъклото на вратата и бехме вътре.“

„Портиерът не ви ли видя?“

„Не, започнахме от мазето, минахме през гаража и взехме товарния асансьор — лесно като едното нищо.“

„После?“

„Направо почнахме да събираме нещата. Малко пари, сребро, бижута, телевизори.“

„А кучето?“

Последва тишина. Кармайкъл попита отново.

„Джордж, какво стана с кучето?“

„Робъртс го уби.“ — Много тихо го каза.

Кармайкъл почака, после Хокинс продължи.

„Той го разпори — сграбчи го за предните лапи, вдигна го във въздуха и го изкорми. След десет минути малкото куче умря — Робъртс просто го остави на пода в кухнята да квичи. Беше малко, ей толкова и не вдигаше много шум — просто можеше да го затворим някъде — казвам ти човече, настръхнах и бих го убил!“

„После какво стана?“

„Не направих нищо повече, просто не можах. Робъртс ми се нахвърли, но Бутс каза да ме остави на мира — нямаше време, а можеха да се оправят с мене после.“

Ставитски затаи дъха си, дали Кармайкъл ще пропусне въпроса — как би могъл, глупавото копеле? После Кармайкъл попита със съвсем обикновен тон:

„Джордж, какво искаш да кажеш с това «бих го убил»?“

„Нищо особено, просто, че бих го сторил, но нямаше начин — това е всичко, което искам да кажа, нищо друго.“

Гласът на Хокинс сега изглеждаше много по-тих.

„Но ти каза «бих го убил». Защо, Джордж?“

Не последва отговор. Кармайкъл повтори въпроса няколко пъти, но Хокинс само мърмореше, че не знае.

„Окей, Джордж, какво стана с Бутс?“

„Той се омете. Тя го пусна да си тръгне и той просто избяга. Той е бял, някакъв селяндур и беше ужасно за него.“

„Защо мислиш, че Робъртс уби кучето?“

„Защото е дяволски човек.“ Хокинс произнесе това твърдо, като напълно си вярваше.

Косата на Ставитски настръхна.

После Хокинс каза на Кармайкъл как Гилбърт са си дошли вкъщи, намерили са ги, как доктор Гилбърт страдала за кучето си...

Ставитски накара Кармайкъл да спре лентата.

„Жената ли е доктор Гилбърт?“

„И двамата са Гилбърт.“

Лентата продължи с детайли, които Кармайкъл изясняваше, но Ставитски губеше търпение.

Върни се на това, помисли си той. Какво е станало с Робъртс, какво, по дяволите, се е случило?

Най-последно.

„Робъртс удари съпруга, после какво?“

„Ами, съпругът падна, знаеш ли, удари си лицето и потече кръв...“ Гласът на Хокинс пресекна.

Ставитски застана нащрек.

„Е?“

„Ами, тогава... Робъртс, той просто падна.“ И сега много тихо. „Ами, той падна и мисля, че тогава е умрял.“

„Просто така?“

„Да.“ — Гласът на Хокинс едва се чуваше.

След това, без да чака следващия въпрос на Кармайкъл, Хокинс продължи.

„Н-не, никой не го удари или нещо такова. Мисля, че доктор Гилбърт, имам предвид мистър Гилбърт, той за малко не беше на себе си, и другата, тя просто беше някак си там, тя просто мина през стаята, някъде близо до него.“ — Хокинс говореше много бързо и сякаш не му достигаше въздух. „Не, сър, никой не го докосна — никой — той просто умря.“

Хокинс беше започнал да се държи отбранително, дори беше изплашен. Ставитски се чудеше защо. Той накара Кармайкъл да спре лентата.

— Може ли Хокинс да е счупил врата на Робъртс?

— Не мисля — каза Кармайкъл, — поне не без борба, по дяволите. Той не е толкова едър като Робъртс, а Робъртс е имал и оръжие.

Те прослушаха останалата част от лентата.

Според Хокинс, след като Робъртс е умрял, всичко се е объркало. Бутс не се е и опитал да остане със семейство Гилбърт.

„Така че той просто избяга, тя го остави да си отиде.“

„А ти защо не избяга, Джордж?“ — попита Кармайкъл.

Много твърдо и много ясно:

„Защото аз просто приключих, това е всичко.“

Това беше краят на лентата.

— Какво казват Гилбърт? — попита Ставитски.

— Пълно потвърждение. Съпругът е бил в безсъзнание, когато Робъртс е умрял, Робъртс го е халосал здраво, но мисис Гилбърт е видяла всичко и нейният разказ съпада точно с този на Хокинс.

— Прекалено точно? — нещо го безпокоеше.

— Не, и двамата са видели да се случва едно и също нещо — това е всичко. — Сега Кармайкъл започваше да се дразни.

— Какво има? Да предположим, че Хокинс е убил Робъртс, или да предположим, че Бутс го е направил, защо тя да не каже?

— Може би те са я заплашили. — Но докато го казваше, Ставитски разбра, че не е истина. Никой от нападателите нямаше с какво да я заплаши.

Може би те наистина *не знаят* какво е станало с него. Беше ли възможно? Спомни си, че някъде беше чел, как едно погрешно извъртане може да размести нещо — може би това се е случило. Робъртс просто ударил Гилбърт, може да се е извъртял по някакъв лош начин... Мина дълго време преди Ставитски да научи, че най-простото, най-очевидно обяснение почти винаги е истинското. Разбира се, той трябваше да провери, но му изглеждаше все по-ясно и все по-ясно, докато обмисляше тази идея, че фактически няма голяма мистерия, просто невероятна случайност.

Когато каза на Кармайкъл какво мисли, Кармайкъл отначало се съгласяваше, после си спомни:

— Но какво ще кажеш за медицинската експертиза? Човекът, който я е правил „отказва да се произнесе“. Не би ли казал и той нещо такова?

— Може би. Може би просто не се е сетил. Предполагам, че се случва веднъж на милион пъти — може просто да не му е хрумнало — мисля да опитам да се срещна с него, да видя какво ще каже.

— По дяволите, Дейвид, каква разлика има? Робъртс е мъртъв. Това е *добре*! Човек би помислил, че ти е брат. Защо не го оставиш? Гилбърт няма да повдигнат обвинения — Хокинс не е бил въоръжен, ще го обвинят само за заплахата. Да зарежем тази работа.

Ставитски нямаше намерение да слуша Кармайкъл, нито се канеше да му каже защо.

За двадесетте години в полицията, петнадесет от които в отдел „Убийства“, Ставитски беше срещал всякакъв вид глупости и бруталности, но малко мистерии.

Убийствата бяха обикновено най-очевидното от всичко. На някое нещастно копеле му идваше до гуша и застрелваше жена си, или я пробощаваше с нож, или пък приятелката си или даже някой непознат, по време на скандал в някой бар. Те просто трябваше да го откарат все още беснеещ или хлипащ и независимо колко съжаляваше Ставитски за жертвата или убиеца, убийството се превръщаше в нещо рутинно, като всяко друго.

Но тук надушваше нещо различно. Един „дяволски човек“ беше умрял по необясним начин и Ставитски искаше да запази това дори само в съзнанието си, поне докато се срещне с лекаря, който беше направил аутопсията, за да потвърди неговата теория за чудото.

— Е, Ал, може да си прав — възможно е. — Ставитски умееше да бъде много убедителен, даже очарователен, когато искаше.

— Знаеш ли какво ще ти кажа — защо не намерим този Бутс — не ни трябва прекалено много неясни неща. Да почакаме два дена и ако не можем да го намерим — просто да оставим тази работа — окей?

— Окей — съгласи се Кармайкъл, но не изглеждаше доволен.

— Опитай се наистина, Ал. Ще ми направиш услуга. — Тонът му в дух „за наше общо добро“ обикновено вършеше работа.

— Е добре, ще го намеря, ако мога, Дейвид.

— Благодаря.

Веднага щом Кармайкъл напусна кабинета, Ставитски позвъни на д-р Айра Стърн и си уреди с него среща за два часа. Искеше му се да е по-късно, но Стърн каза, че няма да е на работа след три.

Ставитски имаше и друга задача, която го чакаше, но продължаваше да разглежда доклада — добре че имаше адреса на Гилбърт, имаше и титлите им — Уилям Илай Гилбърт III, кандидат на науките и жена му — Дженифър Лист Гилбърт, лекар.

Ставитски въздъхна. Трябваше да чака до три и тогава да отхвърли тази мистерия.

Той пристигна навреме за срещата с д-р Стърн. Даде името си на една от жените на регистратурата в главното фоайе и седна на пластмасовия стол да чака.

Робъртс беше тук — тих и безобиден в мазето, в стая — чиста, грозна и просторна като тази. Ставитски помисли за тялото — всичко,

което беше останало от Робъртс — майка му можеше още да е жива и Ставитски с внезапно пробол го срам осъзна, че не знаеше дали тя изобщо подозира, че синът ѝ е мъртъв.

— Капитан Ставитски? — Той кимна. — Аз съм Айра Стърн.

Д-р Стърн беше около пет-шест фута, с много гъста черна къдрава коса, дълги мигли и тъмна брада, която започваше почти под близко разположените му кафяви очи. Изглеждаше на неопределена възраст, но трябва да беше между двадесет и осем и тридесет години — все пак работеше в патологията. Белият му панталон беше мокър от дъжда и той носеше подгизнал шлифер, на който липсваше коланът. Ставитски се почувства много по-спретнат в сравнение с него.

— Да отидем в кафенето. Можем да пийнем кафе, докато си говорим.

Изглеждаше така, като че ли се нуждаеше от нещо топло за пиене и Ставитски го последва в асансьора и по коридора в мазето, до кафенето, което беше четири врати след моргата.

Д-р Стърн не се опита да започне лек разговор. Те извървяха пътя до кафенето и си взеха кафе, без да проговорят. Седнаха на една от многото празни маси, отпиха от кафявата течност и отпускатки се след момента на взаимно недоверие, пристъпиха към работата си.

— Д-р Стърн — наруши тишината Ставитски. Беше вече два и половина. — Тук съм по повод на Еймъс Робъртс. Вие сте му направили аутопсия снощи и сте представили доклад, ъ-ъ — Ставитски погледна към доклада — номер четиристотин двадесет и пет — ХВ-3.

— Точно така, капитане. Спомням си случая. Не е лесно да се забрави.

— Опитвам се да разбера вашето „отказ да се произнесе“ за това какво го е убило.

Стърн отпи още малко кафе. Той се опитваше да подбере думите си, така че Ставитски да може да го разбере и Ставитски учтиво чакаше.

— Ами, първите два прешлена от гръбначния стълб на Робъртс, тези които са в самото начало на врата и са много здраво свързани един с друг и, разбира се, с останалата част от гръбначния стълб, бяха напълно разделени. Те се наричат С1 и С2 — С се отнасят за врата или цервикса, а единицата и двойката обозначават техния ред. С други

думи те са в най-връхната част на гръбначния стълб, който продължава във врата. Разбрахте ли?

Ставитски кимна.

— Прешлените са оформени около един вид кухня, която обгръща гръбначния мозък и го предпазва. Тези кости — прешлени — са свързани една с друга чрез хрущяли или дискове. И цялото това нещо е капсулирано от ивица мускули. Добре е проектирано, направено е да оцелее. Е добре, прешлени С1 и прешлени С2 са напълно разделени — *напълно* — и гръбначният мозък е прекъснат, не, прекъснат не е точната дума, той е издърпан, а не просто прерязан, разбирате ли?

Ставитски разбираше или поне си мислеше, че е така.

— Това би изисквало — продължи Стърн — извънредна сила, за да може да се направи, а както знаете, Робъртс няма никакви други наранявания, никакви. Така че това е по принцип невъзможно, няма начин да е могло да се случи.

— Но то се е случило, нали? Искам да кажа, извинете ме, докторе, но не може ли да сте направили грешка?

— Не, не може да съм направил грешка, поне не за това какво е убило Робъртс, но съм сигурен, че можете да разберете защо нямам желание да се произнасям за случай на невъзможно нараняване.

— Разбира се — каза Ставитски — но бъдете търпелив с мен за малко, оставете аз да поразсъждавам малко. Чел съм обичайните писаници за непосветени, включително — независимо дали може да им се вярва — исторически случаи в „Национално проучване“ за бебета, които имат по две глави и тумори, които тежат по сто паунда и повече. И като че ли си спомням много смътно, че е доста лесно да бъде счупен вратът на човек, да кажем, извъртайки се по необичаен начин — нещо като изсипване или...

Ставитски спря. Стърн го слушаше мрачно, опитвайки с всички сили да не изглежда, като че ли се присмива на едрият капитан по убийствата, който седеше срещу него. В очите на Стърн нямаше проблисък от разбиране, нямаше „О, разбира се, трябваше да помисля за това“. Само търпение — Стърн учтиво чакаше Ставитски да свърши, за да може, колкото е възможно внимателно, да му каже колко смешно е това „обяснение“.

Ставитски внезапно се почувства много щастлив — неговата мистерия се запазваше за известно време, поне за останалата част от следобед.

— Предполагам, че това са глупости, нали, докторе?

— Ами да, разбирате ли, наистина са глупости — рече тъжно Стърн. Той си мислеше, че Ставитски ще се почувства като глупак, като осъзнае колко огромно е неразбирането му.

— Нека да се опитам да го изясня. Травмата, която е убила Робъртс се случва при челен удар със скорост 80 мили в час или падане от покрива на двадесететажна сграда, ако се предположи, че е паднал на главата си. Няма буквално нищо по-малко, или поне аз не мога да се сетя за нещо, което да му причини това!

Ставитски се взираше в младия лекар. После се наведе напред и попита меко:

— Виждал ли сте преди нещо подобно?

Нещо в тона на Ставитски накара Стърн да отговори също тихо, почти шепнешком.

— Не, капитане, нищо подобно на разделяне на C1 и C2 и прекъснат гръбначен мозък, без каквито и да било други рани. Но аз съм тук само от осем месеца и не съм виждал още всичко. Не искам да кажа, че е невъзможно това да се е случило, просто, че за мен такова нещо е напълно непознато.

Ставитски се усмихна, после се засмя:

— Да, разбирам. — Той замълча. — Вижте, докторе, може ли да ви наричам Айра?

Д-р Стърн кимна.

— Айра, ще се сърдите ли, ако продължа през главата ви?

— Защо не. — Стърн се усмихна. — Мисля, че и аз бих искал да разбера какво се е случило.

— Е, тогава кажете кой е виждал всичко.

— Шефа на отдела. Той е правил медицински експертизи петдесет години. Предполагам, че това което не е виждал, просто не се е случвало. Името му е Уилбър Гейлстън и предполагам, че той е човек, за когото важи думата „блестящ“.

— Не звучите много убеден.

— О, но съм. Разбирате ли, той дори не си е извадил разрешение да практикува медицина и не е виждал жив пациент, откакто е

завършил медицина — в Харвард, между другото. Гейлстън е черен и когато е започнал следването си, някъде около 1920-а това е било единственото училище, което го е приело. Тук все още се шегуват с това.

— Виждал ли е Гейлстън вашия доклад?

— Може би ще го види утре или вдругиден.

— Не сте обсъждали това с него? Нещо толкова необичайно като това? Не сте ли любопитен?

— Да, бях любопитен и исках да говоря с него, но беше едва снощи и бяхме притиснати до стената — от писмена работа, не от трупове.

Ставитски се засмя.

— И — продължи Стърн — просто нямах възможност да се видя с него.

— Къде можем да намерим Гейлстън?

— Може да си е в кабинета, но може и да си е тръгнал, вече минава три. Ще се обадя горе да видя.

Стърн стана от масата и Ставитски имаше малко време да се опита да разбере това, което е чул. Ако докторът не беше глупак, а Ставитски знаеше, че не е, то нещо напълно необикновено трябваше да се е случило на Еймъс Робъртс. Колкото повече мислеше за това, толкова по-неспокоен ставаше. Той просто се беше надявал за нещо, което да наруши рутинната работа, за полъх на романтичност, а не за неразрешима загадка. Но може би Гейлстън щеше да може да го изясни, поне да им подаде някаква нишка. Беше чувал за Гейлстън, но никога не го беше виждал.

Стърн се върна на масата.

— Той си е вкъщи, но ще ни приеме. — Взе си шлифера и се приготви да тръгне. — Казах му, че и аз ще дойда с доклада, и да ви помогна да разберете. Гейлстън минава седемдесетте и от години не е разговарял с други хора освен с лекари — никога не му се е налагало да обяснява неща на пациенти, така че ще е малко трудно за непосветен човек да го разбере. Чувал съм, че е бил в по-добра форма, когато жена му е била жива, но тя е мъртва отдавна.

Когато бяха вече в колата, Стърн каза:

— Капитане, мога ли да ви задам един личен въпрос?

— Разбира се, наричай ме Дейвид.

— Този Робъртс... толкова си загрижен. Приятел ли ти е? Ако е бил, много съжалявам за това, което се е случило с него. Не съм имал намерение да прозвуча толкова безсърдечно преди.

Ставитски трябваше да се закашля, за да не се разсмее. След малко той можа да каже:

— Не, Айра, Еймъс Робъртс не ми е приятел. Просто го познавам от много години.

Доктор Уилбър Гейлстън беше внушителен мъж. Самият Ставитски беше шест фута, но трябваше да гледа нагоре към Гейлстън. Старият човек все още имаше добро телосложение, макар и слаб и с отпуснати рамене и Ставитски помисли, че като е бил млад, трябва да е бил огромен. Беше почти съвсем плешив, с остатъци от рядка сива коса в основата на черепа. Лицето му беше дълбоко набръчкано, дълги вертикални линии се спускаха от носа до ъгълчетата на устата му и от вдлъбнатините на очите до брадичката. Когато се усмихваше, както сега, лицето му като че ли се нагъваше настрани от едрите жълти зъби. Ефектът беше необикновен и ако Ставитски го срещнеше неочаквано на слаба светлина, без да може да види ясните му, интелигентни очи, би бил неприятно стреснат.

Гейлстън ги заведе през коридора в широка дневна стая, с прозорци на едната стена, които гледаха към парка. Ставитски видя стая, принадлежаща на човек с изключителен ред, която не предизвикваше интереса с нищо, освен с това, че беше много спретната. Килимът и мебелите бяха износени, масите и бюрото — изчистени, но не полирани. Всичко — книги и списания и странни принадлежности — бяха на полагащите им се места, но стаята, която беше наистина красива в пропорциите и детайлите, имаше потискащ вид като мокрите клони на голите дървета покрай алеите в парка. Тъжна стая.

Д-р Гейлстън каза:

— Направих кафе и имам малко сладки, ако искате.

Те приеха и той излезе от стаята.

Когато се върна с кафе и сладкиши на поднос, Стърн беше извадил доклада, готов да му го покаже.

— Как му е името? — попита Гейлстън, като остави подноса на ниската масичка и седна срещу гостите си.

— Робъртс, Еймъс Робъртс — от мъжки пол, негър, тридесет и четири годишен, шест фута висок, тежи около сто осемдесет и пет.

— Причина за смъртта? — Гейлстън наля кафе и премести чинията с шоколадовите сладки пред гостите.

— Ами — въздъхна Ставитски — точно затова искахме да се срещнем.

— Добре, дайте ми няколко минути да прегледам доклада. Айра — имаш ли рентгенови снимки?

Айра кимна.

Гейлстън си сложи очила и без да каже дума повече започна да прелиства доклада за смъртта на Еймъс Робъртс, докато Ставитски и Айра пиеха хубавото кафе и ядяха от сладките с форма на карти за игра.

Когато свърши с четенето, той разгледа рентгеновите снимки и зададе няколко въпроса. Ставитски не разбра нито въпросите, нито отговорите. Най-накрая Гейлстън се обърна към него.

— Мистър Ставитски, боя се, че не мога да ви помогна.

— Искате да кажете, че вие също не можете да обясните това?

— Искам да кажа нещо повече от това. Това, което се е случило на мистър Робъртс *не би могло да се случи*. Сега искам да се изясня напълно — не е могло да се случи. Такова нараняване не е невероятно, то е невъзможно. Вярвам, че д-р Стърн е открил това, което казва, че е открил. Той за щастие е бил достатъчно разумен да направи фотографии и рентгенови снимки, и това което показват, е напълно неоспоримо. Това не означава, че не се е случило, не би могло и всичко, което съм в състояние да ви кажа, че щом се е случило, бих дал много, за да разбера как.

Гейлстън беше възбуден, точно както Ставитски в началото на разговора си с Айра.

— И бих дал много, докторе.

— Разбирате ли какво *всъщност* се е случило?

— Обясних му кратко — обади се услужливо Стърн.

— Айра ми каза, че Робъртс трябва да е претърпял инцидент, свързан с огромно насилие.

— Не, сър — прекъсна го Гейлстън весело, като малко повиши глас. — Не, сър!

Гейлстън се усмихна и избърса носа си, после се засмя леко, после избухна в смях. Айра и Ставитски се спогледаха — все пак той беше стар човек, може би просто беше малко мръднал. Гейлстън улови погледа им и това го развесели още повече.

— О, господа — каза той, опитвайки се да спре, и бършейки сълзящите си очи. Айра и Ставитски се засмяха леко, за да не изглежда неучтиво. — Не, господа, това не е старческо слабоумие — все още смеейки се, но вече под контрол. — Айра, това ще е първият ти документ, оу-хии!

Гейлстън подсвирна.

— Ще го прочетеш на някое събрание, където се събират умрели задници! Айра — той се наклони, — това е невероятен случай и те ще трябва да се опитат да го разрешат, нали ги знаеш, ще се опитат. После ще попитат мен... „Д-р Гейлстън“ или „Уилбър“ в зависимост от това кой е умният задник... „Уилбър“, ще каже той, „какво мислиш?“. И какво мислиш, че ще му кажа? А сега гледайте, мистър Ставитски и слушайте внимателно — защото това е единственият начин, по който Еймъс Робъртс е могъл да умре — ще кажа „Господа, по мое мнение, някой много опитен лекар е инжектирал някакво изключително малко като атом джудже в пръстена на атласа на Робъртс“ — това е С1 — „после това малко човече е носело със себе си също толкова малък, тежък лост и много тъп кухненски нож — да! Кухненски нож. Джуджето е пхнало лоста между атласа и аксиза“ — С1 и С2, мистър Ставитски — „и после ги е раздалечило, както се отваря консервна кутия с отварачка. Разбира се, то е трябвало да приложи известен натиск, за да го направи около — о, двеста-триста паунда, не, може би не чак толкова, все пак то е имало лост. И така, то разделя С1 и С2, открива истинската си цел — гръбначния мозък, разрязва го с кухненския нож, после издърпва нишките така, че да изглежда като че ли е скъсан. Тук, господа, се появява скъсаният недосготвен асперж, който е диагностициран в този рядък, предизвикан медицински синдром! Какво ще кажете за тази наистина блестяща въображаема диагноза?“

Очите на Гейлстън внезапно загубиха доволните си проблясъци.

— Накратко, от това, което току-що описах или някакъв друг феномен, извън рамките на моето, признавам, ограничено въображение, нищо, което аз или който и да е, знаем, не може да го обясни. И, мистър Ставитски, това не е джудже — следователно трябва да е било наистина нещо друго. Но ви уверявам, че не бих искал да бъда с вас, когато го откриете.

Ставитски допи кафето си в мълчание и Гейлстън му наля нова чаша. Стърн някак си избледня в обстановката и Гейлстън и Ставитски се втрениха един в друг. Ставитски осъзна, че Гейлстън, стар и почтен, не изглеждаше особено благосклонен — вероятно беше твърде интелигентен и беше видял твърде много. Стояха и се гледаха, Гейлстън мислеше за проблема, а Ставитски — за Гейлстън и за това, което той беше казал.

— Какво бихте предложили, докторе?

Гейлстън се разтърси леко и като че ли взе решение.

— Предлагам, мистър Ставитски, да забравите за това. Нека Айра и за да си направим удоволствието да се опитаме да разрешим този медицински, а не полицейски проблем.

— Няма да направя това, сър. Не мога.

— Тогава боя се, че съм ви дал единствения съвет, който мога. Ако бях на ваше място, мистър Ставитски, бих оставил това.

— Но вие трябва да имате нещо подсещащо, някаква нишка...

— Мистър Ставитски, радвам се, че ме посетихте, наистина се радвам. Повярвайте ми, аз също бих искал да ви помогна, ако можех. — Гейлстън даде да се разбере, че разговорът е свършил.

— Само още едно нещо. Вие подхвърлихте, че не искате да бъдете с мен, когато открия какво е това, което е убило Робъртс. Какво точно имахте предвид? Какво мислехте?

Гейлстън се облегна назад и погледна над главата на Ставитски през стаята, в нищото.

— Не знам — просто го почувствах. Виждате ли, това трябва да е било *направено*, въпреки че не знам как. Просто предполагам, мистър Ставитски, но който или каквото го е направило, е извършило много прецизна работа. И, повярвайте ми, Робъртс е страдал.

Страдал? Никой не беше казал нищо за това, че е страдал.

— Но според свидетелите, той просто, мисля, че думите бяха „падна долу и умря“.

— Тогава свидетелите лъжат. Не, той не просто е паднал и умрял, той първо е страдал — това трябва да е отнело известно време, защото очите му са били изцъклени — така ли е, Айра?

Стърн кимна.

— Всъщност — продължи Гейлстън, — Робъртс е умрял в невероятни мъки.

Невероятни мъки. Думите на Гейлстън барабанияха в мозъка на Ставитски, докато се хранеше. Значи така, помисли той, Хокинс и Гилбърт бяха излъгали. Но защо! Внезапно нещо, което беше чул Хокинс да казва по време на интервюто го беше подразнило — той знаеше, че е важно — но когато се опита да си го спомни, то му се изплъзваше, без да може да го улови. Той нарочно изпразни съзнанието си от всичко за момент и опита отново, но споменът не идваше, така че той го остави засега, уверен, че по-късно през нощта преди да заспи или утре на закуска ще си спомни.

Той едва хапна от пилето и разбира се, Керъл забеляза.

— Дейв. — Тя винаги му говореше нежно, като че ли беше оглупял. — Добре, това е мистерия, но има толкова много други.

Ставитски си играеше с приборите, после пийна малко кафе. Искаше му се да ѝ обясни, да я накара да разбере.

— Не — поклати глава той, — не мистерия. Много престъпления, но никога не е имало мистерия. Обикновено знаем всичко, което се е случило, с изключение на това кой го е направил. А то почти няма значение кой е, защото тези влечуги — те са почти взаимозаменими. Застрелват някого или го наръгват, или каквото и да е там, само името липсва. Можем да хванем когото и да е за което и да е убийство и всичко ще си е същото, защото те са едни и същи. Но ние знаем какво и къде, и как — това никога не е мистерия. С изключение на този път. Керъл, аз не знам какво се е случило. За първи път от двадесет години. Не знам какво се е случило.

Не ѝ хареса начина, по който бузите му пламнаха, нито блясъка в очите му. Беше прекалено възбуден. Тя отмести стола си. Спорът само щеше да влоши нещата.

— Дейв, мисля, че се измъчваш за нищо. Струва ми се, че гордостта ти е наранена и си любопитен — това е всичко. Изобщо не

изглежда да е имало престъпление. Докторът каза, че е медицински проблем.

— Да, но той каза също, че Робъртс е умрял в невероятни мъки — това бяха точните му думи. Което означава, че свидетелите лъжат. Ако не е имало престъпление, защо ще лъжат?

— Но от това, което ми каза, никой всъщност не е лъгал. Попитали са ги какво е убило Робъртс, така ли?

Той кимна.

— И те не са знаели. Питал ли ги е някой дали е умрял в болки?

— Не. Но ако човек умре в невероятни мъки, някой е трябвало да забележи. И свидетелите — *невинните* свидетели, биха дали доброволно такава информация. Нямаше да кажат, че просто е паднал и умрял. Вярвай ми, Керъл, веднъж заговорили свидетелите, проблемът е как да ги накараш да млъкнат, да се опиташ да отсееш това, което е важно от всичкия боклук, който прехвърлят. А нещо такова! Господи, трябва да запушиш устата на обикновения свидетел, за да го накараш да не се спира върху всяка отделна кървава секунда.

— Но не можеш да очакваш от човек като този Хокинс да се държи като обикновен свидетел...

— Не говоря за Хокинс. Разбира се, че той няма да иска да навлиза в подробности, освен ако не ги измъкнем от него. Говоря за семейство Гилбърт. Добри, уважавани хора, богати, както ми каза Кармайкъл. Той каза, че те точно са повторили отговорите на Хокинс — според тях Робъртс просто е паднал и е умрял. Но не е било така.

— Не спомена ли, че мъжът е бил в безсъзнание?

— Да, добре. Но жената — не.

— Може би тя просто не е помислила за това. Или не е такъв тип, че да дава доброволно информация. Сигурна съм, че има такива хора.

Жената — споменът отново го обезпокои. Какво, по дяволите, беше казал Хокинс? Но то не идваше. Керъл продължаваше да говори.

— А може би споменът е болезнен за нея.

— Може би. — Всичко, което Керъл казваше беше вероятно. Но той чувстваше, че нещо не е наред и не можеше да го остави; още не.

Керъл произнесе с много успокоителен глас:

— Тогава защо просто не го забравиш, скъпи? Имаш толкова много други неща, за които да се безпокоиш. — Пълна със съчувствие.

Той не отговори. — Хайде, Дейв, помогни ми за чиниите, иначе ще закъснеем.

— Ще закъснеем?

— Да, скъпи, вече е почти осем. Сам и Ърлин ще ни чакат.

Сам и Ърлин от тринадесетия етаж — бридж. А утре кино, след вечеря при майка му. В неделя игри — през целия ден, докато Керъл глади и готви, и готви, а в понеделник...

В понеделник, Гейлстън или Айра ще му се обадят да му кажат, че едно или друго е било пропуснато и че на Робъртс наистина е направено това и това. Мистерията ще бъде напълно обяснена, спретнато и чисто.

Водата в кухнята вече течеше и той се зае да почиства масата: но може би не, може би...

ГЛАВА ВТОРА

Гейлстън не се обади в понеделник. Денят продължи да се влачи скучно до дванадесет, докато Ставитски обядва в кабинета си, преглеждайки докладите. Телефонът звънеше и звънеше, но нито веднъж не се оказа Гейлстън и Ставитски започна да си позволява надеждата, че те не са намерили обяснение. После около три часа беше заловен Бутс — Чарлс Рейс в един хотел на осемдесет и първа и „Колумб“.

— Сега е долу — каза полицаят Еткинс, много доволен от себе си. — Стая 209.

Ставитски скочи на крака, преди Еткинс да е млъкнал.

— Отивам веднага.

Той не чака асансьора. Изтича надолу по шестте етажа и пристигна на втория, останал без дъх, усещайки мускулите на прасците си да се присвиват. Спря на площадката, за да си поеме дъх и да си избърше лицето. После, повече или по-малко подготвен, влезе в коридора и тръгна, колкото можеше по-спокойно, към стая 209.

Бутс Рейнс седеше в далечния край на дълга маса, облегнат назад, така че столът се люлееше под тежестта му на тънките си задни крака. Той беше прототипът, който майката на Ставитски имаше предвид, когато казваше за някого, че не е евреин, а просто християнин. Косата и кожата бяха в един и същи мръсноблед цвят, и двете тънки и малко мазни. Помътнелите му сини очи бяха кървясали, устните — тънки, а брадичката — нищожна. Някакви белезникави гранулки бяха полепнали по редките му мигли; беше отчайващо слаб. Но Ставитски си отбеляза, че дрехите му са чисти и изгладени, обувките са лъснати и миришеше на свеж боров афършейв или одеколон. Той осъзна колко големи усилия са му коствали да изглежда добре, но отхвърли съчувствието. Трябваше да знае какво е видял Рейнс.

— Не ви арестуваме, нали разбирате? Просто искаме да ви зададем няколко въпроса.

— Ъ-хъ.

— Вие сте били с Джордж Хокинс и Еймъс Робъртс на Пето авеню № 907 миналия четвъртък вечерта, когато е извършен опит за грабеж...

Рейнс се размърда, после се вцепени за момент, когато столът му се наклони назад. Той се предпази от падане, хващайки се за масата. Ставитски и двамата полицаи, които го бяха довели почакаха, докато възвърне самообладанието си.

— Май сте малко нервен, Рейнс? — попита Еткинс.

— Добре съм.

Не изглеждаше добре и внезапно Ставитски усети миризмата на пот. Човекът беше уплашен, много уплашен.

— Знаете ли защо ви доведохме?

— Не, мислех, че съм арестуван за незаконно притежание на нещо — изръмжа Рейнс.

— Бяхте ли в апартамента на семейство Гилбърт в четвъртък?

— Никой не ми е прочел правата, полицаи.

— Никой няма и да ви ги чете. Искаме само да знаем, можете ли да ни кажете нещо повече за това какво се е случило с Робъртс.

Рейнс не каза нищо. В тишината Ставитски си спомни за разговора с Хокинс и колко по-атрактивно звучеше той. После отникъде, както знаеше, че ще стане, дойде споменът, който се беше опитал да улови в петък. Той чу гласа на Хокинс...

„Тя го остави да си отиде и той просто избяга“ — това бяха думите на Хокинс.

Тя го остави да си отиде! Ставитски потъна в спомена, докато чакаше Рейнс да каже нещо.

Тишината продължаваше. Рейнс престана да се клати назад и сега седеше неподвижно, а очите му нервно се местеха.

— Е, Рейнс? Какво се случи с Робъртс? — Гласът на Ставитски стана твърд и атмосферата се натегна.

— Той умря, това е всичко.

— Как умря?

— Не знам. — Гласът на Хокинс беше омекнал, когато говореше за смъртта на Робъртс, а Рейнс ставаше все по-напрегнат.

— Знаете ли, че вратът му е бил счупен? Направо с разделени прешлени — знаехте ли това?

— Не.

— Той е умрял в болки, нали така? В невероятни мъки?

Нямаше отговор.

— Е, Рейнс, да го чуем. Невероятни мъки, така ли? Кажете ми! — Гласът на Ставитски се бе извисил твърде много и двамата полицаи се спогледаха.

Рейнс трепереше. Той се опита да се обърне, но Ставитски отиде и се надвеси над него.

— Очите му бяха изскочили, нали, Рейнс? Направо изхвърчали от орбитите.

Потта изби и потече надолу по лицето на Рейнс.

— Те не трябваше, не трябваше да казват нищо... о, Исусе, аз не съм ви казал, о, по дяволите, кажете й, че аз не съм ви казал.

— На кого да кажем, Рейнс?

— Кажете на нея, хора. — Рейнс сграбчи ръката на Ставитски, треперейки толкова силно, че едва можеше да я държи.

— Искате да кажем на мисис Гилбърт, че не си ни казал за Робъртс — така ли, Рейнс?

— Така, човече. Ще го направите, нали? О, господи, моля ви!

Реакцията му беше извънредно силна, но Ставитски продължи.

— Ти се закле, че няма да кажеш какво е убило Робъртс и затова тя те пусна да си отидеш?

— Да. Аз удържах на думата си — не ви казах. Това негърско лайно трябва да е изплюло камъчето — нека тя да узнае, че е бил Хокинс, а не аз.

Той спря. Ставитски го притисна.

— Е, Рейнс, Хокинс не ни каза. До тази минута не знаехме нищо, освен че тя е била там, така че виждаш ли, всъщност беше *ти*, нали, Бутс? *Ти* ни каза. Така че по-добре разкажи и останалото.

Невероятно, но Рейнс извика. Очите му се извъртяха и той извика отново.

Скочи, събаряйки с трясък стола. Очите му спряха да се въртят и той се втренчи сякаш в Ставитски, докато се отдалечаваше от масата, все още крещейки на почти равни интервали. Пронизителните писъци разкъсваха гърлото му, ушите им, удряха се в стените, резонирайки, докато писъкът се носеше навсякъде около тях. Ларинксът му започна да отслабва от напрежението и писъците му ставаха все по-дрезгави, но продължаваха. Отвън нахлуха хора.

— Доведете Уорнър — извика Ставитски. — Кажете му да донесе инжекция.

Рейнс продължи да крещи, но не оказа съпротива, когато те започнаха да го издърпват в средата на стаята към стола. Виковете му спряха внезапно, после без предупреждение, той се откъсна от тях, тичайки не към вратата, а към ъгъла на стаята. Там падна, хлипайки, със свряно в ъгъла лице, в сянката, далеч от светлината.

Полицаят стоеше без да помръдне и безпомощно го наблюдаваше. Никой не проговори. Хлипането на Рейнс беше единственият звук в стаята.

Д-р Уорнър влезе, отправи към Ставитски свиреп поглед и направи на отпуснатия, все още хлипащ Рейнс, инжекция. Дойдоха двама санитарни и отнесоха сега тихия, на пръв поглед в безсъзнание Рейнс. Когато вратата се отвори, Ставитски видя, че отвън стояха хора и гледаха как санитарите и Уорнър изнесоха Рейнс покрай тях.

Вратата се затвори след малката процесия и в стаята остана Ставитски с полицаите. Той знаеше, че се е случило нещо ужасно, но искаше потвърждение.

— Видя ли какво правеше Рейнс? — Той се опитваше да зададе въпроса колкото може по-неутрално.

— Да — отвърна Еткинс. — Той се беше хванал за врата.

След вечеря Ставитски седеше в малката стая, която той и Керъл наричаха всекидневна и гледаха как рибите плуват в двата аквариума, които той и малкият му син бяха направили преди няколко години. Стаята беше тъмна, с изключение на светлините от аквариумите, които набраздяваха стените и тавана. Ставитски беше сам в апартамента, Керъл беше отишла да посети мисис Корн на осмия етаж.

Той не й беше споменал за случая с Рейнс и тя като че ли не забеляза нищо нередно, така че вечерята мина гладко, може би с по-малко разговори от обикновено. Ставитски беше облекчен, че тя излезе и сега просто седеше и гледаше гладкия гръб на малките, ярко оцветени риби, които се плъзгаха напред и назад в сияйните си стъклени кутии.

Той беше виждал уплашени мъже и преди, много пъти. Беше виждал мъже, които знаеха, че ще умрат. Но никога не беше виждал

такъв безумен ужас, като у Рейнс. Каква беше тази жена? Как беше заплашила Рейнс? Какво се е случило с Робъртс и каква роля беше изиграла тя в онзи четвъртък? Колкото повече мислеше за това, толкова по-зловеща ставаше представата му за Дженифър Гилбърт.

Той трябваше да я види.

Остави да минат още няколко минути, после се разтърси, светна лампата на бюрото си и набра номера, който му беше дал Кармайкъл. След няколко извънзвонявания се обади мъжки глас и каза на Ставитски да почака. Малко след това чу друг глас.

— Ало...

— Д-р Гилбърт? Д-р Уилям Гилбърт?

— Да. Кой е, моля?

— Аз съм капитан Дейвид Ставитски от Нюйоркската полиция.
— Той не спомена отдел „Убийства“, въпреки че не беше сигурен защо. — Бих искал да ви задам няколко въпроса за миналия четвъртък.

— Да, капитане. Очаквахме да се обади някой от вас дори порано. — Доктор Гилбърт говореше стандартен американски без акцент, до какъвто само поколения от янки и образование за 50000 долара можеха да доведат.

— Свободен ли сте утре — да кажем сутринта?

— Бих могъл да дойда в полицията, ако искате, в девет. — Д-р Гилбърт звучеше доволен от идеята да отиде в полицията. Той вероятно никога не бе посещавал полицейски участък през живота си.

— Предпочитам да не ви разкарвам до центъра, докторе, освен това тук е трудно да се говори — стават твърде много неща. Имате ли нещо против, ако аз намина към вас — да кажем — в десет?

— Не, нямам нищо против, капитане, ако сте сигурен, че обстановката няма да ви отвлича. Искам да кажа, че нямам истински кабинет вкъщи. — Д-р Гилбърт звучеше разочаровано, но Ставитски беше твърд.

— Ще бъде чудесно, докторе, няма причина да не се чувстваме удобно. Тогава ще се видим в десет.

— О, капитане, жена ми не е тук. Тя е извън града до утре. Може би трябва да почакаме, докато...

Не е там. Ще трябва да почака докато я види... Още по-добре: известно време да се приготви.

— Не, така е добре, докторе. Обикновено ни е по-лесно да задаваме въпроси на съпруга и на съпругата отделно.

— Добре — каза Гилбърт. — Е, тогава ще се видим в десет, капитане. Имате ли адреса, той е...

— Да, докторе, имам адреса.

ГЛАВА ТРЕТА

Вратата на асансьора се отвори и той видя малко, постлано с килим фоайе и голяма двойна врата — нямаше коридор, нямаше други апартаменти. Асансьорът остана там където е, с отворена врата и пазачът, наблюдаващ, докато някой пусне вътре Ставитски.

Ставитски натисна звънеца, под който една малка медна табелка дискретно обявяваше — *ГИЛБЪРТ*.

Едното крило на двойната врата се отвори от хубав, на средна възраст чернокож мъж, който носеше скъп, нов, тъмносин костюм.

— Капитан Ставитски? — Ставитски беше чувал този глас и преди, но не можеше да си спомни къде.

Ставитски показа картата си. Мъжът кимна към асансьора и Ставитски чу как вратата се затвори зад гърба му и асансьорът тихо забръмча надолу. Вратата се отвори широко, мъжът отстъпи настрани и Ставитски влезе в дома на Уилям и Дженифър Гилбърт — през мраморното фоайе и три стъпала надолу в хола.

Терасата беше тук, както беше казал Хокинс, зад огромни прозорци, които я ограждаха от трите страни.

Терасата представляваше градина, имаше камък, ограден от стена с цвят на слонова кост, дървета, и нещо като пътеки — сега всичко леко покрито със сняг. Никакъв намек за града отвън, само градина, небе и засипващ сняг. Самата стая сигурно имаше 50 фута дължина, мебелирана по начин, за който Керъл би казала „съвсем без стил“. И щеше да е права. Нищо в стаята не изглеждаше да е специално избирано. Мебелировката на Гилбърт явно бе принадлежала на родителите им, на прародителите и преди тях. Тя просто беше събирана през поколенията. Имаше няколко предмета, които вероятно бяха от самото начало, грижливо докарани от Англия, някъде през XVII век. Останалото беше наследство от триста години добър вкус и стабилни финанси. Ставитски беше ужасен. Той никога не си беше представял, че може да съществува такава стая, без хората да трябва да плащат, за да я видят. В средата й, изглеждайки малко дребен, без ни най-малко да се губи, стоеше мъж около петдесетте, облечен в почти

износени дрехи. Ставитски бързо отиде към него, за да спести на човека неудобството от прекосяването на огромното разстояние, което ги разделяше. Но на средата на пътя Ставитски осъзна, че макар и Уилям Гилбърт да звучеше малко глупаво по телефона, той не беше неловък. Те се срещнаха някъде по средата и си стиснаха ръцете.

Цялата лява страна на лицето на Гилбърт имаше пурпурен белег и окото му беше почти затворено, голяма марлена превръзка покриваше скулата там, където кожата беше разцепена и защитена.

— С какво ви удари Робъртс?

— С пистолета. — Нямаше възмущение, нито молба за съчувствие, просто обикновено изречение. — Поръчах да сервират кафе в кабинета ми — продължи д-р Гилбърт, без да чака Ставитски да направи някакъв коментар за раната му. — Мисля, че ще се чувстваме по-добре там.

Ставитски го последва нагоре по широко извито стълбище до втория етаж и видя точно преди да влязат в кабинета, че стълбището продължава нагоре и че апартаментът има поне три етажа.

Кабинетът представляваше две стени, запълнени от пода до тавана с библиотеки, една с витрини и една с рисунки на стотици различни видове насекоми — някои извънредно красиви, а други гротескни, кошмарни същества. Всеки по свой начин, и Ставитски и Гейлстън, бяха прекрасни наблюдатели. Неговият талант и удоволствие от това бяха може би най-отговорни за това, че Ставитски се присъедини към полицията. Той се пилееше, разбира се и Ставитски често си мислеше, че по друго време и на друго място, той можеше да бъде един от най-големите детективи. Но без да съжалява, използваше дарбата си, когато може. Сега, седнал срещу Гилбърт в огромния удобен фотьойл, той гледаше внимателно и без да се срамува другия човек, отбелязваше детайлите и ги подреждаше почти незабавно по схема, която щеше да му каже много за Гилбърт и може би за жена му.

Уилям Гилбърт изглеждаше съвсем обикновен на вид, но погледнат отблизо — не беше. Носеше много старо спортно сако, ушито по мярка — туидът беше много тежък за тази страна и може би беше донесен от Англия — стандартните материи, които се внасяха бяха доста по-леки и фини за горещините на централна Америка. Но сако то имаше американска кройка, значи беше шито тук, преди около двадесет години, ако се съди по стила. Въпреки отличния плат и шев,

беше твърде износено, за да стои добре. Но очевидно, Гилбърт отказваше да го изостави, така че някой беше поправял ръкавите — те бяха възкъси, което шивачът никога не би си позволил, и не скриваха протритите маншети. Лактите бяха грижливо покрити с парчета от велур, който беше по-нов от самото сако и илиците за копчетата бяха кърпени умело, но толкова често, че закърпването беше очевидно. Панталонът му, отново според стила, беше стар, макар и не толкова, колкото сако и той беше видял същата грижлива ръка по ръбовете на джобовите (които винаги се протриват първи). Никой плат не можеше да издържи много на американското химическо чистене, но панталонът не беше много измачкан, така че е бил гладен вероятно на ръка и почистван колкото може по-рядко. Само спортната риза беше нова, от фин памук, с малък монограм, който едва се виждаше под разкопчаното сако — направен по поръчка, а Уилям Гилбърт не беше човек, който би си направил труда да си поръчва ризи.

Ставитски осъзна, че тъй като Гилбърт е богат, той може да си купи всякакви услуги, от които се нуждае. Но обувките му бяха истинско предупреждение. Те бяха твърде стари, но оставаха меки и блестящи от безкрайните лъскания. Гилбърт не беше излизал тази сутрин, тъй като обувките му не бяха навлажнени от мокрите улици, но бяха помътнели, така че явно не са били лъскани един-два дена. Прислужницата беше тук („Поръчах да ни сервират кафе“), а вратата беше отворена от прислужник. Само жена му не беше вкъщи.

Тогава, помисли Ставитски, тя му лъска обувките, кърпи му дрехите и си прави труда да му взима мерки и да му поръчва ризи.

В сивата светлина на снежната сутрин самият д-р Гилбърт изглеждаше пригладен и леко порозовял, лицето му, с изключение на неприятния белег, беше гладко и отпочинало. Всичко около него показваше, че се радва на внимателни грижи. Хранеше се добре със сигурност, но все пак беше достатъчно слаб. Ръцете му бяха гладки, ноктите добре оформени (отново жена му?) и излъчваше пълна, неарогантна лична самоувереност.

Ставитски искаше да отбележи по някакъв начин откритието си и каза преди да може да се спре:

— Жена ви много ви обича, нали?

Д-р Гилбърт без да се смути ни най-малко, произнесе с приятен тон:

— Да.

Ставитски искаше да протестира, искаше да каже, че неговата жена също го обича толкова, както жената на Гилбърт, но знаеше, че не е истина. За Гилбърт се грижеха лично, с внимание относно особеностите на неговата личност, нещо, което никога не би хрумнало на Керъл.

Гилбърт наля кафе от сребърната каничка в тънки порцеланови чаши и започна да разказва на Ставитски своята версия за това, което се беше случило.

Той не добави нищо към това, което Ставитски вече знаеше за сцената — Робъртс го е ударил, много силно, и Гилбърт е бил в безсъзнание, докато Робъртс е умрял и Дженифър Гилбърт е „оставила Рейнс да си отиде“. Ставитски всъщност искаше да знае за жената и той задаваше въпроси, опитвайки се да открие какво в добавка към грижите за мъжа ѝ, формира характера на Дженифър Гилбърт.

Всичко, което научи беше, че те изглежда нямаха много приятели. Ставитски се опитваше да намери някои общи познати, някой друг, който може да я познава, с когото да може да поговори за нея. Със сигурност, той и Гилбърт се движеха в различни кръгове на обществото, но Ставитски имаше широки връзки сред политиците на града и спомена няколко имена, които трябваше да са познати на хора с положението на Гилбърт. Но и да бяха, Гилбърт не го показва, нито се възползва от възможността да обсъжда своите познати. Разбира се, това можеше да бъде просто сдържаност, но телефонът на бюрото на Гилбърт не позвъня нито веднъж и мястото имаше уединен вид.

Ставитски започна да вижда Гилбъртови като двойка, която живее отделно от света, съсредоточени в работата си, един в друг, и може би в кучето, до ужасното нахлуване в четвъртък вечерта. Но вероятно даже и това бе имало малък ефект. Витаеше нещо недосегаемо, свързано с Уилям Гилбърт. Някаква смътна неопределеност, която говореше за дълбока безчувственост към това, което става около него. Той не се интересува от съдбата на Робъртс и приятелите му, също както не се интересува от дрехите си.

Ставитски зададе само единия от двата въпроса, които беше подготвил и разбра, че трябва да си отиде.

— Къде бяхте вие и жена ви, когато те всъщност са нахлули?

— На път за вкъщи, от къщата на родителите на Дженифър. Ние ходим там всеки четвъртък на вечеря, и обикновено оставаме за бриджа. Но тъща ми се чувстваше уморена, поне аз мисля, че беше, и ние си тръгнахме рано.

— Някой от мъжете изглеждаше ли ви познат? Виждал ли сте някой от тях преди? — Това беше безнадежден въпрос. Гилбърт не би разпознал най-добрия си приятел и при нужда, а още по-малко някакъв портиер или работник, който е влязъл в апартамента му.

— Не, не мисля така — много неясно каза той. — Защо?

— Някой е знаел, че няма да си бъдете вкъщи — там обикновено стоите до по-късно, нали? — Гилбърт кимна. — Знаели са също тукашното разположение много добре. Някой от тях трябва да е работил тук, или да е познавал човек, който е работил тук.

— Ами, да — каза Гилбърт, — изглежда съвсем правдоподобно.

— Но никой от тях не е познат на вас или на жена ви...

— Не, не мисля, че Дженифър е разпознала някой от тях, поне не каза.

— Само още един въпрос и повече няма да ви безпокоя, докторе.

— О? — Д-р Гилбърт беше малко разочарован.

— Казала ли е мисис Гилбърт на някого за това, което се е случило?

Ставитски продължаваше да се надява на някаква следа, нещо което да го върне обратно към Дженифър Гилбърт. Без такава следа той трябваше да си тръгне от тази къща, без да знае къде да отиде, нищо за което да се хване и щеше да се срещне с нея невъоръжен. Помисляйки си това, той осъзна колко странно беше за него да мисли, че се нуждае от някакво въоръжаване.

— Сигурен съм, че е казала на мисис Кранстън. — Ставитски беше изненадан от тона на Гилбърт. Звучеше уязвен. — Тя й казва всичко.

Много уязвен. Когато Гилбърт беше споменал мисис Кранстън, той показва повече неприязън, отколкото когато говореше за Робъртс, Рейнс и Хокинс. По някаква причина д-р Гилбърт беше неспособен да игнорира мисис Кранстън. Тя беше...

— Най-добрата приятелка на Дженифър. Ходили са на училище заедно, израснали са заедно и така нататък.

Всичко беше казано много студено. Ревнуваше ли Гилбърт? Ставитски се питаше. Вероятно. Той изглеждаше човек, който не вижда по-далеч от носа си и може би мразеше всичко, което се набъркваше в отдадеността на жена му към него. От друга страна може би просто не харесваше тази жена. Във всички случаи, той даде на Ставитски следата, от която имаше нужда — най-добрата ѝ приятелка. Може би тя знаеше за Дженифър Гилбърт повече, отколкото собственият ѝ съпруг.

— Можете ли да ми дадете пълното име на мисис Кранстън и адреса ѝ?

Гилбърт изглеждаше малко засегнат, но даде на Ставитски информацията.

Не остана нищо повече, за което да попита. Ставитски и Гилбърт си стиснаха ръцете и прислужникът се появи, за да изпрати полицаия. Ставитски погледна назад и видя, че Гилбърт беше погълнат от нещо на бюрото си. Той вече беше забравил за посещението. След десет минути вероятно щеше да помни малко от последния час, а когато белегът изчезнеше, така че да не му напомня, сигурно щеше да забрави и целия епизод.

Чернокожият мъж придружи Ставитски по стълбите до външната врата. Ставитски отвори вратата, обърна се и протегна ръка. Сега вече знаеше къде е чул гласа на „прислужника“.

— Успех, Хокинс — каза той, — надявам се всичко да се оправи за вас.

Хокинс не направи никакво движение да се ръкува със Ставитски — спокойното му лице беше станало гневно, дори заплашително.

— Ще направите най-добре, ако се държите далеч от тези хора, полицай. Заради вас самия.

Гласът излъчваше същата пълна увереност, която Ставитски си спомняше от записа: „Защото той е дяволски човек“. И както и преди усети, че кожата на врата му настръхва.

Той погледна открито Хокинс:

— Защо заради мен? Кой може да ми направи нещо? Джордж?

Не последва отговор. Лицето на Хокинс стана затворено и Ставитски знаеше, че той няма да каже нищо повече. Вратата се затвори. Ставитски стоеше и гледаше резбованото дърво. Тя го беше

наела — беше го купила — бивш боклук, заловен да обира апартамента ѝ. Но Ставитски трябваше да признае, че сега той прилича много повече на прислужник, отколкото на онова, което е бил. Беше хубав, достоен, дискретен — и очевидно лоялен към Дженифър Гилбърт.

В това нямаше никакъв смисъл.

Елън Оливиери Кранстън беше може би най-красивата жена, която Ставитски изобщо някога бе виждал. Тя бе много висока и слаба, възмалката ѝ глава бе гордо изправена върху тънка, почти дълга шия. Би било странно да се намери нещо несвършено в нея. Косата ѝ беше гъста, къдрава и черна, прошарена със сиво, подстригана много късо, за да подчертае шията. Чертите ѝ бяха невероятно фини, носят — дълъг и тънък, леко се разширяваше в ноздрите и огромните, с тежки мигли очи бяха тъмни като косата с леко засенчено бяло, което ги караше да изглеждат почти сини и като че ли блестящи от сълзи. Кожата ѝ беше много бледа и с изключение на малките бръчици около очите изглеждаше безупречна. Нямаше грим.

Беше ходила на училище с Дженифър Гилбърт, така че трябваше да бъде също над четиридесетте, но би могла да бъде на каквато и да е възраст между двадесет и пет и петдесет години и Ставитски знаеше, че дори на петдесет щеше да изглежда необикновена. Не беше такъв тип красота, която зависи от настроението, нито от баланса на хормоните. Тя не отразяваше характера ѝ, какъвто и да беше той. Беше свършена, неизменна, като изваяна.

Ставитски не откъсваше очи от нея от момента, когато тя му отвори вратата, докато го изпрати по-късно. И той забеляза, че тя гледа себе си по същия начин, по който и той. Една от стените на хола беше в огледала от пода до тавана и тя се поглеждаше колкото е възможно по-често с грациозно прикрит интерес.

Тя раздвояваше вниманието си неравномерно между него и собственото си отражение, по време на разговора им очите ѝ преминаваха покрай него към огледалото. Той се чудеше как може някой, независимо колко красив беше, така да се възхищава на собствения си образ.

Да, Дженифър ѝ беше казала какво се беше случило — много ужасно, особено мъртвият човек. Ами да, тя ѝ споменала, нищо специално — представете си мъртъв чернокож лежи в една от стаите, отвратително, но не беше казала дали е имало кръв или нещо такова. О, да, тя познава Дженифър от... трябва да има четиридесет години. Последната дума беше произнесена кокетно и Ставитски галантно възкликна от изненада, че е възможно тя да познава някого от четиридесет години. Удовлетворена, тя продължи да описва приятелството им още откакто са били деца. Но се усещаше слаба привързаност към Дженифър от нейна страна. Дженифър беше описана като придружителка на Елън — обикновено момиче, което красивата Елън е съжалила. Бедната Дженифър, докато Елън не я е спасила, тя не е имала приятели. Не, тя не е излизала дори на срещи. Много изискано семейство, разбира се, много пари, кой да знае, че тя ще се ожени за богат човек — винаги така се случва.

Ставитски се огледа в скъпо мебелираната стая към добре скроения черен костюм с панталон, към диамантената гривна на китката ѝ. Тя забеляза, че той ги оцени.

— Разбира се Джон видя, че това търся. — Значи съпругът беше мъртъв и тази невероятно изглеждаща жена беше вдовицата Кранстън. — Но разбира се, нямаше нищо от това, което Гилбъртови притежават — милиони, драги, буквално милиони. С изключение на палата, в който живеят, те не са спестили нищо, абсолютно нищо. Винаги съм казвала, че парите никога не отиват при хора, които знаят как да им се наслаждават.

Ставитски помисли за дома на Гилбърт, или по-точно за онова, което беше видял от него и го сравни с модерната, цялата в бяло стая, в която седеше сега — бял дебел килим, бели тапицирани мебели, хром и стъкло на масите, само абстрактните картини на стените внасяха някакъв цвят, но приглушен, повечето в пастели. Самата Елън беше най-живото нещо в стаята и Ставитски помисли, че тя вероятно е планирала да бъде така.

— Разбира се, тя нямаше нужда да се жени за пари, така че трябваше да го обича — но той е такова мизерно бледо същество — трудно е да си представи човек, че някой ще се влюби в него. Честно казано, мисля, че тя се ожени за него, защото той беше единственият,

който ѝ направи предложение, който искаше някой да се грижи за него, човек на когото не трябваше да плаща за това.

Елън не харесваше Гилбърт повече, отколкото той нея. Отново ревност? Ставитски не мислеше, че е така.

— Вие и доктор Гилбърт сте ходили заедно на училище?

— Не, аз ходех на училище с Дженифър, о, искате да кажете това — да, предполагам, че и тя е доктор — но тя само прави изследвания, не лекува никого.

Тя продължи в същия стил за жената, която познаваше от толкова дълго, да, бяха ходили на училище заедно — в няколко училища. В гимназията, после в колежа — Бърнард. Но това приятелство е било бремене. Елън — популярна, разбирате ли, а Дженифър не е имала други приятели. Елън се е опитвала, наистина се е опитвала, но нищо не е излязло. Помагала е на Дженифър, помагала ѝ е да си урежда срещи, но всички са бързали да се отърват от нея и никога не са ѝ се обаждали повторно. Разбира се, семейството не е помагало — твърде снобско. И въпреки всичките години, които Елън е пожертвала за Дженифър, семейство Лист никога не е направило опит да се сближи със семейство Оливиери. О, баща ѝ е имал пари, но ги е спечелил сам и не е бил човек, когото считат за достатъчно добър, за да бъде поканен на вечеря. Елън предполагаше, че семейство Лист са се отнасяли с нея доста добре, но то беше защото знаеха, че ако Елън изостави Дженифър, тя няма да си има никой друг. Дженифър е решила да отиде да следва медицина, много правилно наистина, защото е било очевидно, че никой няма намерение да се омъжи за нея. А Елън, с цялото мъжко студентско тяло на Колумбия на разположение, се омъжила за Джон Карстън — достатъчно хубав, разбира се, и голямо удоволствие в началото, но не съвсем богат. О, той би могъл да направи пари, Елън беше сигурна в това, но така се случило, че имал болно сърце. Получил първия удар на тридесет и две и починал на тридесет и осем. Невероятен късмет! А е могла да се ожени за всеки. В този момент Ставитски я остави да бърбори, докато тя се умори от себе си. Той изобрази заинтересуван вид и кимаше от време на време.

Значи това беше най-добрата приятелка на Дженифър Гилбърт, може би единствената ѝ приятелка и като си спомни незабележимия, хладно егоцентричен мъж, когото беше видял тази сутрин, Ставитски почувства лек пристъп на съжаление към Дженифър Гилбърт.

Внезапно той осъзна, че Елън казва нещо, което го интересуваше.

— Разбира се, мислех, че всичко това са глупости, някаква дивотия, свързана с паранормалните явления — огромна загуба на време. Но Дженифър беше очарована. Мисля, че Дженифър не вярваше на нищо от това, но очевидно човекът, който извършваше експеримента и асистентът му бяха единствените хора в света, които не я намираха безвкусна...

— Безвкусна? — попита Ставитски. — Повечето хора я намираха безвкусна, така ли?

— Е, може би е малко пресилено, но не знам как другояче да го нарека. Във всеки случай, каквото и да си мислеха хората за нея, тези двамата не го мислеха. Те се отнасяха към нея като към някаква звезда. Сигурна съм, че са изхарчили фондовете си и се надяваха тя да донесе пари за проекта им.

Гласът на Елън звучеше с горчивина от това, че съществува една ситуация, в която тя не може да открадне всичкото внимание за себе си.

— Продължава ли тя с тези експерименти по паранормалните явления?

— Не знам. Тя завърши медицинското училище и се беше омъжила по времето, когато Джон и аз се върнахме в Ню Йорк. Никога не е споменавала за това.

И, помисли Ставитски, на теб не ти е пукало достатъчно, за да попиташ. На глас той изрече друго:

— Спомняте ли си имената им?

— Не, асистента не. — Твърде бързо. Тя дори не се опита да си спомни, така че Ставитски разбра, че знае. Но защо лъже? Тя приказваше отново. — Начело на това беше психолог — мисля, че името му беше Чинг, но не съм сигурна. Беше в Колумбия, където Дженифър учеше медицина.

— И тя наистина ли се интересуваше от тези паранормални неща?

Тя се засмя.

— Даже и Дженифър не е толкова глупава. Не, те се отнасяха добре с нея и тя се възползваше. Не знам, сигурно е приключила, като им е дала пари.

Стигаше му толкова от Елън Кранстън.

— Благодаря ви много, че ми отделихте време. — Той беше станал на крака, готов да тръгне, като се питаше дали тя ще му протегне ръка.

Тя се усмихна, показвайки малки равни зъби, леко прозрачни в краищата. Още не беше свършила с него.

— После, разбира се, се случи онова странно нещо в Нантъкет.

Нантъкет... Той седна отново, бавно, внезапно изпитал нежелание да слуша повече за Дженифър Гилбърт, без да може да си обясни защо не иска да го чуе. Нантъкет... При името на мястото някакво предчувствие накара кожата му да настръхне.

— Ние така и не разбрахме какво се е случило, но се приказваше. Толкова много се приказваше, че Лист решиха да вземат Дженифър от училище за известно време — много потайно — което просто потвърди слухове, поне доколкото това засягаше нас.

— Кой вас, мисис Кранстън?

— Всички нас при мис Мастърс. Дженифър и аз ходехме на училище там при Доксфери, с изключение на годината, когато тя не идваше. Когато се върна, всички бяха забравили цялата работа. — Изглеждаше, сякаш още е ядосана на късата памет на съучениците си. — Но това беше нещо ужасно и трябва да е имало някаква истина в него, щом даже Лист — устата ѝ се изви при произнасянето на името — не можаха да го отхвърлят напълно.

— Можете ли да бъдете малко по-конкретна?

Можеше.

— Точно при започване на срока тръгнаха слухове, че Дженифър е направила нещо на едно малко момче онова лято в Нантъкет — момичетата говореха някакви страховити неща за Дженифър...

— Какви неща? — попита Ставитски.

— Че нещо не е наред с нея и че е опасно за всички нас. Поне така мис Уордъл, която ни преподаваше по рисуване това лято в Нантъкет, е казала на Мери Крейг и от Мери се разпространи в цялото училище. И разговорите продължаваха и продължаваха — разбира се, това правеше нещата още по-трудни за Дженифър, но тя и без това нямаше приятели.

— Какво се предполага, че е направила на това момче?

— Убила го е.

Думите отекнаха в огледалата. Главата на Ставитски пулсираше.

— На колко години е била тя, когато се е случило това?

— Седем или осем.

— Спомняте ли си името на момчето?

— Не, мисля, че никога не съм го знаела.

— Как го е направила?

Елън сви рамене, доволна от ефекта, който е предизвикала.

Това го вбеси. Преди да се осъзнае, той стоеше над нея, гласът му беше напрегнат, гневен, твърде гневен, твърде висок.

— Хайде, лейди, какво беше това? Нещастен случай — някакъв нещастен случай, който се случва с децата — заради това ли всички сте я измъчвали?

Той я плашеше... възбуждаше я също, тя забрави да се гледа в огледалото.

Възбудата ѝ се увеличи. Ставитски се застави да се отдръпне назад.

— Кога се е случило това? Коя година? — попита рязко той.

Тя отново гледаше в огледалото.

— Трябва да е било тридесет и девета, преди четиридесет години. Тогава и двете бяхме малки момиченца.

Когато се върна в управлението, интеркомът мълчеше — мъртво време, всеки беше на обяд. Миришеше на пържени картофи, бюрата бяха отрупани с кафяви хартиени торбички и кафета. Той затвори вратата към кабинета си и набра номера.

— Лорийн, искам да ме свържеш с началника на полицията на едно място, наречено Нантъкет. Мисля, че е в Масачузетс.

Беше почти един часа, но той нямаше апетит. Погледна през прозореца към оголелия малък парк, сгушен между сградите. Беше постудено от сутринта, един сив следобеден студ, който караше тълпите, тръгнали на обяд, да бързат по циментените пътеки между голите дървета. От снега не беше останала и следа, а вятърът остро се усили, обрувайки последните мъртви листа, дърпаше палтата на хората, разклащаше лошо поставения прозорец. Калориферът изпращаше горещ сух въздух в лицето му.

— Това е остров — каза Лорийн, когато се обади пак. — На около тридесет мили от сушата, от Кейпкод в Масачузетс.

Нямаше там хартиени торбички с обяд, помисли Ставитски.

После го свързаха и Ставитски се представи на шефа на полицията от остров Нантъкет, в кабинета му в град Нантъкет.

— Здравейте — отговориха от другата страна. — Аз съм началник Старбък. Какво мога да направя за вас?

— Сигурно ще си помислите, че е глупава молба, но аз не съм съвсем сигурен какво търся...

— Така значи — прекъсна го той много сухо. — Е, може би ще ми дадете някаква нишка, дето да помогне.

Ставитски се засмя и Старбък се засмя заедно с него. Той поде отново:

— Имало е едни хора, които са живели тук преди много години, казват се Лист.

— Още живеят тук, капитане, имат къща в Сконсет, на около десет мили в града. Но не я обитават постоянно. Идват за лятото. Пристигат в края на май и си отиват в средата на септември.

— От колко време имат мястото?

— Откакто съм се родил, а аз съм почти на четиридесет години. — Гласът му бе на осемдесетгодишен.

— Преди около четиридесет години е било убито едно момче — някакъв инцидент, и човек от семейство Лист, дъщеря им Дженифър, може би е била замесена по някакъв начин.

— Знаете ли името на момчето?

— Не, имаме само нейното име.

— Не съм сигурен, че можем да помогнем без да знаем името на момчето, капитане, но нека да погледна. Баща ми е бил шеф на полицията тук, а преди това наш братовчед — всичките Старбък, а те поддържат доста добри досиета. Искате ли да ви се обадя пак?

— Може би ще искам да говоря с баща ви, или братовчед ви, ако някой от тях е бил началник, когато това се е случило.

— Не може да стане. Баща ми почина преди няколко години, а братовчедът Джон е заминал, трябва да има почти двадесет години. Ще трябва да се допитаме до документите. Ще ги погледна довечера и вероятно ще ви се обадя утре.

Довечера, утре... С каква лекота човекът пилееше времето на Ставитски. „Утре!“ — Той искаше да изкрещи в телефона. „Какво, по дяволите, се каните да правите през останалото време днес?“

На глас просто каза:

— Утре ще бъде чудесно, шерифе.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Има нещо дяволски нередно тук — каза той на Керъл. Тя отначало замълча. Слагаше обяда, нареждаше масата, движеше се от кухнята до трапезарията, докато той вървеше след нея и се опитваше да ѝ обясни.

— Тази Кранстън излъга, че не си спомня името на асистента. Защо? Хокинс направо ме заплаши! Много странно за крадец, пипнат на местопрестъплението. Рейнс пък направо се разпадна, като си помисли, че е издал нещо. И тази работа с Нантъкет...

Най-накрая тя спря да се движи по неспокойния начин, както правеше когато е ядосана, седна до него и го остави да ѝ разкаже всичко, което се беше случило.

Почувства облекчение като говореше за това и докато стана време да си лягат, тя беше толкова въввлечена в историята, колкото и той. Когато си легнаха разсъблечени, той я притисна по-силно от обикновено, докато сънят отпусна прегръдката му. Събуди се посред нощ и видя, че тя не е в обятията му, а седеше на малкото кадифено столче, взряна в неясно осветения парк.

— Какво има, скъпа? Не можеш ли да спиш?

— Дейвид, какво е искал да каже Хокинс? Би ли могъл той да ти направи нещо?

— Не, не е той.

— Но какво тогава? Какво е било това, от което Рейнс се е страхувал толкова много? Може ли то, каквото и да е, да те нарани? Това ли е искал да каже Хокинс, когато те е предупредил да стоиш настрана за твое добро?

— Това е, което трябва да открия.

— Ще се срещнеш ли с тази жена?

— Да, утре, ако мога. — Раменете ѝ се отпуснаха на облегалката на стола. Той чакаше, но тя не го попита нищо друго. Накрая въздъхна и се върна в леглото. Той я прегърна и я държа в ръцете си, докато заспа, после се обърна на другата страна и дълго лежа, мислейки за

Дженифър Гилбърт и какво щеше да ѝ каже, когато най-накрая се срещнат.

Той изчака до девет и половина, после ѝ се обади. След няколко позвънявания вдигна д-р Ламбърт. Да, д-р Гилбърт е в кабинета, би ли почакал? Да.

След секунда щеше да чуе гласа ѝ. Ръцете му започнаха да се потят и сърцето му като че ли биеше в стомаха.

— Капитан Ставитски? Аз съм Дженифър Гилбърт. Какво мога да направя за вас?

Свързаха се.

Гласът ѝ беше спокоен, дори малко неясен. Ако тя не се стараеше да говори малко по-отчетливо, би бил глас, който трудно се разбира, но беше мек, приятен за слушане.

— Мислих си дали мога да отнема малко от времето ви днес, докторе. Около час. — Стори му се, че говори много високо. — Просто рутинна проверка. Искаме да завършим случая с Еймъс Робъртс.

— Ами да, капитане. — Наистина приятен глас. В сравнение с него гласът му изглеждаше груб. Гласовете на повечето хора биха звучали грубо, след като човек е чул гласа на Дженифър Гилбърт. — Свободен ли сте около обяд? Ако можете да дойдете тук, можем да обядваме в стола на факултета — обикновено е спокойно.

Потта се стичаше от дланта му по телефонната слушалка и по ръката му. Приятният мек глас чакаше.

— Около дванадесет и половина, докторе?

— Чудесно, капитане, ще се видим тогава.

Голяма част от Рокфелерския университет е била построена в началото на века, но изглеждаше, като че ли е стояла на брега на Ийст Ривър стотици години. Градът пищеше и гърмеше около него, но когато Ставитски влезе в приземния етаж на университета нормалните нюйоркски шумове бяха заглъхнали и той лесно можеше да си представи, че се намира в малко университетско градче, изолирано и предпазено.

Тя не беше му казала нищо, освен „стола на факултета“.

Той влезе в първата постройка, която достигна и намери, както очакваше облицовано с дърво фоайе, пълно с портрети. Самото фоайе беше спокойно, но се усещаше отдалеченото и невидимо суетене на много хора, което се процеждаше по коридорите, водещи от фоайето до вътрешността на сградата.

Попита за стола на факултета и го упътиха към двойна врата от дърво и стъкло, в отдалечения край. Той бутна вратата и влезе в обширна трапезария, прилична на клуб. Дървената ламперия продължаваше и тук, блестяща от лака. Масите бяха покрити с бели покривки без петна и на всяка маса стоеше малка стъклена вазичка със свежи цветя. По масите имаше много малко хора, но беше още рано.

Сервитьорът му показва масата на д-р Гилбърт. Тя вече беше там, седеше, подпряла лакът на масата, главата ѝ беше приведена над много дебело списание. Беше избутала настрани шишенцата с подправки и малката вазичка, за да направи място за книгата и изглеждаше напълно погълната от това, което четеше. Той постоя, наблюдавайки я, преди да отиде до масата.

Наведената над книгата глава беше кестенява, с посивяваща коса, разделена на средата и опъната назад и безгрижно навита на кок върху тила. Част от косата се беше изплъзнала и се спускаше на отделни къдрици от двете страни на бузите ѝ.

— Д-р Гилбърт?

Тя вдигна поглед и той се почувства, като че ли се е срещнал лице в лице с човек, заради когото беше направил много дълго пътешествие, за да може да го види.

— Капитан Ставитски. — Тя произнесе името му с изтощен глас, като че ли за нея срещата е изисквала също някакви усилия.

Чисто, обикновено лице, обичайни черти, деликатна, тънка кожа. Тя определено изглеждаше на възрастта си или дори по-възрастна, не, не всъщност възрастна, просто уморена. Очите ѝ бяха лешникови, доста ясни, разположени правилно, но сенките под тях бяха по-големи, отколкото трябваше. Можеше да бъде хубава, но нямаше никакъв стил, а дрехите ѝ не правеха впечатление. Но беше приятна жена, така би я определил човек, ако я срещнеше на улицата. Внезапно цялата работа започна да му изглежда малко глупаво.

Той стисна малката топла ръка и седна. Масата беше разположена до голям прозорец с много стъкла, с изглед към градината

навън и реката. Прелетяха няколко снежинки, после още повече — тя заговори за тях. Ставитски ги забеляза. Последва тишина.

Тя затвори книгата и запали цигара. Ставитски си играеше с вазичката. Минаха минути, сервитьорът донесе плодова салата, въпреки че никой не беше я поръчвал. Тя загаси цигарата си и се усмихна.

— Обядът е един и същ за целия ден — днес е ростбиф — няма избор, той ще ви попита как го предпочитате, но ще бъде направен добре. Още — пюре, сос и грах от консерва — нищо особено.

Докато говореше, сладкият топъл глас беше тих и приятен, но Ставитски започна да се чувства странно неудобно. Той не беше пушил от десет години и обикновено не се изкушаваше, но внезапно страшно му се прииска една цигара. Опитва да отговори със същия приятен глас, но дискомфортът му се задълбочаваше и той заговори по-остро, отколкото беше възнамерявал.

— Разпознахте ли някой от хората, които се опитаха да ви ограбят?

Звучеше почти грубо, но тя като че ли не го забеляза.

— Да, човекът, когото наричаха Бутс. Той работеше в сградата, някакъв работник. Не съм сигурна точно какво вършеше, но съм го виждала там няколко пъти.

Той се насили да хапне малко от консервираните плодове и после заговори по-внимателно, надявайки се — и по-нормално.

— Много се затрудняваме да разберем какво се е случило, докторе.

— Имате предвид мъжа, който умря. Да, това беше много странно.

Ставитски я гледаше отблизо.

— Той изпитваше болки, нали?

— Как разбрахте това? — Нямаше следа от безпокойство, просто въпрос.

— Лекарят, който направи аутопсията, или по-точно консултанта му ми каза, че Робъртс е умрял в големи мъки.

— Правили сте аутопсия?

— Да.

— Защо?

— Защото не знаехме какво го е убило.

Тя не каза нищо за момент, после:

— Защо патологът се е нуждаел от консултант?

— Защото докладът му беше толкова странен, че да се потърси второ мнение изглеждаше добра идея.

Нещата ставаха по-гладки, но неспокойствието му беше все още там, тежко и настойчиво, като че ли той се потапяше в някакъв студ.

— А кой беше консултантът?

— Шефът на отдела — Уилбърт Гейлстън.

— Гейлстън? — Най-после тя беше повишила тон.

— Да. Но и той беше удивен, както и другият човек.

— Искате да кажете, че Гейлстън не знае какво го е убило?

— О, знае много добре — просто не може да каже как се е случило.

— Е, какво го е убило? — Въпросът беше закъснял, прекалено закъснял.

— Гръбначният му стълб и мозък са били прекъснати.

Сервитьорът не си направи труда да ги пита, просто донесе две чинии с препечен ростбиф, с картофено пюре на бучки, и бледозелен грах, всичко залято със сос от царевично нишесте.

Известно време ядоха, или по-скоро — тя яде. Той режеше жилестото месо и го буташе из чинията си. Дискомфортът си оставаше в него, напрегвайки мускулите му и карайки го да се топи.

— Точно така — каза той твърде високо, — счупен врат. Гейстън каза, че е умрял в невероятни мъки. Странно, че никой не спомена това.

Тя не каза нищо, просто продължаваше да се храни.

Той опита отново:

— Вие сте лекар, имате ли някаква представа какво го е убило?

Тя вдигна поглед към него за момент. Той се опита да задържи очите ѝ, но започваше да се чувства все повече и повече странно неспокойно и беше принуден да спусне поглед към масата.

Тя продължаваше да е спокойна и приятна.

— Помислих, че мъжът вероятно е получил инфаркт. Това можеше да обясни болката и внезапната загуба на съзнание.

Тя говореше внимателно, но беше запазила самообладанието си.

— Според д-р Гейлстън е минало известно време, преди да умре.

— Вероятно, но той падна много бързо. — Ставитски чу нотка на удовлетворение в приятния глас.

— Опитайте ли се да му помогнете?

— Не. — Тя се усмихваше.

Ставитски искаше да се почувства ужасен от усмивката ѝ, но разбра, че без да иска ѝ се усмихва също. Непокойното му чувство леко намаля.

— Защо просто не ми кажете какво се е случило? — Той се опитваше да бъде спокоен с нея, но не се получаваеше.

— Капитане, не знам какво го е убило. Не споменах, че е страдал, защото не се сетих. Честно казано, не ми пукаше.

— Добре, докторе, вие с мъжа ви влязохте, заварихте ги и Робъртс извърши някакъв груб...

Внезапно нещо стана с лицето ѝ — тя пребледня, устните ѝ изтъняха и Ставитски видя как мускулите на бузите ѝ се стегнаха, когато тя стисна челюсти. Лицето ѝ не беше вече спокойно и приятно. Плътта се опъна силно върху костите на лицето ѝ, тя го гледаше с далечния спомен на омразата.

— Той удари Уилям с пистолета си. Удари съпруга ми, вие сте видял какво му направи.

Ставитски седеше замръзнал, гледайки я докато тя му шепнеше дрезгаво през стиснати зъби, устните ѝ едва се движеха. Тя се беше навела към него на масата и той искаше да се отдръпне назад, далече от нея, но не можеше да помръдне. Беше му студено и усещаше кожата си настръхнала, като че ли го тресеше.

— Той кървеше и кървеше. — Дрезгавият глас се задави. — Цялата му буза беше разцепена, но той вдигна пистолета да го удари отново, дори след като Уилям се олюля.

Ставитски извика цялата си воля, за да вдигне ръцете си, опита се да спре думите с очи, които все още бяха втренчени в нея. Всичкият въздух беше напуснал мястото, където той седеше, нямаше други звуци и той знаеше, че е сам с дрезгавия, останал без дъх, гневен глас и че всеки момент ще му прилошее. Кучето, казваше му за кучето, докато той вдигна едната си ръка към ръба на масата, после другата. С последните остатъци на волята си, той се отблъсна назад. Столът му се помръдна и издаде лек, скърцащ звук.

Вакуумът беше нарушен, въздухът нахлу около него и Ставитски жадно го пое. Той чу прозвъняването на чиниите и приборите, приглушения звук от разговорите — беше се върнал отново. Д-р Гилбърт говореше съвсем нормално сега.

— Добре ли сте, капитане?

Дребното уморено лице беше такова, каквото отначало го беше видял, но сега изглеждаше загрижена.

Той беше покрит с тънък слой студена пот, но вече не му беше лошо и най-важното — вече не беше сам с нея.

— Знаех, че храната тук не е чак толкова добра, но не бях виждала на някой да му се отразява така зле. Вие наистина изглеждате болен, капитане.

Всичко, което искаше той, беше да се махне от нея.

— Капитане — каза меко тя. — Съжалявам. Елате горе с мен и ще ви дам нещо да се оправите.

Тя се пресегна да докосне ръката му, която все още стискаше масата. Той я отдръпна с внезапно инстинктивно отвращение, макар да знаеше, че съчувствието ѝ е истинско и тя наистина съжалява. Съжалява за какво? — помисли той. Какво, по дяволите, става с мен?

Тя погледна тъжно към ръката му, сега на безопасно място извън досега ѝ, но разбиращо, като че ли това се беше случвало и преди. Тя изглежда се стегна, облегна се назад в стола си и го погледна твърдо.

— Имате ли още въпроси, капитане?

— Само един. — Гласът му беше флегматичен. — Защо извикахте полиция?

И двамата знаеха, че това е странен въпрос. Какво друго би могла да направи, освен да извика полицията? Защо той се чудеше, че го е направила?

Тя му отправи студена, загадъчна усмивка.

— Но, капитане — каза тя. — Аз не съм извикала полицията.

— Тогава кой...

— Някой от сградата, предполагам. — Усмивката ѝ сега беше щастлива и тя изглеждаше хубава. — Някой, който е чул Еймъс Робъртс да крещи.

Ставитски успя да се добере до мъжката тоалетна, но едва влезе, и повърна на пода.

Знаеше, че не може да се върне обратно в кабинета. Разтреперан, като все още чувстваше, че му е зле на стомаха, той си отиде вкъщи и се обади в управлението, за да каже на Кармайкъл, че няма да бъде там до следващата сутрин.

Кармайкъл изръмжа:

— Тук е голяма каша. И един мъж ти звъни на всеки половин час от Нантъкет. — Той сложи ударението на първата сричка. — Изпрати ти телекс на един доклад тази сутрин и иска да говорите за това.

— Намери някой да ми го донесе тук. Веднага. — Той затвори преди Кармайкъл да може да продължи да се оплаква. После си свари чаша чай, застави се да изпие половината и изяде филия с масло, преди отново да вдигне телефона. Мина известно време, докато операторът набере номера, после се чуха множество щракания. Най-после чу как телефонът звъни на остров Нантъкет, на тридесет мили в морето.

— Отне ми цяла вечер да го открия — започна Старбък. — Все пак не съм сигурен, че искате това, но то е всичко, което имаме и като че ли съвпада. Датата е правилна, инцидентът, всичко. Само едно нещо — момичето на Лист всъщност не е било там, когато се е случило, но е била непосредствено преди това.

— Определено е инцидент? — попита Ставитски.

— Така изглежда, но те така и не са били сигурни какво точно се е случило.

Ставитски усети как нервите му се опъват и го полазват тръпки.

— И момчето е умряло?

— Разбира се, че е умряло! Исусе, почакайте да видите протокола от аутопсията.

Четиридесет години.

Документът от оригиналния доклад беше написан на стара хартия с пожълтели краища. Листата от телекса, които пратеникът на Кармайкъл беше оставил на портиера бяха гладки, сивкави, мастилото беше леко размазано.

Джон Старбък беше написал доклада. Той беше внимателен наблюдател и протоколчик и докладът беше образцов.

„Инцидентна смърт“ според медицинския експерт по убийствата. Но Джон Старбък никога не се бе съгласил с това — поне не писмено.

Фактически, особено доколкото не бе имало разследване, Ставитски помисли, че пропускът да се даде съгласие беше много показателен, като че ли Старбък беше искал този, който чете доклада да забележи, че той, Джон Старбък никога не се е присъединил към заключението за инцидентна смърт. „Разследването“ беше завършило в деня, в който беше започнало. Мис Дженифър Лист беше разпитана, но тя не беше добавила съществена информация. Тя дори, пишеше Старбък, не знаеше, че момчето е мъртво, докато той не ѝ го беше казал.

Ставитски внимателно прочете раздела, който се отнасяше до нея. Но въпреки че останалата част от доклада беше изключително подробна, тя беше спомената съвсем накратко. Старбък беше описал останалите свидетели даже физически, но не и момчето на Лист, разпитът ѝ беше отбелязан само схематично. Ставитски се чудеше защо.

Самият инцидент представляваше пълна мистерия. С някаква кола или камион — по-вероятно да е бил камион, според медицинския експерт, но тук отново Старбък запазваше мълчание — без потвърждение от офицера, който е водил разследването.

Свидетелите твърдяха, че не са видели никаква кола, нито камион — и отново без коментар от Старбък.

Други доказателства за присъствието на превозно средство никога впоследствие не са били открити.

Ставитски прочете доклада два пъти и после се зае с медицинската експертиза, изготвена от Джошуа Стори, лекар.

Тя беше ужасна; Ставитски усещаше вкус на повръщано, докато я четеше.

Но медицинската експертиза свърши. Не остана нищо освен подобие на подпис от телекса. Той дълго се взира в него, като че ли написаното можеше да му каже какво, всъщност, се е случило. Но думите си оставаха само тези: Джон Старбък, 22 юли, 1936.

Около два и половина същият следобед Дженифър Гилбърт отвори вратата с надпис „Патология“ в мазето на „Манхатън Дженерал Хоспитал“. Секретарката на бюрото погледна нагоре, забеляза жената, облечена в бяла престилка, с черна табелка с името ѝ и пола от туид. Нищо друго в жената не привлече вниманието ѝ.

Д-р Гилбърт мина покрай бюрото, като че ли знаеше къде отива, поколеба се, след като излезе от полезрението на секретарката, после пресече кафявия, покрит с плочки под към редицата регистри, наредени по стената. Имаше и други хора в стаята, които вече гледаха в малките метални чекмеджета и си водеха записки. Всички бяха погълнати от това, което правеха и никой не забеляза новодошлата, никой нищо не я попита.

Тя мина покрай стената с редиците чекмеджета, докато стигна до четвъртия ред от края. Там се наведе, приклепна и издърпа чекмеджето с надпис „РЕЙ-РЪН“. Като се увери, че никой не я гледа, измъкна един от картоните и го пхна в джоба си. Затвори чекмеджето и се върна там, откъдето беше дошла, през вратата и през неясно осветения с неонова светлина коридор в кафяво и зелено.

На няколко крачки вляво видя врата с надпис „Протоколи“. Стаята, в която влезе, беше празна. Регистрите тук бяха много големи, подредени по боксове, а не на редове. Чекмеджетата бяха номерирани, а не означени с букви. Тя мина покрай тях, поглеждайки номерата, докато намери кода 40–700 до 40–900. Извади картончето от джоба си. Чекмеджето, което ѝ трябваше, беше в края на пътеката, почти до средата. Тя дръпна дръжката и то се плъзна лесно и безшумно. Папките бяха набутани и тя трябваше да издърпа цялото чекмедже, за да може да вижда лесно номерата на папките. Държеше изваден картон пред себе си, сравнявайки номера му с номерата, отпечатани на големите папки в чекмеджето. Когато намери съответстващия номер, извади папката и разгледа съдържанието ѝ. После сложи картон в папката, пхна я под мишница и излезе на пътеката. Там тя се спря, отстъпила частично от прикритието си и огледа стаята. Ако имаше някой друг, той беше скрит в боксовете. Тя отиде до вратата, оглеждайки всяка пътечка. Бяха празни.

Отвори вратата на стаята и излезе в коридора. Мина покрай сестри и лекари в бели престилки и черни табелки, каквато носеше и тя, покрай стаята с апаратура, стаята за съхранение (моргата), и излезе през зелената метална врата, която водеше към паркинга. Беше много студено, а тя бе облечена само с престилка. Премина бързо по цимента до десетгодишния стар модел „Ягуар“ седан. Отключи вратата, хвърли папката на задната седалка и седна зад волана, но сега ръката ѝ трепереше толкова силно, че ѝ беше трудно да пхне ключа за

запалването. Не се опита да запали колата, просто седеше, гледаше реката и мислеше за капитана.

Знаеше, че му е прилошало в мъжката тоалетна и тогава съжаляваше за него. Но не и сега. Беше откраднала папката — по негова вина. Продължаваше да я държи, изплашена от това, което току-що беше извършила, изплашена и от него. Той я притискаше и тя се беше уплашила. Не ѝ се беше случвало да се изплаши толкова, откакто беше дете, от времето на... онова момче на Киърни. Той също я плашеше, беше я притиснал, продължаваше да я притиска, както този човек.

Не беше мислила за онова лято от години. Първият път, когато отидоха на острова, първият сезон в къщата в Сконсет.

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Юни-юли 1936

Кейт ѝ беше казала, че Нантъкет е чудесен остров. Отдалеч, от борда на ферибота, той изглеждаше прекрасен, едва видим в неясната мъгла. Магическият Нантъкет, където щяха да прекарат цялото лято, щеше да има плажове, плуване, нямаше училище и най-хубавото от всичко — други деца, с които да си играят.

Плажовете бяха чудесни и тя прекарваше дните си в изучаването им и събирайки раковини. Морето откъм залива беше спокойно, приканващо и тя плуваше в него. Между дюните се виеха пътеки, растяха треви по пясъка, крайбрежни храсти и тучни поляни, пълни с щипалки и пеперуди.

Имаше и други деца, повечето от Бостън или Ню Йорк — момчета и момичета, дошли за лятната ваканция като Дженифър. Някои от семействата в Сконсет вече познаваха семейство Лист и децата им я очакваха да играят заедно. Изглеждаха добре предразположени и седмици наред Дженифър играеше в малките групички от други деца по брега.

Това беше първият път, когато Дженифър изобщо имаше собствени приятели. Е, беше ходила на рождени дни в Ню Йорк, но все насила, така че те не се брояха. Децата избягваха Дженифър. Те идваха, защото трябваше да дойдат, поднасяха подаръците си, ядяха торта и сладолед и после започваха да мрънкат на майките си да се прибират вкъщи. Те дори не играеха, така както правеха на други рождени дни, на които Кейт водеше Дженифър. Като че ли да бъдат нейни гости за тях беше досадно и ги караше да се чувстват засрамени.

Но сега тя играеше с други деца и у Кейт се зароди надежда. Това обаче не продължи дълго. Започнаха да се сформират нови групички — без Дженифър. Малките момичета образуваха двойки, четворки — без Дженифър. Към средата на юни, тя отново беше сама. Децата идваха при Майкъл, той ходеше при тях, играеше с тях. Но Дженифър беше винаги сама. Тя си направи програма. Всеки ден след закуска отиваше на брега, поне за час-два с хартиени пликчета,

събираше раковини, хубави камъчета и изсъхнали късчета от морски водорасли. Кейт ѝ купи книжка за раковини и тя прекарваше останалата част от сутринта, като ги „отмирисваше“ според указанията в книгата. После ги нареждаше по големина и цвят, като всяко късче залепваше с мъничка точица лепило.

Раковините от всяко картонче бяха наредени, като всяка от тях беше колкото е възможно по-близка по размер и цвят до следващата. Дженифър научи, очевидно без усилия, животните, които обитаваха всяка раковина. Така че тя можеше да ги назове по таксономи, разред, клас, семейство, род и т.н.

След обяд тя четеше, докато Майкъл спеше. Понякога беше в къщата на верандата, понякога на ивицата трева, която продължаваше до брега на малка пясъчна скала, спускаща се към брега. После, когато готвачът или Кейт решаваха, че от обяда е минало достатъчно време, така че движението да не ѝ навреди, тя беше свободна да плува, да броди из пасищата или да кара колело по тесните пясъчни, напечени от слънцето, пътища и пътечки.

След няколко седмици тя се беше източила и получила кафяв тен, луничките се сляха с тена ѝ и косата ѝ просветля от слънцето. Липсата на постоянен надзор, което ѝ се случваше толкова рядко вкъщи, премахна постоянната ѝ потайност.

После, една сутрин, след като беше прекарала само един час на брега, Дженифър се върна вкъщи разплакана, а хартиената ѝ торбичка за миди беше празна и разкъсана.

— Дженифър, какво се е случило?

— Мамо. — Сълзите прокарваха следи по изцапаното ѝ с пясък лице. — Имаше няколко момчета на брега и едно от тях ми взе всички раковини, счупи ги, изхвърли ги и ме блъсна долу.

Кейт взе остатъците от събраното в торбата, заведе я горе, помогна ѝ да се съблече и като специално внимание ѝ позволи да се изкъпе в тяхната баня с ароматизирания шампоан на Кейт. Докато тя се киснеше и плискаше във ваната, Кейт я попита кое момче я е блъснало.

— Другите му викат Хал — каза тя, — той е голям, много по-голям от мене, по-голям даже от другите момчета.

— Знаеш ли му фамилията?

— Не.

Кейт ѝ помогна да излезе от ваната и я почака да започне да се облича, преди да слезе в кухнята.

— Мисис Хъси. — Готвачката пиеше сутрешния си чай и Кейт наля и на себе си една чаша от чайника на масата.

— Да, мисис Лист.

— Познаваш ли момче на име Хал, тук в Сконсет, което може да е нападнало Дженифър?

Мисис Хъси намираше работодателката си разумна във всичко, с изключение на дъщеря ѝ. Родена и израснала в Нантъкет, мисис Хъси бе напускала острова само пет пъти в целия си живот — два пъти бе ходила във Фолмаут и три пъти — чак в Ню Бедфорд. Хората в Нантъкет се отнасяха с децата си много по-различно от летовниците от Бостън и Ню Йорк и тя мислеше, че децата на Лист са много разглезени. Все пак тя харесваше повече малкото момиче. Разбира се, знаеше, че има нещо ужасно странно около детето, но тя беше квакерка, която никога не се съмняваше във вярата си или в съществуването на бог, и намираше странността много по-малко страшна отколкото повечето хора.

— Наранил ли е момиченцето?

— Не точно. По-скоро я е уплашил. Взел ѝ е раковините. Знаеш ли кой може да е бил?

— Сигурно е Хал Киърни. Русо момче от южната част на града. Говори се за него — явно е някакъв хулиган. Казват, че е набил две деца и родителите имат лошо отношение към него. Разбира се, той е много едър за възрастта си — по-големите не искат да играят с него, защото е малък, а момчетата на неговата възраст се плашат от него. Не знам дали те го дразнят, или той ги бие за удоволствие. Във всеки случай, той е проблем и Джудит Камп — тя е готвачката на Киърни — ми каза, че майка му е ужасно глупава. Не се е извинила на другите родители, а е продължила да го защитава. А едно от момчетата е било наранено толкова зле, че родителите е трябвало да си го заведат обратно вкъщи. Съсипал им е цялото лято.

— Лесно е да се разбере, обаче. — Мисис Хъси започваше да се разбъбря и Кейт подскочи.

— Защо да е лесно да се разбере? Звучи ми ужасно.

Мисис Хъси наля и на двете още чай.

— Ами, мисис Киърни е над петдесетте, а също и мъжа ѝ, а Хал е само на единадесет години и е единственото им дете, нали разбирате?

Сега Кейт разбра. Семейство Киърни са били четиридесетгодишни, когато се е родил синът им — единствено дете, толкова късно. Колко ужасно би било той да е хулиган, колко невъзможно би било за мисис Киърни да признае, че единственият ѝ син върши какви ли не щуротии. И разбира се, момчето сигурно си има свои проблеми.

Южната част на Сконсет, над плажа, беше населена само от новобогаташи. По-добрите семейства живееха в северната част на града. Снобизмът процъфтяваше на острова, също както и в града, отразяваше се и на децата. Хал Киърни можеше да е обект на подигравки от страна на много богатите и с родословие, които се отнасяха резервирано към новозабогателите, чиято наследственост не струваше. Внезапно винаги готовото съчувствие на Кейт се насочи към момчето, което беше счупило раковините на Дженифър. Това я накара да се почувства много по-добре. Не беше заинтересована да мрази никого и със сигурност не искаше да се бои за Дженифър. Сега, когато разбра, или поне така си мислеше, тя можеше да забрави момчето.

— Нека да дадем на Дженифър нещо по-специално за обяд.

Кейт предложи кафяви сладки — любимите на Дженифър — и мисис Хъси започна да ги приготвя.

Дженифър, ухаеща смешно на Шанел, дойде в кухнята и седна на масата с Кейт, докато мисис Хъси разтопяваше шоколад и чупеше орехи. Затопленият от слънцето въздух се изпълни с миризма на шоколад и скоро, докато Кейт и готвачката тихо си говореха за разни неща, Дженифър задряма с глава, положена върху ръцете ѝ на масата. Внезапно тя се стресна и се изправи.

— На него му харесва да прави това — каза тя на двете жени, гледайки ту едната, ту другата. — Той не беше просто ядосан или нещо такова — той просто *искаше* да ми счупи раковините... да ме нарани. И ще го направи пак, ако ме намери. Той е ужасно момче.

На следващата сутрин Дженифър не отиде на брега, нито на последващата, нито на още по-следващата. Тя уви колекцията си от

раковини в амбалажна хартия, която взе от Кейт и ги прибра в най-долното чекмедже на бюрото си, тъжно, като че ли никога нямаше да ги види отново.

От тогава, тя не отиваше по-близо до брега от края на тяхната поляна. Сядаше колкото може по-близо до края, четеше или просто гледаше морето. Носеше тъмните си очила, когато беше толкова близо до брега, защото си мислеше, че те ще я предпазят той да не я разпознае, ако мине долу по пясъка.

Той я бе изплашил много, но беше я и ядосал. Това беше ново чувство за Дженифър. Беше стояла учудена и безпомощна, докато той чупеше раковините ѝ по камъните. Правеше го напълно съзнателно, почти грижливо, за да бъде сигурен, че всяка от тях е разрушена. Когато тя видя разпилените късчета, се разплака и се опита да си вземе хартиената торбичка, която ѝ беше взел. Той с най-обикновен жест я беше отблъснал. Около тях имаше още две момчета, които просто стояха и се усмихваха неспокойно.

— Но те са мои — плачеше тя. — Не ги чупи, моля те, спри, моля.

Той като че ли не я чуваше. Просто бъркаше в торбичката, избираше добре оформена мида, чисто бяла, тънка и съвършена. Подхвърляше я леко два пъти във въздуха, като че ли пробваше теглото ѝ и после я натискаше силно върху камъка, където тя се разчупваше и парченцата се разхвърчаваха при другите късчета от счупени миди.

Тогава тя се хвърли към него, опитвайки се отчаяно да си вземе торбичката. Този път той я блъсна силно. Тя се спъна, направи няколко крачки назад и падна, целият ѝ въздух излезе от дробовете. Той взе торбичката, сложи я върху камъните и започне да я тъпче с крак, докато се увери, че всичко вътре е счупено.

— Глупава малка кучка — каза той на другите и те захихикаха съучастнически. Очите им бяха обърнати към падналата Дженифър и той беше изненадан от начина, по който те се отдръпваха от мястото, където тя седеше на пясъка. Внезапно осъзна, че те повече се страхуват от нея, отколкото са впечатлени от него.

Обърна се да я погледна отблизо; но не видя нищо върху лицето ѝ, изцапано от размазания от сълзи пясък.

— Хайде — извика той. И те побягнаха по пясъка.

Дженифър седеше и гледаше след тях, докато те се превърнаха в малки точки, далеч по дългия извит бряг, желаейки повече от всичко на света да може да го убие.

ГЛАВА ВТОРА

Плажът беше забранена зона и Дженифър започна да прекарва повече време на полето. Към края на юни тук се появиха хиляди щипалки. Те се трупаха по стъблата и стръковете, малките им черни, гладки, лъскави телца висяха тихо под слънцето. Отначало Дженифър малко се страхуваше от щипките им и се опитваше да ги избягва. Но след време откри, че малките им щипки са съвсем безобидни и тя започна да харесва щипалките. Те ѝ бяха един вид компания, тя започна да очаква да ги види. Понякога дори си мислеше, че може да ги различи една от друга, че някои от тях даже я разпознаваха. Полето се простираше надалеч под слънцето, стъблата на млечните треви бяха остри, щипалките изглеждаха пламтящи, а пеперуди се появяваха съвсем рядко, така че Дженифър винаги беше там сама. Тя си изчисти малко местенце, където да седи. Внимателно издърпа няколко стръка от острата трева и грижливо ги положи на земята, за да не смути живеещите там щипалки. Идваше тук всеки следобед, оставяше велосипеда си накрая на полето и следвайки същата пътечка, отиваше до почистеното място. Тук тя седеше и си четеше наум, а понякога и на глас — на хилядите безмълвни насекоми.

Често ги вземаше от стръковете и ги разглеждаше отблизо. Те извиваха разчленените си тела, опитваха се да избягат, но когато ги сложеше в другата си разтворена длан, те изучаваха дланта и пръстите ѝ бавно, без вече да се боят. После винаги ги слагаше обратно на стръка, от който ги беше взела, така че да могат да се присъединят към другарчетата си, висящи под слънцето.

Накрая бавно подкарваше велосипеда си към къщи, разгорещена и прашна, за да се изкъпе, да пийне мляко със сладки или кекс и да поседи следобеда на верандата, на сянка, да почете отново или да помечтае, докато стане време за вечеря и вечерните радиопрограми.

Само в дъждовните дни се чувстваше нещастна. Седеше на верандата и гледаше как бурята залива и накланя морските треви по дюните, слушаше вятъра и се тревожеше за щипалките. Представяше си вадите, които се превръщаха в малки поточета, а ако бурята беше

силна — в миниатюрни бурни рекички. Можеше да си представи малките черни телца, бореци се с течението, безпомощните крачка и щипки, докато те се давеха във водата или биваха смачквани в калта.

Веднага щом бурята отминеше и дъждът спираше, тя се мятеше на велосипеда си, бясно въртейки педалите по калните пътища към полето. Но независимо колко яростна бе бурята, щипалките оцеляваха. Дори и когато вятърът беше пречупил някои стръкове и тя внимателно ги вдигаше от калта, щипалките стояха прикрепени към тях, все още живи. Разбира се, имаше случаи, когато тя намираще малките им трупове в локвите, но повечето живееха, висяха тихо и срамежливо, както преди, чакаха слънцето. И Дженифър вярваше, че може да почувства тяхното облекчение, когато слънцето се показваше, за да изсуши стъблата и земята.

Том дойде и остана за празниците за Четвърти юли и тя не можа да излезе в полето с дни. Не валя дъжд, така че нямаше защо да се тревожи за тях, но ѝ липсваха полето и малкото ѝ местенце. Денят, след като той си отиде беше сряда, денят в който тя ходеше с майка си в града, така че едва в четвъртък можа да излезе в полето — почти след една седмица.

Беше чудесен ден, слънчев и сух. Мъглата от морето се изчисти рано и в късната сутрин слънцето се отразяваше ярко от пясъка и проблясваше в тъмните ѝ очила. Езерцето блестеше до пътя и с изключение на шума от вълните, отдалечен, ритмичен, не се чуваха никакви други звуци. Небето беше синьо, без облаци.

Тя остави велосипеда си накрая на полето, подпря го на педала и забърза през сухите, леко поклащащи се стръкове, отрупани с щипалки, като малки напечени от слънцето, блестящи късчета въглен.

— Здравейте — мърмореше тя, минавайки, — здравейте.

Когато се приближи към изчистеното място, видя четири момчета, коленичили в разпокъсан кръг, почти скрити от тревите. Тя изпита любопитство. Беше леко разтревожена и пробяга последните няколко метра, докато застана над тях и почти можа да види мястото в средата на кръга. Момчето, което беше с гръб към нея, беше русо, едро и тя осъзна, че е Хал Киърни, прекалено задълбочен в това, което правеше, за да гледа настрани. Прииска ѝ се да избяга. Сърцето ѝ започна да подскача при мисълта, че той може да се обърне и да я види и отстъпи крачка назад. После видя нещо да проблясва на слънцето —

нож. Промъкна се напред и погледна над наведената му глава към това, което ставаше.

Земята около него и другите момчета, които бяха коленичили, беше отрупана с щипалки — късчета от щипалки — дори докато тя гледаше, той взе една от близкия стрък, острието на ножа проблесна на слънцето, докато той внимателно отрязва долната трета от малкото черно тяло; всички гледаха, докато го хвърляше върху купчината от мъртви или умиращи насекоми, а белите зърнести вътрешности се влачеха след него.

— Не! — изкрещя тя. — Не!

Чистият искрящ въздух препрати писъка ѝ през полето, две птици се вдигнаха от ниското, направиха кръг, крилата им засенчиха групичката и отлетяха.

Стреснато, момчето изпусна ножа и подскочи неловко, така че тежкия нож проряза три четвъртите му чорапи и се заби в прасеца. Писъкът на Дженифър и собствената му кръв, която избликна, силно изплашиха Хал. Той беше блед и разтърсен, изглеждаше ужасно, когато погледна Дженифър. Останалите трима, доволни от бедата, която му се е случила се ухилиха, после започнаха да се смеят, въпреки че стояха настрана от Дженифър. Смахът им го вбеси, но тъй като бяха трима на един, той отправи гнева си към нея.

Дженифър беше клекнала на колене, покривайки разчленените щипалки с пръст, за да ускори смъртта на тези, които още бяха живи и за да скрие от поглед бедните разрязани тела. Чувстваше се твърде зле, за да плаче и твърде заета с покриването на отвратителните купчини, за да забележи Хал. Кръвта нахлу в лицето му. Не му се бе случвало да се вбеси толкова. Другите момчета спряха да се смеят и застанаха около коленичилото момиче. Настъпи момент на тишина и птиците долетяха отново през полето.

Хал дръпна Дженифър за яката на блузата ѝ — копчетата се откъснаха — за момент тя застина, краката ѝ все още бяха свити в коленете, увиснаха във въздуха. Той я удари с юмрук в лицето, после я пусна и сви колене до гърдите си. Всичко му причерня.

Тя никога не беше пропускала обяд преди. Кейт се беше побъркала и дори мисис Хъси беше обезпокоена. Дженифър най-последно

се върна вкъщи, около три часа, бутайки велосипеда си. Твърде много я болеше всичко, за да може да го кара. На Кейт дъхът ѝ спря, като я видя, но успя да остане спокойна. Извика доктора, докато мисис Хъси заведе Дженифър горе. Когато Кейт отиде при тях, мисис Хъси я беше съблякла и беше измила размазаната кръв от лицето ѝ. На гърдите имаше голямо червено петно, което започваше да става пурпурно, по краката и хълбоците ѝ имаше пресни белези, едното ѝ око беше започнало да се затваря, брадичката ѝ беше лошо разцепена и вероятно щеше да се нуждае от зашиване, от носа ѝ капеше кръв, но доколкото Кейт можеше да забележи, нямаше нищо счупено.

Докато пристигна докторът, те добре я бяха изчистили. Той заши брадичката, намаза с антисептик другите наранявания и опипа гърдите.

— Едно от ребрата е счупено — каза той. — Мисля, че няма никакви други сериозни наранявания. Няма сътресение на мозъка, доколкото мога да кажа, но я наблюдавайте — ако загуби съзнание, или има проблем да си спомни нещо, или се държи странно, заведете я в болницата, точно на юг от град Нантъкет. Тя е единствената на острова. Ще ѝ дам малко сулфат и ще ѝ направя инжекция с кодеин, така че ще може да спи.

Той остави малко от лекарството на Кейт, което да ѝ даде на другия ден и си отиде.

Кейт остана с нея, а мисис Хъси слезе долу да ѝ стопли бульон и да препече филийки. Във въздуха се чувстваше хладината на ранната вечер и Кейт покри Дженифър с леко одеяло и отвори леко прозореца.

Малкото лице беше обезобразено.

— Момчето на Киърни беше, нали?

Дженифър кимна.

— Скъпа, искаш ли да ми кажеш какво се случи?

— Не съм сигурна, мамо. Той режеше бръмбарите с един нож и аз му изкрещях да спре. Тогава той направо побесня. Там имаше и други момчета, но ги беше страх от него, но те не ми направиха нещо.

— Нищо, Дженифър — по навик я поправи Кейт. — Те не ми направиха нищо.

— Те не. Само той. И, мамо, той го направи без никаква причина, той обича да руши нещата — това му *харесва*.

Прости думи, но докато тя говореше, Кейт видя, че беше ядосана, много ядосана.

— Той просто е разрушител, предполагам. Раковините, малките бръмбарчета, мисля, че той даже се опитва да пречупи мен по някакъв начин.

Нещо много отдалечено в съзнанието на Кейт се бореше да изплува на повърхността. Нещо от много отдавна — тя почти го беше уловила, но ѝ се изплъзна.

— Правил е това и на други деца, скъпа. Мисля, че нещо не е наред с него. Може би не може да се справи със себе си и трябва да е ужасно нещастен, Дженифър. — Кейт не беше сигурна защо почти го защитава. Споменът проблесна отново, но тя не можа да го улови.

Мисис Хъси дойде, носейки табла с бульон и препечени филийки. Накараха Дженифър да хапне малко, после излязоха и я оставиха сама. След като си тръгнаха, Дженифър се сгуши под одеялото на топло и безопасно в хладната, сумрачна стая, звукът на вълните прииждаше ритмичен и успокояващ. Споменът за щипалките най-последно избледня от съзнанието ѝ и гневът ѝ се отдалечи. Тя си помисли, че той ще чака в ъгъла на стаята ѝ, докато се събуди.

Кейт сънуваше, излизаше от съня, почти се събуждаше. Имаше нещо ужасно важно, което тя не успяваше да си спомни, някакъв сияен обект, скрит в блестяща мъгла. Тя беше на тавана на позната стая. Обектът беше на пода, далече долу, проблясваше в мъглата на слънчевото сияние. Таванът се отвори, тя излетя нагоре през него, обектът долу ставаше все по-малък във въртящата се блестяща мъгла. „Какво е това?“ — питаше се тя, събуждайки се. „Какво е това?“ Внезапно, когато дневната светлина се процеди през клепачите ѝ, мъглата от съня се изчисти и под себе си, върху намазания с восък паркет на пода, тя видя малка кристална вазичка, която стоеше несчупена на пода в снопа слънчева светлина. Несчупена... Кейт си спомняше как вазичката увисна в мъртвия въздух; Дженифър гордо се усмихваше.

Кейт скочи от леглото и почти изтича до стаята на момичето. Тя още спеше — не тежко, а спокойно, дишането ѝ беше леко и равномерно. Но на утринната светлина, лицето ѝ изглеждаше отвратително.

Кейт седна на малкия плетен стол до прозореца и погледна океана, който в този момент бе започнал да искри на слънцето през сутрешната омара. Трябваше да подбере много внимателно думите, които щеше да каже на мисис Киърни — предупреждение, достатъчно за да държи момчето настрана. Защото следващият път... Кейт погледна към подпухналото наранено лице на дъщеря си. Какво ли би се случило, питаше се тя, когато Дженифър реши да отвърне?

ГЛАВА ТРЕТА

Прислужницата на Киърни покани Кейт в просторна слънчева всекидневна, която я накара малко да ѝ завиди. Тя беше „изпипана“, цялата в жълто, мебелите с прави линии, но деликатни, с високи, елегантни, облицовани с жълто лампи върху стъклени масички, отстрани на които имаше жълт диван. Няколко огледала със златни рамки висяха на боядисаните в жълто стени, а завесите бяха в жълто и бяло. Беше извървяла дълъг път от Северен Сконсет под слънцето, което блестеше в белия пясък на пътя, а оттам — в очите ѝ. Тя сякаш бе очаквала да заvari и тук хладния сумрак на собствената си къща, с потиснати цветове и тъмни дървени мебели. Но тази стая сияеше в цветове, стъклото и огледалата улавяха отражението на слънчевата светлина. Почувства се, като че ли отново е навън и си сложи тъмните очила, докато стоеше и чакаше в новата блестящо жълта стая.

Според мисис Хъси, мисис Киърни минаваше петдесетте, но Кейт си помисли, че е много по-възрастна — със суха на вид, висяща на кичури, сива коса. Но очите ѝ бяха живи и ясни. Имаше твърде много енергия, за да стои на едно място и обиколи стаята, преди да седне в едно кресло, само за да стане след няколко минути, за да обиколи отново и да седне на друго. Кейт отбеляза, че тя е приветлива жена, с може би малко силен глас, но от този тип, които обикновено обичат да се занимават с пазаруване, да ходят на модни ревюта и балове. Една жена без суетност, обикновено спокойна, щастлива и учтива. Такъв тип жена, каквито Кейт харесваше. Но тревогата превъзхождаше веселата ѝ жизненост и Кейт осъзна, че Хал Киърни сигурно беше казал на майка си какво се е случило, или поне част от него.

Мисис Киърни побъбри на общи теми, поръча чай, после спомена за хора, които познаваха и двете, и продължаваше, опитвайки се да отложи момента, когато Кейт щеше да пристъпи към въпроса.

Кейт я остави да говори. Мисис Киърни продължи да подскача, да сменя столовете и да обикаля, докато на Кейт почти ѝ се зави свят. Най-после прислужницата донесе чая и мисис Киърни беше принудена

да седне, поне докато го налее; и замълча достатъчно дълго, за да може Кейт да произнесе:

— Мисис Киърни, синът ви е набил много лошо дъщеря ми вчера — тя е сериозно наранена, той дори ѝ е счупил едно ребро... — Кейт продължи да изброява раните на Дженифър, докато мисис Киърни седеше все по-неподвижно и по-неподвижно и започна да изглежда така, като че ли се свива. Дори светлите ѝ очи помръкнаха.

— Синът ми ми каза за това — наруши тишината най-после тя, — каза ми, че се е промъкнала зад него и толкова го е изплашила, че той се е порязал и я е ударил без да мисли, като реакция, ако разбирате какво искам да кажа. Той казва, че се е уплашил, повече от когато и да било.

— Казал ли ви е за раковините?

— Раковините? Не, не знам нищо за никакви раковини.

— Разбирам. Е, това не е първият им сблъсък, мисис Киърни, нито пък вярвам, първият път, когато синът ви има неприятности с други деца.

— Извинете ме, мисис Лист, но не разбирам какво ви засяга вас това. — Мисис Киърни премина към отбрана.

— Права сте, разбира се, и аз всъщност не съм дошла тук да дискутираме каквито и да било трудности, каквито синът ви може да е имал — само това, което се е случило между него и Дженифър. И по-важното, мисис Киърни, какво ще се случи в бъдеще. — Независимо от всичките си усилия, Кейт звучеше смътно заплашително.

Мисис Киърни се изчерви.

— Наистина не разбирам какво искате да кажете, мисис Лист. Харолд със сигурност не е закачал дъщеря ви. Тя е била тази, която го е изплашила, тя е започнала всичко. Той е бил с приятелите си, с неговите приятели, а дъщеря ви — сама. Не е ли така, мисис Лист? — Напрежението беше нарушено, но някак си Кейт се беше надявала да не беше станало така. Жената беше ядосана, твърде ядосана и се държеше прекалено отбранително, за да се вслуша в каквито и да е недоизказани предположения.

— Да, била е сама, мисис Киърни.

— И е изплашила него и останалите. Всъщност, изглежда, тя плаши повечето деца — каза мисис Киърни гадно.

Кейт се опитваше да не слуша, но жената не спираше. Продължаваше да изброява недостатъците на Дженифър. Кейт започна да мига зад тъмните си очила, докато гласът на жената ставаше все по-настойчив. Стаята ставаше все по-жълта и по-гореща.

— ... разбира се, няма приятели — продължаваше мисис Киърни, — винаги се промъква зад гърба на хората, така каза Хал, промъкнала се е зад тях, като една малка змия. Заради нея той се е порязал. Трябваше да видите крака му.

„Змия“ беше твърде много. Кейт скочи.

— Кракът му! Той ѝ е счупил едно ребро, насинил ѝ е окото. Брадичката ѝ беше толкова лошо разцепена, че...

Мисис Киърни надвика Кейт:

— Той кървеше. — Тя не беше чула това, което Кейт каза. — Беше ужасно. Тя го е направила и напълно си е заслужила онова, което той ѝ е сторил! — Триумфално.

Настъпи момент на тишина. Кейт се възползва от нея и се опита да говори кротко. Знаеше, че е безсмислено да се опитва да вразуми жената — тя се реши да направи нещо друго.

— Мисис Киърни, знаете ли коя съм?

— Разбира се. — Гневът я беше накарал леко да се задъха. — Вие сте мисис Томас Лист.

— Кетрин Комптън Лист, мисис Киърни. — Кейт продължаваше да стои. Тя ѝ даде време да осъзнае имената, после каза: — И доколкото ние не се движим в едни и същи кръгове, мисис Киърни, сигурна съм, че мога да направя нещата много неприятни за вас. Не само тук на Нантъкет, но също и в Ню Йорк.

Това не беше празна заплаха. Мисис Киърни преглътна — Кейт видя движението на гърлото ѝ. Тя продължи:

— Сега вие трябва да се скарате на сина си и да му кажете да стои далеч от дъщеря ми, ако е необходимо дори от Северен Сконсет. — Кейт се опитваше да говори с неутрален тон, с който обикновено даваше нарежданията си, но беше ядосана и гласът ѝ трепереше.

Лицето на Киърни стана яркочервено, смачкано под слънчевата светлина, която струеше през френските прозорци. И без това крехкото ѝ самообладание ѝ се изплъзна напълно.

— Не ме е страх от вас и от вашите приятели сноби! — Тя крещеше и на Кейт ѝ се прииска да си запуши ушите. — И нямам

намерение да заключи бедния си син, за да не дразни вашата малка снобарка и досадница. По-добре дръжте дъщеря си далеч от сина ми и от всички други деца, които тя толкова плаши. Това е. Защото следващият път...

Нещо се скъса. Твърде ярката стая, напрежението, викането. Внезапно Кейт се озова в другия край на стаята, надвесена над жената.

— Разбира се, че ги плаши, глупава кучко.

Мисис Киърни зяпна.

— Среца ли сте я някога? Среца ли сте я? — Кейт стоеше над жената, гласът ѝ беше дрезгав. — Седяла ли сте в една стая с нея? Наблюдавала ли сте я?

Мисис Киърни се сви в стола.

— Може би, мисис Киърни, може би те имат сериозна причина да се плашат. Да се страхуват много.

Последното тя прошепна в лицето на жената.

— Да се страхуват много.

Жълтите стени поеха думите, върнаха ги обратно.

— Да се страхуват много.

Ефектът беше опустошителен в красивата слънчева лятна стая, където страхът изглеждаше глупаво — в богатата, сигурна къща, в най-богатата част от острова, червив от пари. Страхът беше необичаен за двете жени, нов посетител, който тихо се промъкна в просторното помещение и седна като непознат заедно с тях, неудобен, не на място.

Мисис Киърни чакаше Кейт да се засмее и да каже, че се е държала истерично. Но тишината продължаваше и страхът се настани още по-плътено.

Най-после мисис Киърни прошепна:

— Какво искате?

— Искам да го държите далеч от нея, защото ако не го направите, не знам какво ще се случи.

— Защо трябва той да се страхува? — Все още шепнешком. — Защо трябва аз да се страхувам?

— Защото... защото аз се страхувам.

Двете жени дълго се взираха една в друга в тихата стая, после мисис Киърни отмести поглед. Тя стана и позвъни на прислужницата.

— Вкъщи ли си е Харолд?

— Да, ма'ам, тъкмо си дойде за обяд — каза жената.

— Моля те, кажи му, че искам да го видя веднага.

Прислужницата излезе и двете жени зачакаха, слънцето беше точно в зенита си, стаята беше гореща и Кейт усети как над горната ѝ устна се събират капчици пот, започна да тече от мишниците ѝ надолу по ребрата. Жълтата стая вече не беше красива — сиянието ѝ нараняваше очите, дори през очилата. Мисис Киърни изглеждаше помръкнала, твърде изтощена, за да започне разговор и Кейт беше благодарна, че не е нужно да говори. Тишината беше почти уютна.

После вратата се отвори и в стаята влезе Харолд Киърни. Кейт си го беше представяла огромен, какъвто беше за възрастта си, много по-висок от майка си, по-висок дори от Кейт. Беше си представяла безцветно като тесто лице, безчувствено, жестоко — но чертите му бяха чисти и деликатни, с малко раздалечени сини очи, права тежка руса коса, чиста и блестяща. Той беше красиво, здраво на вид момче. Кейт можеше да си представи удивлението, което тази суха рошава жена трябваше да чувства всеки път, когато погледнеше или докоснеше сина си. Веднага щом видя момчето, Кейт разбра защо майка му го обичаше така безумно, защо жестокостите му оставаха незабелязани и ненаказани.

— Какво има, мамо?

— Скъпи, това е мисис Лист. Тя е майка на малкото момиче, което те е уплашило вчера.

Кейт видя, че той е изненадан — може би това беше първото мъмрене, което му се случваше. Поведението му веднага се смени, сърдитият му вид изчезна.

— Здравейте, мисис Лист. — Той стоеше като джентълмен, чакайки тя да покаже дали ще му подаде ръка или не. Тя държеше ръцете си в скута.

— Здравей, Харолд. — Тя нямаше повече какво да му каже.

— Много съжалявам за дъщеря ви, мисис Лист. — Говореше любезно и явно искрено съжаляваше.

Кейт кимна.

— Харолд, мисис Лист помоли да стоиш далеч от дъщеря ѝ — тя е лошо наранена, и аз ѝ казах, че ще го направиш. Искам да обещаеш на двете ни, Харолд, че няма вече да се доближаваш до Дженифър Лист. — Тя говореше на пресекулки, думите изглеждаха трудни за изговаряне.

Харолд гледаше, като че ли го е ударила.

— Защо трябва да стоя настрани от нея? Тя да се грижи за себе си. Искате да стоя като в килия ли?

Сладкото му изражение си беше отишло. Кейт видя, че е бесен от това, че майка му се опитва да му се скара. Мисис Киърни изглеждаше нещастна и Кейт съжали жената, заклещена между гнева на нейния прекалено любим син и зловещата полузаплаха от една непозната, която не означаваше нищо за нея.

Страхът от неизвестното победи.

— Държа на това, което казах, Харолд. Не искам да се приближаваш до Лист, нито дори до тази част на града. Разбираш ли ме?

Той погледна Кейт.

Тя също го погледна, оставяйки лицето си безизразно, но изпита съчувствие към хубавото дете заради очевидния му срам и удивление. Слънцето проблесна в златните косъмчета на ръката му. Кейт видя, че те са гъсти, че той е близко до пубертета. Какъв хубав мъж ще стане — помисли тя.

— Но вината не е моя — обади се той. — Тя ме уплаши, накара ме да се порежа и аз си загуби ума. Нямах намерение да я наранявам.

— Искам да обещаеш, Харолд.

Момчето нагло отметна глава.

— Ще говоря с татко.

Мисис Киърни погледна към Кейт, но от там не дойде помощ. После тя отиде до сина си и като че ли бяха сами, каза, почти мъркайки:

— Хал, направи го заради мен, само едно малко обещание. Мисис Лист е толкова разстроена, а момиченцето е наранено. Просто заради мен, миличък. — Тя беше взела лицето му в грубите си жилести ръце. — Само тази дреболия и може би ще поговорим с татко да те научи да караш кола.

— Искаш да кажеш, че ще мога да карам, ако обещаая? Мога ли, мамо?

— Е, може да се застъпя за това, може, но, скъпи, ти трябва също да ми помогнеш. — Тя му гукаше и го целуна влажно по бузата. — Хайде сега, просто кажи на мисис Лист, че всичко ще бъде наред. Ти

няма да се приближаваш до момичето и никога повече няма да споменаваме за това — то ще си бъде само между нас.

Той погледна покрай майка си към Кейт и изви очи. „Виждате ли — като че ли казваше той, — каква глупачка е тя.“

— Обещавам! — каза той.

Мисис Киърни беше доволна, целуна го отново по двете бузи. Кейт видя, че той изтри бузите си там, където го беше целунала.

Първата седмица Дженифър остана в леглото. В петък докторът ѝ каза, че може да става по малко всеки ден. Той ѝ свали шевове и каза на Кейт, че брадичката ѝ нараства добре и че белезите с цветовете на дъгата ще избледнеят, реброто ще зарасне и ще се чувства съвсем нормално, още преди лятото да е свършило.

Първият ден, в който стана, всичко беше наред — тя надникна навсякъде из къщата, почете на верандата и мислеше за щипалките само от време на време. На втория ден хладната мъгла се отдръпна и слънцето изгря. Поляната и плажът бяха приканващи, слънцето блестеше в морето и пращаше отблясъци от пясъка. Тя стигна до френския прозорец, откъдето се излизаше на поляната и отвори широко вратата. Слънцето нахлу вътре, шумът от вълните долетя ясно и топлият мирис на море леко полъхна в стаята. Но тя не можа да отиде по-далеч. Той беше там, навън, тя знаеше, че е някъде там и не можеше да се застави да пристъпи през вратата. Беше твърде изплашена. От този момент тя осъзна, че е негов затворник и ще се превърне в малък нещастен призрак в къщата.

Само мисис Хъси като че ли разбираше. Тя остави Дженифър да стои в кухнята колкото иска и от време на време ѝ позволяваше да помага в домашните задължения. Отначало това запълваше времето ѝ, но слънцето блестеше през прозорците над кухненската градина, примамвайки малката затворничка и след два дена Дженифър се почувства отново безпомощна и дори достъпът до кухненските мистерии не я успокояваше.

До следващия четвъртък Дженифър беше прекарала вкъщи шест дни и беше яла шоколадови сладки три пъти. Кейт беше говорила с мисис Хъси след като обядваха в четвъртък.

— Мисис Хъси, Дженифър наистина е на оздравяване и мисля, че се справя добре — няма нужда да ни затрупате всички с шоколадови сладки. Не че не са вкусни, но тя не е единственият човек в къщата.

— Мисис Лист — тонът на мисис Хъси беше твърд, — ако мислите, че детето е добре, значи нямате очи.

Това беше много дръзко, дори за мисис Хъси.

— Не мога да си представя защо казваш това — докторът каза, че тя се поправя много добре, и аз мога да видя, че се движи с по-голяма лекота, а белезите избледняват.

— О, тя оздравява добре, но е толкова измъчена, колкото може едно малко момиченце да бъде. Знаете ли, че не е излизала от тази къща, откакто онова момче я наби? Гледа през прозореца, отива до вратата и застава там, но се страхува да отиде по-нататък — просто стои там с лице, обърнато към слънцето. Това е тъжна гледка, мисис Лист, ужасна гледка. Детето не е направило нищо лошо. Защо трябва да страда толкова много заради онзи нехранимайко?

— Мисис Хъси, тя няма от какво да се плаши. Ходих при майката на Харолд Киърни тия дни и тя го накара да стои настрани от Дженифър и от тази къща, даже от тази част на града.

— Тя го е накарала да обещае? — Мисис Хъси беше много изненадана.

— Точно така, мисис Хъси. Така че няма причина Дженифър да се страхува.

— Но как накарахте тази луда, ограничена жена да признае, че синът ѝ е такава плюнка? Е, няма значение, добра работа сте свършила. Тогава малката няма от какво да се страхува. Е, тогава, благословена да сте, мисис Лист. — Тя наистина го мислеше и Кейт беше трогната. И виновна. Никога не ѝ беше хрумвало, че Дженифър може да се плаши от момчето. Но разбира се, че беше изплашена — тя не знаеше нищо за сцената между нея и мисис Киърни. Кейт не си направи труда да ѝ каже.

Тя намери Дженифър на верандата. Да, тенът ѝ съвсем беше избледнял и тя имаше потаен вид, вид на преследвана, което нарани майка ѝ, когато я видя.

— Скъпа, мисис Хъси ми каза, че не си излизала цяла седмица. Тя подхвърли, че те е страх от Харолд Киърни. Така ли е?

— Предполагам. Той може да е навън. Какво ще стане, ако налетя на него? Той ще ме убие следващия път, знаей, че ще го направи — каза го със съвсем обикновен тон.

— Но, скъпа. Ходих при майка му и тя го накара да обещае, че ще стои настрана от теб.

— Откъде знаеш? Той може просто така да е казал.

— Знам, защото бях там и го чух да обещава.

— Дали наистина го е мислел? — В гласа ѝ звучеше съмнение.

— Ами, тя му каза, че ще му позволи да кара кола, ако обещае, така че той обеща. Но ако наруши обещанието си, ако се приближи до теб или къщата, дори до тази част на града, няма да му дадат да кара, а мисля, че това е много важно за него. Той ще удържи обещанието си и ти можеш да ходиш където си искаш. Дженифър?

Дженифър гледаше в краката си.

— Дженифър, погледни ме. — Кейт започваше да се ядосва. Дъщеря ѝ не ѝ вярваше. — Мислиш ли, че искам ти да пострадаш? Мислиш, че това, което ти казвам не е истина?

— Не! — Много сърдито.

— Тогава защо се държиш като че ли не ми вярваш?

— Защото не го познаваш. Той може да каже всичко. — Сърдитостта ѝ премина в открито неподчинение. — Той изобщо не е имал намерение да го изпълни. Ще ме намери, ако изляза. Сигурно и сега ме чака.

— О, за бога, Дженифър, той е голямо, хубаво момче. — Тя се спомни хубостта му, която не можеше да се въздържи да не сравни с обикновеното упорито дребно личице пред себе си. — Защо изобщо да го е грижа за теб?

— Защото другите се страхуват от мен и той го знае. Искат да им докаже, че трябва да се страхуват от него повече.

Кейт беше удивена от нейната проникателност — не само от преценката ѝ за Харолд Киърни, но и от осъзнаването, че другите се плашат от нея. Изведнъж, без наистина да е възнамерявала, тя попита:

— Дженифър, знаеш ли защо те се страхуват от теб?

— Защото съм особена, нещо не е наред с мен. Но не знам какво. Мамо, ти знаеш ли?

Тя щеше да повярва каквото и да кажеше Кейт и чакаше отговор. Лицето ѝ беше в сянка, слънцето грееше в очите на майка ѝ. Кейт

щеше да излъже направо в доверчивото ѝ лице, макар че никога не беше лъгала дъщеря си преди.

— Дженифър, няма нищо нередно с тебе и другите деца не се плашат, така че няма причина Харолд Киърни да иска да те нарани повече, отколкото иска да кара кола. Разбираш ли ме, Дженифър?

Гласът на Кейт беше дрезгав и Дженифър кимна, но очите отново се върнаха към краката ѝ. Беше се надявала, че майка ѝ ще ѝ каже — че преструването, като че ли тя е също като другите деца, щеше да свърши.

— Дженифър, отговори ми! — Ръката на Кейт посегна да я разтърси, но си спомни превързаните ребра.

— Да, мамо. Той е обещал, вярвам ти.

— Искам да се пристрашиш и да излезеш. Не ми се ще да се мотаеш тук повече и да безпокоиш мисис Хъси.

— Тя ли каза, че я безпокоя?

— Не, разбира се, че не е. Но, скъпа, на всички ни омръзнаха шоколадовите сладки.

Дженифър немощно се усмихна.

— А сега — навън.

— Не сега, не днес. Моля те, мамо, моля. Ще изляза утре. Ще изляза — но не днес. — Тя се беше задъхала.

Кейт погледна към избледняващите белези, прочете молбата в очите на дъщеря си.

— Добре, Дженифър. Но утре — без никакви спорове. Ще излезеш.

— Обещавам.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Мисис Хъси и Кейт се съгласиха, че не могат просто да изхвърлят Дженифър навън в десет часа и да не ѝ позволят да се върне до четири. Тя закусваше в ужасено мълчание, надявайки се майка ѝ да е забравила обещанието си. След това излезе на лятната веранда, без да каже и дума за заплахата да загуби безопасното си място, оставяйки Кейт и мисис Хъси в кухнята. Те обсъдиха няколко варианта как да изкарат Дженифър навън.

— Дженифър!

Когато чу гласа на майка си, знаеше, че времето е дошло и отиде в кухнята, където я чакаха двете жени.

— Дженифър, мисис Хъси се нуждае от малко сметана. Няма достатъчно, а ние забравихме да оставим на млекаря заявка. Би ли отишла в селото да вземеш една пинта от мистър Стори?

Дженифър гледаше ту едната, ту другата. Те си даваха вид, че са я помолили да направи най-обикновено нещо. Тя си помисли да се помоли и да се хвърли в краката на майка си, обляна в сълзи. Нямаше да ѝ бъде трудно, беше много близо до сълзи. Ако направеше достатъчно добра сцена, те щяха да ѝ позволят да остане. Кейт видя как тя вдиша, как задържа дъха си и се сдържа да не избухне. Мисис Хъси го видя и също се напрегна. Лицето на Дженифър започна да почервява. След това изведнъж тя издиша.

— Една пинта? — попита тя. — Толкова ли искате?

И двете кимнаха.

— Окей — каза Дженифър. — Ще се върна след малко. — И без да каже повече нито дума, тя излезе през вратата на кухнята.

— Добре — рече мисис Хъси. — Това е най-доброто овладяване на нервите, което някога съм виждала. Имате страхотна дъщеря, мисис Лист, страхотна дъщеря.

Тя гледаше как малката фигурка се отдалечава. „Да, мисис Хъси, тя е страхотна, нали?“ Кейт се обърна към другата жена и те втрещено се изгледаха. „Наистина страхотна.“

Хал Киърни чакаше на брега, както всяка сутрин през последната седмица. Той видя, че тя минава покрай къщата, че се насочва към пътя. Значи отиваше в селото. Той и две други момчета седяха на натрупаните камъни, които разделяха двора на Лист от този на Бордън. Това беше първият път, когато друго момче беше дошло да наблюдава с него. Имаше предчувствие за днес и му вървеше тази сутрин — изнуди Джони Кол от Нантъкет за пет долара — невероятна сума за дете от града и заплаши Джордж Бордън да го набие, за да се откаже от обичайните си занимания, да седне на камъните и да наблюдава с Хал. Това беше публиката, от която се нуждаеше. Щеше му се да са повече, но и тези двамата щяха да разпространят легендата за крайния му триумф над момичето на Лист. Джони щеше да каже на момчетата от града, а Джордж — на децата, дошли за лятната ваканция, и до довечера всички щяха да знаят за сцената, която щеше да се разиграе.

За момент възможността да пожертва карането на кола и целият спектър от опияванията на майка му, когато разбере, че е нарушил обещанието си, хвърли сянка върху вълнението му, но тези мисли го навестиха като призраци, твърде безплътни, за да го обезпокоят. После помисли за мисис Лист, за това как го беше предизвикала с безмълвното си неодобрение и още по-лошо от това — тя като че ли мислеше, че има нещо нередно с него, както с нейната чудата дъщеря. Споменът и полъхът от омраза, която този спомен донесе, го накараха да продължи. Той скочи от камъните и тръгна нагоре по плажа, за да проследи фигурката, която току-що беше завила по пътя към селото Сконсет.

— Е, — извика той на другите двама — искате ли да се позабавляваме малко?

Отначало Дженифър вървеше много бързо. Тя искаше да отиде и да се върне колкото може по-бързо и се стараше да не обръща внимание на летния вятър, външните миризми и звуци. Но реброто започна леко да я наболява. Когато се опита да не нарушава ритъма си на вървене, болката стана по-остра и тя беше принудена да забави ход и да стъпва леко приведена.

Не беше валило от няколко дни и прахът от пътя се надигаше около краката ѝ на малки облачета, които поглъщаха слънцето. Листата на тополите, които растяха покрай пътя, блестяха като сребро и въздухът беше солен и миришеше на слънце. Когато стигна каменната стена, която ограждаше имението на Евъртс, близо до селото, слънцето и приятния топъл въздух бяха изсмукали всичкия страх от нея, накараха я да забрави болката в ребрата и в момента, в който стигна малкото селско площадче с каменния фонтан, безшумно разпръскващ водите си, заобиколен от мушката и виенци се розови храсти, тя се почувства доволна, че са я накарали да излезе. Имаше малко хора и не се виждаха никакви коли или коне по закръпения селски път, който обикаляше фонтанчето, и продължаваше на юг, проследявайки внезапно издигащите се морски скали. Минаваше единадесет и повечето хора се бяха прибрали за обяд. Вратата на селския магазин на мистър Стори беше отворена и той оставяше лампите загасени до около три, докато слънцето вече беше достатъчно далеч зад скалите. По този начин в магазина беше по-хладно, но за клиентите беше трудно да видят какво има по рафтовете. Мистър Стори, който знаеше местонахождението на всяка стока, беше над осемдесетте и не обичаше да се движи много, така че насочваше клиентите към това, което искат и те следваха напътствията му през сумрачния магазин.

Сметаната беше на лесно място, Дженифър знаеше къде се намира хладилника, но учтиво изчака, докато той я упъти. „Точно зад ъгъла, тука зад теб, трябва да е на най-горния рафт — сигурно са останали два буркана.“

Тя взе един буркан от пинта, покрит с восъчна хартия, закрепена с ластиче и го занесе до щанда, зад който седеше той. Той го сложи в торбичка и записа цената в книгата си със сметки, които се плащаха всяка седмица. Дженифър взе торбичката, натежала от буркана и излезе от мрачния магазин на ярката слънчева светлина.

Хал Киърни и другите две момчета седяха на камъните, които ограждаха фонтана и малката градинка. Веднага щом я видя, той стана. Слънцето все още беше доста на изток, така че изпращаше дълги черни сенки по розовия чакъл на пътя, покрит с бял прах. Той лениво тръгна към нея; изглеждаше толкова невъзмутим, че страхът почти я задави. Не се безпокоеше, че тя може да избяга — беше влязла в капана. Мистър Стори не можеше да я защити. Беше стар човек и

работата ѝ щеше да е спукана, ако се върнеше назад. Тя сляпо се насочи към къщи.

Отначало мина бавно през портата, надявайки се, че греша, че той просто ще пресече пътя и ще отиде в магазина на мистър Стори или нагоре по пътя.

Но той я последва, а двете момчета тръгнаха след него.

Моля те, господи — помисли тя — *не му позволявай да ме убие, моля те.* И тя започна тихо да плаче. Напрежението изостри болката в ребрата ѝ, но той скъсяваше разстоянието, вървеше все по-бързо, така че тя се спусна превита на две, наклонена на една страна, като се опитваше да намали болката, без да губи почва под краката си.

Чу как той щастливо се изхили и звукът от неговите кецове се чу все по-бърз по чакъла, когато той се затича. Смехът унищожи това, което беше останало от самообладанието ѝ и тя побягна с всички сили, стискайки торбичката, запъхтяна от болката в гърдите ѝ. Чу го да тича по-бързо, вече беше преминал по-голямото разстояние помежду им и тичаше по-бавно. Тя стигна до каменната стена на Евъртс и няколко ярда пред себе си видя края на чакъла и началото на мекия пращен път, който минаваше покрай боровете към Северен Сконсет и покрай тяхната къща.

„Моля, нека да стигна до пътя, о, моля“ — молеше се тя.

Тя знаеше, че на пътя няма да се нарани толкова лошо, както ако я настигне върху покритата с чакъл улица. Вече можеше да почувства как камъчетата се забиват в нея, удряйки нараненото ребро, чупейки костите.

Той знаеше, че тя се опитва да стигне до пътя. Тя чу как топуркането на краката му се забързва и изведнъж той сграбчи дългата ѝ дебела плитка, която подскочаше нагоре-надолу по гърба ѝ в такт с крачките и я дръпна колкото можеше. Силата на опъването изви цялото ѝ тяло назад и тя се спъна в него. Хартиената торбичка се изплъзна от ръцете ѝ и се удари в чакъла — пълният със сметана буркан се счупи и звукът от разбито стъкло проряза неподвижния слънчев въздух.

Тя дръпна косата си от ръката му и в момента, в който усети главата си свободна, видя сметаната да изтича през скъсаната торбичка и счупените парчета от буркана и бавно да потича между камъчетата. И още чуваше звука от счупено стъкло — от много отдавна, изглежда, и той остана да звъни в ушите ѝ и гневът, който се беше присъединил

към нея като неочакван приятел, се превърна в ярост. Тя се обърна към него, заобиколи го, леко наведена напред, почти приклепнала като животно, докато той, въртейки се за да е с лице към нея, се оказа с гръб към стената. Той все още се хилеше, очаквайки следващото ѝ движение. Ръцете му висяха отпуснато от страни, но той изпъна пръстите и сви дясната си ръка в юмрук. Другите две момчета бяха възбудени и нетърпеливо го чакаха да започне. Той се залюля на пети, чувствайки силата и живота в краката си и направи малка стъпка към Дженифър. Тя стоеше изправена. Бяха много близо и тогава може би за първи път, той я погледна отблизо. Обикновеното малко лице беше празно, като че ли тя сънуваше — кафявите ѝ очи бяха напълно лишени от страх. Гледайки я, той съзря нещо да се раздвижва и когато премести поглед надолу, видя, че тя вдига ръцете си — движението беше бързо, но явно продължаваше, докато ръцете ѝ се изравниха с гърдите с дланите напред, бели на слънцето. Той все още не виждаше нещо, от което да се страхува. Застана твърдо и посегна да хване ръцете, които бяха насочени към него. Но тя беше по-бърза и дланите ѝ, с всичката ѝ тежест зад тях, го удариха през средата на тялото.

Това беше добре премерен удар, тя почувства с удовлетворение напрежението в раменете си и трясъкът, който се чу, когато той се удари в каменната стена зад него — беше добър, солиден звук.

Веднага щом видя, че той е долу, тя побягна. Не се обърна назад, докато не стигна пътя. Когато го направи, видя, че той все още е долу, а двете момчета са коленичили до него. Тя тича колкото може, после напрежението в ребрата я предупреди и тя почти накуцвайки продължи в жегата. Болката я забавяше, но не можеше да помрачи радостта ѝ. Беше жива под слънцето, прахът от пътя покриваше обувките и панталона ѝ, искреше като сребро, листата от клонките над нея хвърляха малки като монети сенки по пътя, а излезлият изведнъж вятър донесе сол и мирис на море. Въпреки болката, тя почти съжаляваше, че трябва да влезе, когато стигна до къщата.

— Той те последва и ти го бутна. Това ли е всичко?

Дженифър кимна.

— Боли ли те реброто?

— Малко.

Никой не беше пострадал. Кейт се пребори със сълзите на облекчение. Щеше да разкаже на Том цялата история, когато пристигнеше с ферибота в пет и половина и щеше да го остави той да се оправя с това.

Беше малко обезпокоена заради реброто и се обади на доктора, но той беше излязъл — спешен случай — и жена му обеща, че ще му каже веднага щом се обади.

Кейт настоя Дженифър да подремне, докато пристигне докторът.

После отиде на терасата с чаша айскафе. Чувстваше се спокойна просто да седи на слънцето, с тихия плисък на вълните по брега и си позволи една допълнителна цигара, просто за да има извинение да остане там, без да мисли за нищо.

Барбара, едно момиче от селото, което идваше да чисти всеки ден, излезе на терасата.

— Мисис Лист, дошли са двама мъже, които искат да ви видят. От службата на шерифа.

Тя изглеждаше възбудена, което раздразни Кейт.

— Барбара, помоли мисис Хъси да се види с тях. Ще платим десетдоларовата такса или каквото там искат...

— Не, ма'ам — прекъсна я момичето. — Не е това. Те казаха, че искат да ви зададат въпроси и че е много важно. В дневната са.

Внезапно Кейт се изплаши.

— Благодаря, Барбара. Ще бъда там след минута.

Момичето се върна в къщата. Кейт се насили да остане спокойна и да допуши цигарата си. Но когато я смачка в пепелника, видя, че ръката ѝ трепери. Запали нова и отиде в дневната.

Двамата мъже стояха неловко в средата на стаята, когато тя влезе.

— Какво мога да направя за вас, господа? — Тя не ги покани да седнат.

По-възрастният ѝ показва значката и картата си.

— Да, мистър Старбък, виждам. А сега — какво искате?

Кейт се чудеше дали и другият беше Старбък. „Хубаво име“, помисли си тя.

Защо не казват нищо?

— Е? — Гласът ѝ беше остър.

— Съжаляваме за това, мисис Лист.

— За какво съжалявате? — Том, дали нещо се беше случило с Том? — Съпругът ми ли?

— Не, ма'ам. Нещо се е случило в селото преди около един час — сбили са се и едно от момчетата...

— Не разбирам какво общо има това с мен, мистър Старбък. Бихте ли пристъпили към въпроса. — Грубостта ѝ беше породена от страх, тя знаеше връзката, без да ѝ я кажат.

— Ами, от това, което ни казаха, дъщеря ви е била въввлечена по някакъв начин. Макар че историята е объркваща. Може би, ако можем да говорим с нея, ще разберем нейната версия.

— Нямате нужда от нейната версия, мистър Старбък. Момчето, сигурна съм, е било Харолд Киърни, нали така?

Той кимна. Другият нито проговори, нито помръдна.

— Той е нападал дъщеря ми два пъти. Вторият път тя беше много лошо наранена — имаше счупено ребро. Днес отново я е проследил и тя ми каза, че го е блъснала, той паднал и по този начин тя успяла да избяга. Не знам какво ви е казала мисис Киърни, но Дженифър се е защитавала — момчето е хулиган — той тероризира и други деца и ако е пострадал, е, съжалявам, но това трябваше да се случи рано или късно и аз няма да оставя дъщеря ми да бъде разстройвана отново от това ужасно момче и неговото ужасно семейство и това е всичко. Вие можете да приемете думата ми за това, което се е случило, а сега ако нямате нищо против... — Тя тръгна към вратата, давайки знак, че това е краят на разговора.

Никой от мъжете не помръдна.

— Съжалявам, ма'ам — тихо проговори по-младият, — вие не разбирате. Момчето на Киърни е мъртво.

Кейт спря.

— Моля ви, мисис Лист — обади се и по-възрастният, — няма ли да седнете, изглеждате зле.

Кейт се подчини.

— Къде е звънецът, ма'ам?

Кейт им го посочи и по-младият позвъни. Барбара отвори вратата веднага. „Сигурно е подслушвала отвън“ — помисли Старбък.

— Мисис Лист не е добре — каза кратко той. — Донесете малко чай, моля.

Когато тя излезе, Кейт каза:

— Моля ви, мистър Старбък — не я интересувахе към кого от двамата се обръща, — има малко уиски в шкафа. Имате ли нещо против?

— Разбира се, че не — кимна по-младият.

Значи също той беше Старбък.

Той донесе бутилка и чаша, но ръцете ѝ трепереха много, така че той ѝ наля. Изведнъж тя се оказа под техните грижи. Изглеждаха много мили и истински загрижени. Тя успя да задържи чашата с тяхна помощ и отпи малко уиски.

— Благодаря ви. О, моля седнете.

Те седнаха.

— Имате ли някаква представа какво се е случило? — попита тя.

— Според двете момчета, които са видели всичко, тя го е блъснала в стената.

— Да, тя ми каза същото — но да не би да си е ударил главата или нещо такова?

Мъжете се спогледаха.

— Така ли е? Той си е ударил главата — счупил си е черепа или врата? — „О, господи, помисли си тя, — бедната жена.“

Мъжете все още не отговаряха. После по-възрастният Старбък попита:

— Вкъщи ли си е мистър Лист, ма'ам?

— Ще дойде с ферибота в пет и тридесет.

— Защо да не се върнем тук около седем, след вечеря? Мисля, че за всички ще е по-лесно и той да присъства, когато започнем.

— Да, разбира се. — Кейт въздъхна с облекчение. — Така е най-добре. И тогава можете да поговорите с Дженифър също.

По-младият Старбък се опита да възрази, но другият го хвана за ръката, издърпа го от стола и го поведе към вратата.

— Ще се видим в седем, ма'ам. Благодаря ви.

Те си тръгнаха, като по-възрастният здраво държеше ръката на по-младия. Вече отвън, по-младият Старбък се освободи от хватката.

— Какво те прихваща, Джон? До седем те ще инструктират детето точно какво да каже — никога няма да разберем какво се е случило.

— Наред ли си, момче? Какво ще я инструктират? Тя е на седем години — вероятно наполовина на неговия ръст — може ли да му

причини това? Сега отговори ми честно — могла ли е?

Младият Старбък си спомни състоянието на тялото на Хал Киърни и отначало удивеният, после ужасен доктор, който се опитваше да възвърне самообладанието си, докато изброяваше нараняванията на момчето за полицейския протокол.

— Не, предполагам не става, както и да го погледнеш.

— Не, братовчеде, не става.

Кейт разказа на Том какво се бе случило веднага щом той се прибра.

— А какво казва Дженифър? — Той беше по-скоро вцепенен, отколкото ядосан.

— Нищо. Още не съм й казала.

— Не си й казала? Но ако те ще я разпитват, ще трябва да обсъдим това с нея — иначе няма да знае какво да каже.

— Не ставай глупав, Том. — Остротата в думите й стреснаха и двамата. Тя смекчи тона си. — Тя няма представа, че момчето е мъртво. Щеше да ми каже. Знам го. А ако не знае, докато я разпитват ще бъде искрено изненадана, когато й го кажат, разбираш ли?

— Искаш да кажеш, че те наистина подозират, че Дженифър...

— Не знам.

Мисис Хъси донесе сандвичи и кафе и те хапнаха безмълвно. В седем звънецът иззвъня и Барбара покани двамата Старбък вътре.

Том се държеше много любезно, пригответи им напитки, заговори за това колко добре се придържа ферибота към разписанието си, докато видя, че те са се настанили удобно и всеки е отпил по няколко глътки от питието си.

— А сега, господа, жена ми ми каза, че някакво момче е убито в града и че очевидно дъщеря ми е била там, когато това се е случило.

— Да, мистър Лист. Изпитвам известни затруднения да определим какво се е случило. Там е имало две други момчета. Едното от тях — Джордж Бордън — ви е съсед. — Том кимна и по-възрастният Старбък продължи. — Ами, от това, което ни казаха, разбрахме, че Харолд Киърни е проследил дъщеря ви и я е настигнал точно пред имението на Евъртс, знаете, онази голяма каменна стена накрая на селото. Тя е тичала и тичала, казват те, докато той я хванал.

После тя по някакъв начин се обърнала срещу него. Той се опитал да я хване, не е успял и тя го е блъснала. Според двете момчета той се ударил в стената, преди те изобщо да разберат какво става. Чул се голям трясък. Тя е избягала и когато те се навели над него, вече бил мъртъв. Тази част вече е добре изяснена...

„Изяснена? Не е думата, която изобщо може да се употреби“, помисли Кейт, като приближи към прозореца с изглед към морето.

— И всичко пасва — това, което момчетата твърдят и това, което вие ни казахте. Бихме го класифицирали като един вид нещастен случай, ако не беше... ако... — Старбък погледна многозначително към Кейт, после към Том, като че ли искаше да каже, че е по-добре тя да излезе.

— Ще остана — отговори тя на неизречената молба. — Искам да знам точно какво се е случило.

Говореше много твърдо и Старбък съчувствено погледна към Том.

— Да, скъпа — подкрепи я той. — По-добре да го чуеш от първа ръка. А сега, мистър Старбък, кажете моля, защо цялото това събитие да не бъде определено като нещастен случай и забравено колкото може по-бързо? Кое пречи?

— Щом настоявате. Преди малко мисис Лист попита дали черепът на момчето не е бил пукнат или пък вратът му — счупен... и ако това беше всичко, спокойно щяхме да сме свободни да забравим тази история. Искам да кажа, че момчето го е блъснало при самозащита, това е достатъчно ясно. Но то не е всичко, разбирате ли, черепът му е пукнат, но практически всяка кост в тялото му също е счупена. Някои от тях стърчаха през кожата и от тях изтичаше костният мозък. Целият му гръден кош беше изтърбушен, както и тилът. Това е най-страшното нещо, което изобщо съм виждал, мистър Лист. Бил съм на война, знаете, осем месеца във Франция, но никога не съм виждал подобна гледка. — Той беше блед и започна да се поти при спомена. — Нямаше и един инч, останал здрав по тялото на момчето. Дори доктор Стори се почувства зле, а... ами... той е лекар. Говорихме с него, опитахме се да изясним какво се е случило с момчето. Отначало помислихме, че другите две деца може да са го направили, но докторът беше категоричен — „не“. Каза, че само нещо наистина огромно, с голяма сила може да разкъса тялото по този начин. Е, ние се

чудим и не можем да се ориентираме в тази каша. Двете момчета твърдят, че никакъв камион, нито кола не го е ударила, че само вашата дъщеря го е блъснала; и се кълнат, че това е всичко. Сам разбирате, мистър Лист, че не можем просто така да оставим случая. Майка му почти е полудяла от мъка, бедната душица, непрекъснато повтаряше, че дъщеря ви го е направила. Че мисис Лист я е предупредила, че нещо не е наред с вашата дъщеря и че именно тя е убила сина й. Разбира се, жената беше афектирана — никое малко момиче не може да направи това. Но разбирате положението ни, нали? Майката на мъртвото момче обвинява дъщеря ви и ние трябва да зададем въпроси. Освен това, може би тя ще може да ни помогне по някакъв начин — може да е видяла нещо, което другите не са. Във всеки случай, трябва да попитаме, разбирате, нали? И повярвайте ми, мистър Лист, разбираме какво е преживяла дъщеря ви.

Старбък като че ли се изчерпа. Известно време всички седяха тихо. После Том стана, излезе от стаята и Кейт го чу да вика Дженифър. Той се върна и седна. Докато я чакаха, никой не проговори. В стаята полъхна хладен вечерен ветреца, издувайки пердетата. Кейт потрепери.

Дженифър влезе. Тя беше бледа, под окото й имаше тъмновиолетово петно. Раната на брадичката й заздравяваше, но все още изглеждаше зле, белезите от шевове сега бяха бледи, но видими. Достатъчно очевидно беше, че е била много лошо бита. Кейт искаше да се увери, че са го видели. „Виждате ли — искаше да каже тя, — виждате ли какво й е сторил? Затова го е блъснала — обвинявате ли я? Вие какво бихте направили?“ Но остана тиха.

— Как си Дженифър? — попита по-възрастният Старбък.

— Благодаря, добре, сър.

— Разбираме, че си имала известни неприятности с момчето на Киърни и искаме да чуем повече за това.

— Полицаи ли сте?

— Да.

— Ще го арестувате ли?

Двамата Старбък се спогледаха и по-младият попита:

— Направил ли е нещо, за което трябва да го арестуваме?

— Ами, не знам дали това е престъпление, но той ме наби — счупи ми едно ребро, после счупи буркана със сметаната на мисис

Хъси. Той е ужасно момче.

— Така разбрахме. Но той повече няма да те безпокои, Дженифър. Той е мъртъв.

Тримата мъже я гледаха много внимателно.

Тя погледна хладно по-възрастния Старбък за момент.

— Сигурни ли сте, че е мъртъв?

— Напълно.

Дженифър кимна, приемайки думите му за окончателни.

— Доволна съм — каза просто тя.

— Дженифър, това, което казваш, е ужасно! — извика Кейт. — Не го мислиш наистина.

— Е, съжалявам. — Кейт погледна Том, надявайки се той да се намеси по някакъв начин, но видя ново изражение върху лицето му, докато наблюдаваше дъщеря си.

Старбък изглежда разбра жаждата на детето за отмъщение.

— Опитваме се да разберем как е умрял. Там е имало две други момчета и те казват, че си го блъснала в каменната стена. Истина ли е?

— Да, блъснах го колкото силно можах. — Сега непокорна, тя стисна челюсти, готова да приеме последствията от грубостта си.

Том се усмихна.

— Какво се случи после?

— Не знам. Блъснах го долу и избягах. Мислех, че ще ме убие, когато стане, и исках да се махна колкото се може по-бързо. Но предполагам, че не е станал веднага, той беше още долу, а другите момчета бяха коленичили до него.

Докато тя говореше, по-възрастният Старбък слушаше все по-внимателно и я наблюдаваше отблизо.

— И това е всичко, което знаеш?

— Да.

Дженифър и по-възрастният Старбък се гледаха един друг, докато тя съзря все по-познатото ѝ изражение на безпокойство върху лицето му и отклони погледа си. Той като че ли стигна до някакво решение и стана.

— Мисля, че разбрахме всичко, което можеше. Благодаря, Дженифър, благодаря и на вас, мистър и мисис Лист. Сега си отиваме. — Той погледна многозначително братовчед си, който също стана. — Мисля, че няма да има нужда да ви безпокоим повече. Хайде, Джед.

Кейт, усмихната от облекчение, ги видя да излизат, оставяйки Том и Дженифър заедно сами.

— Дженифър — произнесе тихо баща ѝ. — Ела тук.

Все още с непокорен вид, тя прекоси стаята, но спря на няколко крачки от стола му. Том вдигна ръцете си и след известна пауза съвсем преднамерено ги сложи на раменете ѝ и я придърпа към себе си. За първи път от години той я докосваше. Тя гледаше лицето му, толкова близко до нейното, докато той я изучаваше, докато прекара пръста си по белега под окото ѝ, после нежно притисна долната ѝ устна и разгледа раната на брадичката ѝ.

— Много ли те боли реброто?

— Не много.

Той я погледна. Не видя нищо, което да обясни факта, че не я беше харесвал толкова дълго време. Тя беше ядосана, но той долови как гневът ѝ се разпръсва и под изчезващия гняв, съзря непокорство — нещо, което разбираше и в което имаше доверие.

— Татко?

— Да, Дженифър.

— Какво го е убило?

— Още не знаем.

— Защото го блъснах ли?

— Не, това не може да го е убило, Дженифър, независимо от това колко си го мразила. Хайде сега, време е за сън.

— Ще дойдеш ли горе с мен?

— Да.

Изведнъж светът се преобърна за Дженифър. Но защо, защо сега? Той също се питаше. Защото най-последно беше отвърнала? Може би, помисли той, може би е точно това.

Той беше наследник на традиция, която считаше слабостта за немислима, която беше вярвала и заложила парите си на силата, на неподчинението. Докато дъщеря му не се беше опълчила срещу Старбък, той я схващаше като нежна, смирена — и странна. Странността можеше да прости. Тя съществуваше и в момента, но той ѝ я прощаваше. Но покорността беше неприемлива за него. Тя все пак беше Лист.

Те излязоха в коридора. Кейт тъкмо беше затворила вратата.

— Беше ужасно — въздъхна тя. Видя ръката на Том все още на рамото на Дженифър и радостта на лицето ѝ, но не каза нищо.

— Хайде, Дженифър. Време е за спане.

— Ъ-ъ, ще се кача с нея тази вечер, Кейт. — Том се беше изчервил.

— Разбира се, скъпи, благодаря. — Гласът ѝ прозвуча така, сякаш беше най-естественото нещо Том да слага Дженифър да си легне.

Те се заизкачваха по стълбите, оставяйки Кейт в коридора удивена и доволна.

Внезапно външната врата рязко се отвори и мисис Киърни застана на прага. Лицето ѝ беше разкривено и червено. Сплъстената ѝ коса беше прилепнала за черепа, устните ѝ бяха подути и влажни. Погледът ѝ се плъзна покрай Кейт и се спря върху Том и Дженифър на стълбите. Тя посочи Дженифър.

— Ти! — изкрещя тя. — Ти го уби. Вонящо гадно животно — пищеше тя, — ти, вещице, ти го уби.

Гласът ѝ се удари в стените, завибрира из коридора и проникна в цялата къща.

Кейт я сграбчи и се опита да я задържи, но тя се отскубна и се насочи към стълбите, гледайки към Дженифър. Дженифър също гледаше сухите, изцъклени очи на жената.

— Чудовище! — Думите отекваха по стълбището, когато тя приближи до първото стъпало и застана на него с несигурни крака. — Това си ти, да знаеш — сега тя грачеше, — чудовище! Майка ти го знае. Тя ми каза каква си, предупреди ме за теб. — Дженифър отстъпи едно стъпало, мисис Киърни напредна с едно. — Дори собствената ти майка, малка вещице. — „Чудовище, вещица“ отекваше нагоре към детето. — И сега ти го уби. Убила си сина ми. — Тя свърши със сухо, сподавено ридание.

Том беше твърде шокиран, за да помръдне, а Кейт се чувстваше твърде виновна. Мисис Хъси беше тази, която сложи край на сцената. Тя беше дошла, щом дочу виковете, облечена да си отиде. Сега приближи ридаещата жена, сграбчи я грубо за рамото и я обърна с гръб към Дженифър.

— Ти си чудовище — произнесе твърдо тя. — Ти уби момчето и никой друг. А сега изнеси срама си от тази къща и остави невинното

дете на мира. И запомни, ти, ужасна жено — ти си причината за всичко. Преди година, дори преди месец, можеше да го спасиш, но ти избра да му прощаваш всичко и следователно — неговата смърт. А сега се махай отгук и стой далече от тези хора и детето им и се моли на господ да ти прости.

Кейт никога не беше чувала мисис Хъси да държи такъв език. Той придаваше повече тежест на ужасните ѝ думи. Най-после Дженифър се предаде на чувството и се разрида. Том я вдигна и я отнесе нагоре по стълбите.

Мисис Киърни стоеше пред мисис Хъси с наведена глава, Кейт и Дженифър бяха забравени. Риданията ѝ звучаха по-нормално сега и Кейт видя сълзи по бузите ѝ.

— Какво мога да направя? О, господи, как мога да продължа.

— Иди си вкъщи. — Тонът на мисис Хъси не се беше смекчил. — Иди си вкъщи и се опитай да придадеш някаква полза на живота си.

Тя дълго гледа мисис Хъси, която не отмести очи, след това се отвърна от готвачката, мина покрай Кейт, без да я вижда и без да каже и дума повече, напусна къщата, тихо затваряйки вратата зад себе си. Мисис Хъси и Кейт останаха сами в коридора.

— Как можа да изречеш такива ужасни думи на тази бедна жена?

— Трябваше да я сепна с нещо, за да бъде спряна. — Мисис Хъси все още беше ядосана. — Колко време ще трябва на детето да забрави думите, с които тя я нарече? Бедна жена? Това е една себична жена и нейната слабост уби това момче — каквото и да се е случило.

— Но той обеща. Аз го чух.

— Толкова за обещанията, които леко се приемат и леко се дават, без да стои нищо зад тях, освен желанието всичко да изглежда нормално. Но живото дете е важно сега. И няма дявол в дъщеря ви, но може би има нещо. И много по-добре е да погледнете това в очите, мисис Лист.

После мисис Хъси излезе от къщата и остави Кейт сама.

Когато Джон Старбък се върна вкъщи в осем и половина, жена му го чакаше с готов за наливане чай и топли бисквити.

— Е, Джон, какво откри?

— Не знам какво да мисля, Алма.

— Това не е отговор. Трябва да са ти казали нещо. Какво каза детето?

— Тя каза, че е доволна, задето той е мъртъв.

— Колко ужасно!

— Не, не е ужасно. Той я е набил доста хубавичко и в нея говореше гневът — съвсем естествено.

— Но дали тя...

— Тя не знаеше, че е мъртъв, докато ние не й казахме.

— Тогава не може тя да го е направила, нали така?

Той погледна към високата си, солидна жена. Не мислеше, че тя някога, дори като младо момиче се е отдавала на фантазии. Тя, както и той, беше родена в Нантъкет. Бяха живели с техните приятели и семейства на острова, дълъг само четиринадесет мили, в продължение на почти петдесет години. Как би могъл да й каже това, което мислеше — това, което беше прочел за един кратък момент в очите на детето? Къде в техния живот имаше място за такъв вид странници? Все пак то беше там, той го беше видял. Беше дошло през залива с летовниците и сега беше с тях в Северен Сконсет. Но тази обикновена, добра жена — какво можеше да й каже, така че да разбере? Той знаеше, че трябва да го запази за себе си и че след няколко дни, не, по-вероятно след няколко седмици, нуждата да сподели страха си ще утихне.

— Не — произнесе той, — тя не може да го е направила. — Просто ще трябва да приемем случилото се за мистерия и да се опитаме да го забравим.

— Тази бедна, бедна жена — прошепна мисис Старбък. — Хубава ли е къщата?

— Каква къща?

— На Лист, разбира се.

— Предполагам, че е хубава, но видях само коридора и дневната.

— Кажи ми всичко, което можеш да си спомниш. Тази Хъси мълчи като гроб и от устата й една дума не можеш да изкопчиш.

Старбък въздъхна и се приготви да опише в колкото може големи подробности всяка мебел, всеки предмет, който бе видял тази вечер.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ГЛАВА ПЪРВА

5 декември 1976

Ставитски се взира в подписа на Джон Старбък, докато буквите се размазаха пред погледа му. После обърна последната страница и затвори папката, пригласяйки твърдия картон с пръсти. Докладът не водеше до никъде, празнота.

Оставаха Ричард Чинг, който Елън Кранстън беше споменала и, ако изтеглеше празно и с Чинг... не искаше да мисли за това.

Обади се на Айра Стърн и му каза какво иска.

— Не ме интересува кой от вас какво прави, Айра. Чинг е бил в Колумбия преди двадесет години и може още да е там. Може би Гейлстън знае нещо за него, те са почти връстници. Гилбърт е Дженифър Гилбърт, тя е доктор по медицина в Рокфелерския университет — може би някой в Манхатън е чувал за нея.

— Щом е в Рокфелер — каза Айра, — някой сигурно знае нещо за нея. Рокфелер е на върха.

— Окей, окей. — Той още усещаше тежест в стомаха, когато помисли за нея и не желаше да чува нищо хубаво за Дженифър Гилбърт. — Сега е само два и половина. — Удивително, помисли той. Само час и половина, откакто я беше видял. Но подмолното течение на страха като че ли завинаги беше станало част от него, той не можеше да си спомни как се чувстваше човек, без да я познава. — Искam всичко, което можеш да откриеш тази вечер.

— Изглеждаш разстроен, Дейвид.

— Да — разстроен. До довечера, Айра.

Керъл го чу още щом влезе и изтича в коридора, преди да си е свалила палтото.

— Какво се е случило, скъпи? — Тя застана на вратата. — Дейвид, изглеждаш ужасно. Какво се е случило?

Той се насили да се усмихне.

— Мисля, че е от нещо, което съм ял.

Тя беше до него, коленичила, палтото се беше надиплило на пода и тя посягаше към него. Той се отпусна в ръцете ѝ, опасно близко до

сълзите. Преглътна отново и отново. Най-после беше способен да говори повече или по-малко с нормалния си глас.

— Ядох на обяд нещо ужасно. — Той знаеше, че я плаши — обикновено нищо не пречеше на храносмилането му и тя съзираше сърдечна слабост или рак при всяко физическо неразположение, но той не знаеше какво друго да каже. Тя се опита да го придума за лекар, но той отказа, така че тя реши да му даде пептобисмол и нейното универсално лекарство — топла баня с печена сода.

Повече за да ѝ помогне да забрави безпокойството си, а не защото наистина се чувстваше безпомощен, той ѝ позволи да го съблече. Но ръцете ѝ, дърпайки ризата, панталона, а после и бельото, го възбудиха. Той си помисли, че тя също е възбудена и се отпусна по гръб, гол, напрако на леглото и я придърпа към себе си. Тя натежа, както винаги се случваше, когато искаше да се любят, и двамата се заеха с нейните дрехи.

Той обикновено беше внимателен любовник и започна съвсем нормално, галейки гърдите и бедрата ѝ, както винаги малко изненадан от това колко много все още обича да я гледа и усеща. Но изведнъж се почувства прекалено възбуден, за да чака, докато тя стане готова и почти против волята си, обладан от някакво ново чувство, се отпусна върху нея, без да обръща внимание на въздишката ѝ при внезапното му нахлуване в нея. Той не можеше да спре, защото вече беше твърд, прекалено твърд за удоволствие — оргазмът продължаваше и продължаваше, докато той помисли, че нещо вътре в него ще се пречупи. И през всичко това, зад стиснатите си клепачи, той виждаше бледото, деликатно лице на Дженифър Гилбърт също със затворени очи, с устни, изтеглени над зъбите, този път не от гняв, а от удоволствие, като че ли тя споделяше неговия оргазъм.

Ставитски не можеше да повярва на това, което му казваше Стърн.

— Казвам ти, че цялата документация е изчезнала. Всички копия — рентгеновите снимки, снимките които аз направих, всичко! — Стърн звучеше, като че ли беше готов да се разплаче.

Ставитски искаше да изкрещи и да го разтърси. Но Гейлстън произнесе спокойно:

— Може би някой ги е взел да ги разучава.

— Не. Всеки, който би искал да ги вземе, за да ги разучава, щеше да вземе само едно копие и да се разпише за него. Но цялата документация за Робъртс липсва, дори картонът с кода. С изключение на DOA в кабинета, нямаме нищо, което да доказва, че Робъртс е бил в Манхатън, а още по-малко, че сме му правили аутопсия и че сме установили... това, което установихме.

Гейлстън се обърна към Ставитски.

— Можем ли да ексхумираме тялото и да направим наново рентгенови снимки? Ти все още имаш полицейското копие от писмения доклад, нали?

Ставитски се опитваше да се придържа към спокойствието на по-възрастния мъж:

— Имаме го, но не мога да взема разрешение от съда да изкопаем Робъртс — не и заради никакви изгубени снимки.

— Те не са изгубени — възрази Стърн. — Някой ги е взел.

— Мисля, че имаме работа с параноя, господа. На кого са му притрябвали? Кой дори знае къде се държат, или какво означават?

— Друг лекар би бил наясно с тези неща, докторе. Един лекар знае и нещо повече — например, без рентгенови снимки и фотографии, колко струва писменият доклад?

— Нищо, дори Айра и аз да се закълнем, че сме го видели — нищо.

— Един лекар щеше да знае и това.

— Предполагам, че имате предвид някой лекар.

— Да, д-р Дженифър Гилбърт. Айра, какво откри за нея?

— Не много — каза Стърн. — Един познат от Мемориал, един вид наблюдател на славата, е чувал за нея. Казва, че тя е хематолог и експериментатор, занимава се главно с левкемия. Направила е две наистина важни клинични изпитания, които са извършени в Мемориал, но той мисли, че самата тя никога не се е занимавала с клинична работа. Само фундаментални изследвания — как реагират клетките на химикалите и т.н.

— Сигурен ли си, че тя не е лекувала никакви пациенти? — попита Ставитски.

— Не, само клетки, мишки и лекарства.

Ставитски изпита облекчение. Мисълта тя да се грижи за деца, болни от левкемия...

Гейлстън го наблюдаваше много внимателно. Той постави чашата си с кафе с чисто дъно върху сухата чинийка и се наведе над масата към Ставитски:

— Изглежда мислиш, че д-р Дженифър Гилбърт е взела документацията на Робъртс — много странно, защото единствената причина, която би имала да направи това е, да е имала нещо общо със смъртта на Робъртс. Което, доколкото знаеш, капитане, е невъзможно.

— Какво искаш да кажеш с това „доколкото аз знам“? Да не би ти да знаеш нещо, което аз не знам?

— О, твърде малко неща, предполагам.

Усмивката на Гейлстън се разшири, сбръчквайки още повече недоброжелателното старческо лице.

— Много неща, едно от които може да се отнася към този случай, или поне д-р Чинг мисли така. Но преди да навлезем в това, искам да знам ти какво подозираш, ако това е точната дума, за д-р Гилбърт.

— Не знам какво подозирам, просто... — Не му беше приятно да го произнася отново, да го мисли отново, но нямаше друг начин. — Има нещо нередно, наистина нередно.

Той им каза всичко; всичко, което се беше случило от миналия петък — сцената с Рейнс, разговорът му с Уилям Гилбърт, с Елън Кранстън и това, което тя е казала за Чинг и най-накрая им каза за Дженифър Гилбърт. Той описа какво му се е случило в столовата на Рокфелерския университет, колкото можеше по-внимателно и безстрастно. Каза им дори за момчето, умряло в Нантъкет, въпреки че тази история звучеше твърде странно.

Докато говореше, той осъзна колко мъгливо звучат подозренията му и той наблюдаваше другите мъже за признаци на разсейване. Но те слушаха, без да го прекъсват и когато той описа страха и прилошаването, които е усетил в присъствието на Дженифър Гилбърт, Стърн наведе глава, като че ли не можеше да понася да слуша за това, докато Гейлстън се наведе още повече, а очите му блестяха.

Той очакваше възраженията им, Гейлстън да се отклони от историята и да затърси факти. Но нямаше никакви възражения — те

изглеждаха убедени, като че ли бяха повярвали в мистерията, като че ли искаха да ѝ повярват.

Гейлстън стоеше, сякаш заслушан. Очите му бяха присвити, наблюдаващи. „Той ѝ подхожда — помисли Ставитски. — Тя не би могла да направи това на него.“

— Защо го усукваш, капитане? — почти прошепна Гейлстън.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ставитски.

— Намекваш за това, намекваш за онова. Защо просто не го кажеш — мислиш, че Дженифър Гилбърт го е убила. Така ли е, капитане?

— Да, докторе, точно това мисля.

— Но как? — попита Стърн. — Робъртс е едър мъж, а даже и да не беше, как някой би могъл...

— Точно това трябва да открием, нали? — прекъсна го Гейлстън. — Добре, капитане, да обобщим. Знаем кой, със сигурност знаем — защо. И какво, ако можем да го докажем? Тя все още е в правото си да го направи — той е нахлул в къщата ѝ, убил е кучето ѝ, ударил е съпругът ѝ... О, освен това е имал и оръжие.

Ставитски кимна.

— Тогава къде е престъплението? Каква е работата на полицията тук?

— Никаква. И ако тя го беше наръгала или застреляла, или го беше пребила до смърт, щях да съм забравил цялата история. Но аз вярвам, че тя е направила това, което ми описвате. Вярвам, че тя е извършила невъзможно убийство, или убиване, както искате го наречете.

— И ако го е направила, теб какво те засяга? — Гейлстън не просто го разпитваше, той наистина искаше да знае какво мисли Ставитски. — Има стотици ненаказани убийства всяка година, може би повече, отколкото аз знам. Защо това напълно справедливо убийство те разстройва толкова, независимо как е извършено?

Ставитски подбираше внимателно думите си и говореше бавно:

— Първо, докторе, аз просто съм любопитен, повече любопитен, отколкото всичко друго. Трябва да знам какво се е случило. Това все пак е моя работа, аз винаги съм бил добър в работата си. Винаги съм бил способен да сглобя късчетата. Но в смъртта на Еймъс Робъртс те просто не пасват. Невъзможно, сам казваш, а аз ти вярвам. Така че,

докторе, моето любопитство и нуждата да сложа ред в нещата ме карат да се убедя, че има някой, който чупи вратовете на хората, без да ги докосва. Каквато история да мога да открия, каквото *разрешение* да мога да измисля, дори единствено този факт изисква нещо от мен.

— Като пазител на нашата безопасност? — Гейлстън почти се беше озъбил.

— Не, кучи сине! — извика той. Скочи и се наведе през масата към Гейлстън, доколкото можеше. Мускулите на челюстта му потрепваха, гласът му отново беше станал дрезгав. — Изправен съм пред някакъв вид... — Той търсеше думата. Не бъркотия, не беше това думата — хаос, това е. — Някакъв вид хаос, който просто нахлува в живота ми и във вашия, независимо дали го искате, или не.

Стърн беше смутен, но Гейлстън просто седеше тихо и гледаше Ставитски. Ставитски се отпусна обратно в стола си, краката му трепереха. „Хаос — помисли той. — Какво ме е грижа, какво по дяволите ме е грижа? Какво правя аз?“ Сега той искаше да забрави всичко. Но на глас каза:

— Съжалявам, не исках да си изпускам нервите.

— Да, това наистина е проблем — съгласи се Гейлстън, като че ли не беше имало никакво избухване, — но може би имаме някаква нишка. Ненормална, мисля, но все пак нишка. Виждате ли, аз намерих известна информация за д-р Чинг. Той е седемдесетгодишен, професор по физиология в Колумбия, с много добри препоръки. Преди двадесет години е бил въввлечен в някакви изследвания по парапсихология. Много престижни изследвания — гранд на Форд — такъв сорт неща. Съвсем не лунатизъм.

— Парапсихология. — Думата отначало не беше съвсем ясна на Ставитски.

— Преди да попиташ, Дейвид — Гейлстън вече му беше простил за избухването, — това е един вид обобщаващ термин за паранормалните явления — телепатия, спиритизъм, местене на предмети и т.н.

Паранормални явления... — Елън Кранстън беше казала истината поне за това.

— Днес следобед в библиотеката прегледах заглавията на всичко, което Чинг е написал за последните двадесет и пет години. Има едно нещо, което може да представлява интерес за нас — доклад от 1954

година върху нещо, което той мисли, че е някакъв вид проникване. Проникването е само един аспект от неговите изследвания и включва само един обект. — Ставитски се напрегна. — Но то е, или поне той така твърди, изненадващо. И дори при такова студено нещо като заглавието на кратко изложение, може да се каже, че човек се вълнува.

— Какъв вид проникване?

— Не знам. Цялата работа никога не е била публикувана, което също е изненадващо. Но нещо трябва да се е случило през 1954, тъй като Чинг повече нищо не е публикувал по тези въпроси. Най-последната му работа, няколко месеца по-късно, е върху психосоматизма.

— Къде е той сега?

— Още е в Ню Йорк. Сега е пенсионер. Преди две години председателства голяма, много престижна конференция по психосоматизъм на рака, така че продължава да се занимава с това.

— Докторе, вече минава девет. Искам да позвъниш на Чинг и да го попиташ дали можем да се видим тази вечер. — Това не беше молба и Гейлстън се засмя.

— Капитане, ако добавиш „моля“, ще си помисля.

Ставитски се усмихна:

— Моля.

Мисис Чинг им отвори вратата. Тя им кимна без да каже нищо и ги поведе по дълъг тесен коридор, от двете страни на който имаше затворени врати и в стая, която излизаше към нещо, което трябва да беше градина, но беше твърде тъмно, за да се види навън.

Д-р Чинг стана от бюрото си, за да ги посрещне. Последваха представяния и мисис Чинг се появи с един допълнителен сгъваем стол. Минаха няколко минути, докато се настанят, после мисис Чинг се върна отново с табла с чай. През повечето време, докато наливаше чая, всеки отпиваше и измърморваше благодарности. Мисис Чинг кимна отново и все още без да проговори нито дума, напусна стаята.

— А сега, господа — тънкият сух глас на д-р Чинг нямаше и следа от акцент. — Телефонният ни разговор беше много потаен и ако компанията ви не включваше най-добрият патолог в Америка — Чинг кимна към Гейлстън, който му кимна в отговор — и шефът на

Нюйоркския отдел „Убийства“ — той не кимна към Ставитски, — не мисля, че бих се съгласил да се срещнем така скоростно. Късно е, и въпреки че ви предлагам всяка любезност, бих оценил, ако сте кратки в обясненията, доколкото е възможно.

Той се усмихваше любезно, въпреки предупреждението да бързат.

Вероятно, помисли Ставитски, той е също толкова щастлив от прекъсването на рутинната си работа, както и останалите трима в стаята.

Ставитски реши да не губи време.

— Д-р Чинг, аз разследвам убийство. — Той разказа всички обстоятелства. После Стърн описа резултатите от аутопсията. Чинг продължаваше да се усмихва, но главата му продължаваше да стои наклонена на една страна. Той внимателно слушаше. Когато Стърн свърши с описанието на аутопсията, Чинг се обърна към Гейлстън:

— Всичко ли е истина, докторе?

— Всяка дума — отговори Гейлстън.

За момент никой не проговори и Ставитски реши да се намеси.

— Д-р Чинг, мисля, че познавате един от хората, които са замесени. Името е Гилбърт, Дженифър Гилбърт. Лекарка е.

Чинг започна бавно да клати глава, като че ли искаше да каже „не“, но не беше сигурен.

Ставитски продължи:

— Може би я знаете по моминското ѝ име — Лист.

Главата на Чинг спря да се движи. Той седеше замръзнал — усмивката му беше празна гримаса, опъваща лицето. Тримата мъже го чакаха да заговори. Нищо не се случи. После той наведе глава, като че ли да я държи изправена беше твърде голямо напрежение и попита тихо:

— Била ли е Дженифър Лист с човека, който е умрял — искам да кажа, в една и съща стая?

— Да — каза Ставитски. — Обирали са нейния апартамент.

— Възможно ли е да е било инцидент? — попита той Гейлстън.

— Инцидент? Не. Все още не мога да повярвам, че се е случило, но има голяма доза, е, един вид прецизност.

— Тогава — попита Чинг, — бихте ли казали, че това е „направено“, наистина „направено“?

— Ако въобще трябва да кажа нещо, тогава да, бих казал, че е „направено“.

Най-после Чинг вдигна глава и ги погледна. Усмивката си беше отишла.

— Дженифър Лист. — Той произнесе името ѝ с въздишка. — Мислех, че съм свършил с това, мислех, че никога няма да чуя името ѝ отново.

Той спря. Всички седяха неподвижно, после той продължи.

— Ще ви кажа какво се случи, но първо искам да знаете, че се опитвах да го спра. Опитах се да го предупредя, господа, наистина се опитах. Но той не искаше да слуша. И се стараех да не обвинявам себе си за онова, което се случи. Но с течение на годините... — Гласът му пресекна. — Господ ще ми прости — каза накрая той.

Последва неловка тишина. В стаята стана хладно и Ставитски усети, че започва да трепери. Стърн гледаше в краката си, размърда ги, загледан в пода. Гейлстън седеше като камък, очите му изцяло бяха вперени в Чинг. Някъде в къщата часовник отброи половин час. Трябва да беше десет и половина, помисли Ставитски, но времето сега нямаше значение — нямаше никаква причина за бързане, той не искаше да чуе това, което Чинг се канеше да каже. За момент те всички бяха още в безопасност и той искаше да продължи този момент, да продължат да седят тук тихо в студената стая.

Може би, помисли той, може би още не е прекалено късно, можем да си тръгнем сега, не сме длъжни да чуем...

Но Чинг заговори без да спира. Часовникът удари единадесет, после единадесет и половина. Той им каза всичко, което можа да си спомни за Дженифър Лист от първия ден, когато я срещна и всичко, което беше чул за нея от Марвин Рос и Крис Хейнис. Спря се на всичко, което знаеше и подозираше и накрая им каза как е обвинявал себе си в продължение на тези години за това, което се е случило с Марвин Рос.

Дженифър нямаше къде да скрие папката. Не можеше и дума да става да я занесе у дома — някой можеше да я намери, Уилям можеше да я намери. Освен това Рокфелерския университет беше повече или по-малко обетована земя и администраторите не биха искали

полицията да се върти наоколо и да души за някакъв доклад за аутопсия и да безпокои директора на експерименталната хематология, която всъщност беше Дженифър Комптън Лист Гилбърт.

Тя отвори папката, извади рентгеновите снимки и ги сложи на флуоресцентния екран. Удивително. Тя никога не беше виждала подобно нещо. Чудеше се какво ли беше правил с тях великият доктор Гейлстън. Тук имаше истински проблем за съдебната медицина — и тя можеше да си представи как би се почувствал той, когато открие, че са изчезнали. Не че всъщност имаше някакво значение, защото отговорът не беше в папката. Разбира се, той не го знаеше, нито пък капитанът.

Капитанът...

Като че ли той още беше тук, наблюдавайки я, и тя бързо прибра рентгеновите снимки в папката и я бутна в чекмеджето. Не трябваше да взима доклада, това само щеше да го накара да действа по-бързо — глупаво, глупаво, каза си тя. Но без доклада, без рентгеновите снимки, какво имаше той? Нищо, нищо, което тя да трябва да обяснява.

Все пак той беше по следите ѝ — със или без доказателства. Четеше се твърде много воля в неговото хубаво, с твърди черти лице и много гордост. Той се беше почувствал зле в стола и се бе изплашил, но беше продължил борбата. Какво ли си беше помислил тогава? Какво си мисли сега? Как можа да загуби контрол така... да му позволи да види?

Той беше опасността, а не Гейлстън.

Освен ако...

Тази възможност съществуваше, винаги беше съществувала. Познатият извор на студ се отвори и бликна в съзнанието ѝ. Мразеше това чувство, но то не си отиваше. Само ако я оставеше на мира. Но тя знаеше, че няма да го направи — студенината се задълбочаваше. Същото беше и вечерта, когато Робъртс умря и в деня, когато ѝ казаха, че Хал Киърни е мъртъв и накрая дори и паметта на Марвин беше погребана в нея.

Марвин... Той беше по-възрастен от нея. Петдесет, петдесет и две? Ако беше жив...

ГЛАВА ВТОРА

29 септември — 1 ноември, 1954

Сърцето на маймуната резус биеше. То се изпълваше с кръв и я изпомпваше, докато те стояха около масата, наблюдаваха и слушаха лектора. Внезапно ритъмът на биене се промени и светлата точкица на осцилоскопа, закачен за малкото тяло, започна бясно да се движи. Хората около масата преместиха поглед от сърцето към екрана, после обратно към сърцето, докато онова, което виждаха, мигновено рефлектиреше върху движението на точката.

Сърцето беше затруднено. То като че ли беше започнало собствен живот, независимо от този на притежателя му, борейки се за отделно оцеляване. То се издуваше, свиваше се, издуваше се отново, всеки път ставайки все по-голямо, като че ли въздишаше, докато маймунката лежеше неподвижна в безсъзнание. Сърцето се изду отново, но ритъмът на издуване и свиване стана дисхармоничен, непредсказуем, докато не изчезна изобщо и сърцето започна една ужасна конвулсия, която продължаваше, докато точката на екрана подскачаше. Най-после сърцето се изду отново и като че ли замря за миг пред очакващите им очи. Мигът се превърна в секунди, но сърцето беше замръзнало в последната си пулсация. То беше спряло. Маймуната беше мъртва.

— Така — произнесе лекторът. — Сега да видим какво точно се е случило.

Дженифър държеше главата си наведена, оставяйки сълзите ѝ да падат направо от миглите на пода. Всеки момент можеше да се разридае на глас. Трябваше да излезе от стаята, иначе щяха да я чуят. Все още с очи, насочени към пода, тя отстъпи от кръга хора около масата и се измъкна в коридора. Никой не забеляза.

Сама и в безопасност — коридорът беше празен — тя се облегна върху хладната мазилка и отпусна на воля заплашващото ридание. Никой нямаше да я чуе — всички врати бяха затворени. Раменете ѝ се разтърсваха, главата ѝ се мятеше от една страна на друга, измъчена от жал за мъртвото сърце. Най-после с болка в гърлото и в очите, тя се изправи от стената и се опита да контролира риданията си. Спомни си,

че има кърпичка в джоба на престилката, извади я и я сложи върху устата си, за да заглуши звука, когато се отблъсна от стената.

Съвсем близо зад нея стоеше един мъж.

— Извинете.

Той изглеждаше разтревожен.

— Извинете — повтори той, оглеждайки се нервно в празния коридор, надявайки се, че някой ще дойде да му помогне.

— Няма нищо — каза тя, опитвайки се да го успокои. — Малката маймунка умря — те спряха сърцето ѝ — и аз просто не бях готова... — Сълзите продължаваха да се стичат, но тя вече контролираше гласа си.

Той въздъхна облекчено като я чу да говори. Дори се усмихна.

— Студентка по медицина?

Тя кимна.

— А как бихте се чувствали, ако това беше пациент?

— О, господи. — Гърлото ѝ натежа отново.

— Хайде, хайде. — Той се обърна към нея, като долови в гласа ѝ надигащата се отново скръб. — Съжалявам, не исках да кажа... моля ви, не плачете, ужасно е да се говори така.

Тя притисна кърпичката по-силно към устните си, напрегна се да съдържи риданията и преглъщаше тежко, докато той безпомощно я гледаше. Тя чакаше той да избяга от ужасната сцена, която правеше, но той стоеше твърдо, очевидно решен да остане с нея, докато тя възвърне самообладанието си.

Разтревожените очи, които я гледаха бяха сиво-зелени, леко приближени зад дебелия стъкла на очилата. Лицето му също бе кръгло, но не дебело, а ушите му леко стърчаха. Широки, рунтави вежди и толкова късо подстригани мустаци, че изглеждаха като морава със същия пясъчен цвят като веждите. Невъзможно беше да се каже колко е годишен — тридесет, четиридесет — оредяващата, с неопределен цвят коса, не даваше никакво указание. Веждите, кръглите очи, бакенбардите, плоската глава, всичко това го правеше да изглежда като морж.

Тя се усмихна и сълзите ѝ спряха. Той също ѝ се усмихна.

— По-добре ли сте сега?

— Много по-добре, благодаря.

— Нищо не съм направил — отбеляза с право той.

— Не ме оставихте.

— О да, разбирам. — Тя беше изненадана, че той няма английски акцент. — Е, ако сте сигурна, че сте добре?

Думи за сбогуване, но той не помръдваше.

— Да, сега съм добре, мистър...

— Д-р Гилбърт — каза той. — Уилям Гилбърт, кандидат на науките, ентомология.

Той продължи да стои и да я гледа. Тя също го гледаше изпод подпухналите си клепачи. Най-после, очевидно неохотно, той се обърна и се отдалечи по коридора, самото му от туид се мятеше при подскачащата му походка. Той стигна до края на коридора, обърна се още веднъж, после зави и изчезна.

Ако изтича след него... Тя наистина направи една крачка. Твърде късно — звънецът иззвъня, вратите се отвориха и коридорите започнаха да се изпълват. Студентите се промъкваха покрай нея, говореха, смееха се — водовъртеж от веселото петъчно настроение. Целият коридор пред нея жужеше възбудено. Тя пресече потока и се сгуши до стената.

Пет без десет, петък следобед. Почти време да се върне вкъщи, да се облече, да вземе Елън. После Джон, после този, който Джон й беше намерил за тази вечер.

Нов провал в петък вечер.

Вината не беше в Елън, помисли си тя, или в Джон. Те се опитваха. Момчетата бяха приятни, някои дори изглеждаха добре, но всички те нямаха търпение да се махнат от нея.

— Не знам защо продължават да ми ги търсят — беше казала тя на майка си. Кейт знаеше много добре. Дженифър значеше много за гардероба на Елън, а Джон беше заинтересуван от бащата на Дженифър, почти колкото от Елън. На Дженифър тя каза:

— Защото те харесват, скъпа. Нуждаят се от твоята компания. — Лъжите бяха станали навик.

— Джон ме мрази.

— Дженифър, не започвай отново. Джон изобщо не те мрази.

Кейт ненавиждаше начина, по който Елън и Джон използваша Дженифър, но нищо не можеше да направи. На Дженифър тя каза:

— Сигурна съм, че са много привързани към теб, скъпа. И едно от момчетата сигурно ще ти се обади. — Още лъжи.

Дженифър се обърна към стената, с гръб към потока студенти. Никой от тези, с които се срещаше в петък вечер, никога не ѝ се беше обадил отново, нито пък щеше да ѝ се обади.

Тя беше обещала за тази вечер — нямаше начин. Но това щеше да е последният път.

Казваше се Кристофър Хейнис — едър, добре сложен, рус и с много червено лице. Изглежда искаше Дженифър да го хареса, както искаше всички да го харесват. Той внимателно слушаше каквато и глупост да кажеше тя и когато говореше, което правеше с лекота, се обръщаше към нея. Поне не стоеше, зяпайки Елън, както правеха повечето. Казано честно, той не изглеждаше да е много впечатлен от Елън. Дженифър усети как кракът му се притиска към нейния под масата, много нежно, тя започна да се надява, че този път няма да бъде по същия начин.

С другите трябваше известно време, обикновено около час, докато разберат, че нещо ужасно не е наред и след около половин час те бяха сигурни, че тя е тази, която ги кара да се чувстват некомфортно, а не прекалено многото алкохол или нещо, което са яли.

Но с Хайнис стана внезапно. Започна с това, че я гледаше така, като че ли я беше виждал и преди. Разтревоженият поглед, който хората придобиват, когато се мъчат да си спомнят нещо. Тя говореше и той я слушаше леко намръщен. После, в средата на изречението, тя видя шока от нещо като разпознаване в очите му. Това продължи секунда, после очите му станаха празни. Той се беше навел към нея, слушайки, изведнъж се отдръпна колкото можеше по-далеч, без да мести стола си или да падне от него. Започна да се поти. В стаята беше полутъмно, но тя можеше да види вадичките пот как се набират и се стичат от двете страни на лицето му.

— Извини ме. — Той стана. — Отивам си.

Той не се извини както правеха другите.

— Хей, човече — каза Джон. — Няма дори единадесет.

— Не съм готова да си тръгна. — Елън никога не беше готова да си тръгне.

Крис погледна Елън с омраза.

— Е, аз съм готов.

Джон беше отвратен.

— Добре, добре — каза той, като хвърли пълен с омраза поглед към Дженифър, — ще те закарам вкъщи.

— Няма нужда — възпря го Крис, — ще взема такси.

Джон се опита да възрази, докато Дженифър седеше както винаги при развързката в петък вечер — гледайки към скръстените си в скута ръце, чакайки ги да спрат да спорят, да си отидат, така че тя също да може да си вземе такси, да се прибере, да остане сама, да плаче. Не, тя нямаше да плаче повече — случваше се твърде често, за да може вече да я натъжи, да ѝ причини нещо друго освен студ — голям студ. Дори ръцете ѝ започваха да замръзват.

Нямаше повече спорове. Кристофър Хейнис беше твърд — гневният му глас се извиси над ритъма на бавния рок.

— Казах, че живеем в противоположни посоки. Ще взема такси.

Винаги учтива, Дженифър погледна към него, за да му каже довиждане, може би да му стисне ръката. Но той вече се беше отдалечил, промъквайки се между масите, главата му бързо изчезна в почти тъжното помещение.

Когато се върна вкъщи, Крис изглеждаше външно спокоен, но все пак беше доволен, че Марвин е там. Не искаше да бъде сам.

Изпитите на Марвин започваха в сряда и той планираше да празнува уикенда след ученето. Беше полулегнал във фотьойла, с книга, подпряна на колана му и полупразна бутилка бира на масата до него, когато влезе Крис.

— Рано си идваш — отбеляза той. Не беше забелязал бледността на Крис, нито слабото треперене на ръцете му, когато той разкопчаваше палтото си. — Какво има, да не би тя да има две глави?

Крис се опита да се усмихне:

— Съвсем спокойно би могла да ги има. Много странно нещо, Марв. Не можах да си тръгна достатъчно бързо.

— Най-грозното момиче на света, а?

Марвин беше загубил интерес и отново се беше върнал към книгата.

— Не — каза Крис. — Не грозна, изобщо не е грозна. Но, Исусе, тя е зловеща! Зле, много зле, защото наистина е хубава и е адски

богата.

— Богата? — Марвин остави книгата, подпряна върху гърдите му и насочи към Крис цялото си внимание. — Колко богата?

— Дженифър. — Елън беше възбудена.

Дженифър едва събра сили — беше понеделник, късен следобед, а като че ли всеки орган на трупа, който ѝ се беше паднал се намираше на погрешно място и тя се чувстваше много изморена.

— Джон тъкмо получи най-хубавото телефонно обаждане от съквартиранта на Крис Хейнис.

— Забрави това, Елън. Никакви срещи повече.

— Дженифър — сега Елън настояваше, — знам, че петъците са ти досадни. Но Джон казва, че Хейнис е голямо магаре с жените. Обаче не и този. Джон го познава и казва, че е много хубав. Има вид на чужденец според Джон, но знам, че това означава, че е хубав.

Защо просто не я оставят на мира?

— Виж, Елън, знам, че имаш добри намерения, и ако се нуждаеш от колата, винаги...

Елън продължи, като че ли Дженифър не беше казала нищо.

— Очевидно Крис му е казал всичко за тебе.

— Искаш да кажеш, че му е казал за парите на баща ми.

— Разбира се, че му е казал. Какво значение има? — Типично за Елън. Дженифър се усмихна на телефона, без да иска. — И той е абсолютно полудял от желание да се срещне с теб. Кой го интересува защо? Така че казах на Джон, че следващия петък ще бъде чудесно.

— Елън, аз наистина го мисля — повече никакви...

— Освен това, Дженифър, човек никога не знае. Може той да е човекът.

— Човекът, който какво? — Тя фучеше. Но фразата ѝ направи впечатление. *Човекът.*

А Елън не можеше да мълчи. Тя продължи, предричайки най-хубавата нощ в живота на Дженифър с изглеждащия като чужденец Марвин Рос.

— Истински жребец, казва Джон — жените са луди... — Гласът на Елън беше подкупващ, ленив, намекващ, сигурен в ефекта, който предизвиква.

Отначало Дженифър се дразнеше, после се предаде.

— Но това е за последен път.

— Разбира се, скъпа, но съм сигурна, че няма да съжаляваш.

Тя се опита да забрави разговора, но той я навестяваше често през останалата част от седмицата. „Хубав, с вид на чужденец, единственият човек... Жребец, жените са луди...“

Опитваше се да не мисли за него, но не можеше да се въздържа и до сряда си беше създала една мъглива фигура, която лежеше до нея нощем, седеше до нея на лекциите през деня. Независимо колко много се опитваше да го избягва, тя все пак си мислеше, че може би, може би този...

В четвъртък, без да казва на Елън, тя отиде при Бергдорф. Този път не за нещо скромно в цената и стила си — на щанда „Мис Бергдорф“, а при дизайнерската колекция, където осветлението беше много меко и атмосферата бе повече на църква, а не на магазин. Придружиха я до самостоятелна пробна, където във великолепието край нея преминаваха красиви високи жени в различни рокли. Продавачката, която обслужваше майка ѝ, се опита да ѝ помогне, но Дженифър искаше да избере сама и го направи. Една красива рокля, за която манекенката каза, че е идеална за нея. Тя имаше разкошно разкроена пола, набрани ръкави и украса по деколтето — кралска рокля, която стигаше до глезените ѝ — рокля за високи блондинки и нещастие за ниската, набита Дженифър.

Те ѝ казаха да не се тревожи, щяха да ѝ я донесат вкъщи в петък следобед. Тя излезе, за да се заплати, после тръгна по булеварда към Пиер, за да ѝ направи косата.

Направиха ѝ прическа — нещо, което наричаха италианско момче. Отрязаха гъстите, красиви кестеняви къдри, после се опитаха да пригладят тежката ѝ коса гладко край бузите. Но тя беше твърде гъста и непокорна и стоеше както си знаеше. Фризьорът тъжно погледна към щръкналата ѝ коса.

— Не съм сигурен, че това е точно вашият стил, мис Лист.

— Можете ли да направите нещо, така че да застане надолу?

Той я мажеше с гел, пригладваше я, докато тя гледаше, борейки се със сълзите.

В петък, когато слезе на долния етаж, облечена в роклята и с коса, стърчаща във всички посоки, Кейт се опита да изглежда весела.

— Изглеждаш добре, скъпа. Излизаш с Джон и Елън ли? — Кейт знаеше с кого щеше да излиза, тя никога не излизаше с никой друг, но се опитваше да печели време, опитваше се да измисли нещо, което да скрие роклята и може би да отклони вниманието от прическата.

— Да, стандартната петък вечер. — Дженифър се опитваше да звучи отегчено, но не можеше да скрие нотката на възмущение, което накара майка ѝ да изпита болка заради нея. После Кейт си спомни Мейда Бордън — нескопосаната ирландка, която се беше омъжила в Бийкън Хил, която ѝ беше казала „Когато се съмняваш, заложи на парите“.

— Дженифър, защо не вземеш моето палто? Доста е хладно.

Палтото със сигурност щеше да скрие роклята, поне докато беше навън.

— О, мами, с удоволствие.

Палтото беше изнесено — самурено до средата на прасците. Беше твърде голямо за Дженифър, но с него тя изглеждаше по-добре, отколкото без него.

Със сигурност изглеждаше богата.

Отначало Елън се подразни заради палтото, но роклята и прическата ѝ възвърнаха самочувствието. Дженифър забеляза проблясъка на удовлетворение и прекара десет минути в огромната, в стар стил баня на Оливиери пред огледалото, но това изглежда само влоши нещата. Накрая тя се предаде и почти развеселена от бъркотията, която беше сътворила, се върна в стаята, точно когато звънецът иззвъня. Оливиери нямаха прислужници и Елън сама отвори вратата, докато Дженифър седеше на един стол с ръце на главата и се опитваше да приглади косата си надолу.

Веднага щом Елън се върна в стаята, Дженифър видя, че нещо я е разстроило. Джон я последва, а след него влезе съквартирантът на Крис и Дженифър видя какво безпокоеше Елън.

Нищо от това, което си беше представяла не можеше да се сравни с Марвин Рос — той беше висок, по-висок от Джон, с едра кост и права черна коса, с продълговато мургаво лице, но очите му бяха сини, много светли. Той беше по-голям от тях, даже от Джон, който приближаваше тридесетте — да, в косите му се забелязваха сиви нишки.

Отначало той дори не я видя, гледаше Елън, минавайки през стаята, когато тя се обърна към него. Дженифър отчете за себе си как лицето на Елън се променя, видя веждите да се повдигат и огромните тъмни очи се отвориха широко. Нежната ѝ ръка докосна бюста ѝ, правейки се, че е останала без дъх. Дженифър го видя как гледа ръката, бюста, после той погледна Елън в очите и изведнъж разбра, че ѝ стига толкова.

Този път тя щеше да се бори.

Изправи се преди Елън да успее да я представи, отиде бързо до канапето и метна коженото палто върху раменете си. То магически се завъртя около нея, леко, меко, непристъпно. Изви врата си и ги погледна, и дистанцията от шепота на палтото беше истинска и голяма. Триста години власт и двадесет милиона долара заговориха на Марвин Рос.

— Здравей. Аз съм Дженифър Лист.

Той се усмихна, забавлявайки се от очевидния показ на непокорство.

— Аз съм Марвин Рос. — Но той беше само леко развеселен. Очите му останаха върху палтото, леко повдигнатите гърди на Елън бяха забравени.

Ресторантът, който Марвин беше избрал (от самото начало той беше поел инициативата), се намиреше в южния край на Малка Италия, почти в Чайна Таун. Не неонов като другите, а само с дискретен надпис „Патсис“. Вътре имаше свещници — много хубави, помисли тя — тежки килими и голяма тълпа сервитьори. Дженифър никога не беше виждала толкова много блондинки на едно място, пръстените проблясваха, кожата улавяха меката светлина, а мъжете — мургави — като техните руси жени, бяха почти също толкова ярко облечени.

— Трябва първо да си дадете имената — обърна се към Марвин спретнат, блестящ закръглен мъж.

Те се придвижиха напред, където една огромна жена пишеше върху списък на една маса. Един лъч по-ярка светлина проблясваше в черната ѝ коса и върху бледите ѝ, меки ръце.

Тя ги погледна равнодушно.

— Имате ли резервация?

Нямаха.

Тя поклати глава, тлъстините ѝ подскочиха и се отпуснаха отново на място. Тя се престори, че се занимава със списъка.

— Пълно е — няма място — махна им пренебрежително тя.

Зад тях хората се размърдаха. Марвин погледна Дженифър и сви рамене.

Дженифър пристъпи.

— Извинете ме — тя мина покрай Марвин и Джон и се приближи до масата, — извинете. — Този път малко по-високо.

Тази жена все пак е служителка, разбра аристократичната Дженифър.

Жената погледна нагоре, изразявайки раздразнение. Дженифър не се усмихна. Лекият блясък на раменете ѝ подчертаваше кожата. Жената разпозна самура, когато го видя.

— Трябваше първо да се обадим, разбира се. — Гласът отново се смекчи и жената трябваше да се наведе напред, за да чува и за първи път Марвин осъзна, колко хубаво е така. — Но мястото е хубаво — все още без усмивка, — и си помислихме, че можем да имаме шанса и, разбира се, нямаме нищо против да почакаме *няколко* — „няколко“ беше подчертано — минути.

Под мекотата на гласа ѝ, двамата — Марвин и жената — разпознаха командата, без самодоволство или нахалство, но с пълна сигурност в подчинението. Жената беше проникателна — тя разпозна тона. Отново погледна списъка, този път внимателно. После вдигна тежкия си задник от стола.

— Ще видя какво мога да направя.

Дженифър се обърна към приятелите си и се усмихна. Една усмивка, която Елън никога не беше виждала преди. Марвин се премести много близо до нея, за да е сигурен, че всички разбират, че тя е с него. Сумрачната светлина открояваше червеното в обърканите кестеняви коси, показваше жълтеникави отблясъци в лешниковите ѝ очи, създаваше сенки под скулите ѝ. Той взе ръката ѝ, плъзна ръката си по кожата ѝ, докато докосне дланта ѝ. Тя потрепери леко, той го усети и стисна дланта.

Крис не можеше да повярва на това, което Марвин му казваше.

— Ще излизаш с нея — довечера? Пак?

— Тя ще бъде тук след няколко минути.

— Но не видя ли това, което имах предвид, не можа ли да го почувстваш?

Марвин се засмя.

— Крис, всичко, което видях, беше самурено палто за десет хиляди и кола за седем хиляди долара и едно малко, честно, привлекателно момиче.

— Марвин, трябваше да почувстваш *нещо*.

— Виж, Крис, може би вие двамата просто не си пасвате.

— Не, Кранстън ми каза — това става с всеки мъж, с когото се среща — не е само с мен. Има нещо наистина нередно с нея. Джон каза, че също го усеща.

— Но това явно не безпокои кралицата.

— Нищо не може да обезпокои Елън. Тя не забелязва нищо, освен това дали косата ѝ стои добре. Джон казва, че тя го възбужда и обзалагам се, че всичко за което мисли, докато го прави е, дали червилото ѝ се е размазало.

Марвин се засмя, но картината му причини лека тръпка.

— Виж, Крис, Дженифър е богата, не е грозна — не. — Той съвсем не мислеше, че е грозна. — И ако изглежда странна, мисля, че е защото е двадесет и три годишна, прекалено пазена девственица, която има нужда от едно добро чукане и малко компания.

— Ти не би я чукал? — В гласа му се долавяше неприкрит ужас.

Той изглеждаше разстроен, толкова разгорещен, че Марвин се засмя:

— Не се безпокой, човече. Няма да те карам да гледаш.

Крис се изчерви.

Гледането беше тайна между тях, нещо, за което рядко говореха. Започна няколко месеца след като се преместиха в апартамента на Сто и пета улица. Марвин, твърдейки, че има по-голяма необходимост, взе стаята с двойното легло, оставяйки Крис в тази с две единични. „И ако не мога да го запълня три пъти в седмицата, давам ти го.“ Отначало беше мъчително, особено доколкото Марвин беше добър в хвалбите и повечето нощи, когато Крис отиваше до банята, можеше да чуе приглушени шумове в стаята на Марвин. Той прилепяше глава до свързващата врата и слушаше звуците, които повишаваха интензивността си — винаги женският глас, никога този на Марвин.

Звуците го глождеха и той се опита да ги възпроизведе с няколко жени, които му позволиха да опита, но не знаеше какво да прави, обикновено ги нараняваше повече, отколкото ги възбуждаше. Накрая той не можеше да издържа повече.

— Марв, искам да гледам.

— Какво да гледаш?

Дълбока въздишка.

— Това, което правиш с жените.

Марвин беше твърде изненадан, за да каже нещо.

Крис бързо продължи.

— Чувам те оттук и това ме подлудява, защото не знам какво им правиш. Знам, че това е дяволска работа, да искам такова нещо, но на тебе не ти пука за тях. Те влизат и излизат оттук от няколко седмици и никой не се задържа много. Не искам нищо друго, освен да гледам.

Марвин го погледна. „Глупак“, помисли той. Но мисълта, че Крис или някоя от жените, които идваха при Крис може да гледат, накара вътрешностите му възбудено да се свият.

— Окей, Крис.

Никоя от жените така и не разбра. Марвин оставяше двете врати на банята отворени и Крис стоеше в своята стая, в тъмното от другата страна на другата врата. Марвин и без това винаги оставяше лампата светната, така че Крис можеше да вижда през тъмната баня това, което става на леглото. И когато Марвин свършваше, втората врата винаги беше затворена.

Това свърши работа — той започна да имитира онова, което виждаше Марвин да прави. Въпреки че отначало беше болезнено, защото независимо колко възбуден беше Марвин, той винаги чакаше... галеше, облизваше, докато те ставаха готови, дори за това да беше нужен и час. Бавно, много бавно, винаги леко, като че ли разполагаше с цялото време на света.

Крис копираше и откри, че си заслужава усилието. Започнаха да се случват такива неща с жените, каквито той само си беше представял. И най-хубавото от всичко — той започна да ги обича, чувствата им, уханията им, това как се люлееха до него, докато той продължаваше нежния лов в устите им, по гърдите и по цялото тяло с езика си, с пениса си. Беше дори по-хубаво, защото ги обичаше и след известно време започна да се чувства малко зле, заради Марви, защото

Марвин не чувстваше нищо към тях — той можеше да го види. С Марвин беше нещо като борба, в която той винаги побеждаваше, отдръпваше се, чакайки докато тялото на леглото лежеше безпомощно и изоставено. Заради цялото вълнение, което беше хладно пресметнато, Крис почувства леко съжаление към приятеля си и малко превъзходство.

Все пак той държеше много на Марвин, твърде много, за да не се опита да го предпази от това, което беше усетил в Дженифър Лист.

— Слушай, Марвин — каза той, — въпросът не е в гледането.

— Добре, какво е тогава?

— Трудно е да се каже точно какво. Знаех, че нещо се случва, но не бях сигурен какво — напомняше ми за нещо, нещо за което не бях мислил от години. Отначало не знаех какво е то, после, докато тя ми говореше, аз наистина се съсредоточих, наистина се вгледах в нея и си спомних.

— Какво си спомни?

— Един ястреб, който имах като малък — каза Крис.

Той никога на никого не беше разказвал за ястреба.

— Баща ми и аз го намерихме в гората, недалече от къщата. Той не беше ранен или нещо такова, просто беше прекалено млад, за да се грижи за себе си, да ловува. Татко се опита да ме разубеди за това, но и той беше мекушав като мен и двамата знаехме, че не можем просто да го оставим да умре. Така че го взехме вкъщи с нас и след като баща ми успокои майка ми, аз му приспособих нещо като клетка в гаража и го нахраних с хамбургер. Държахме го цялата зима. Той беше хитро малко същество — трябваше да го държим вързан, иначе щеше да ни изкълве очите, но аз мисля, че нямах нищо против това — ястребите трябваше да бъдат такива и понякога се доближавах достатъчно, за да си играя с него. И тогава, един ден, господи, никога няма да го забравя, беше ранна пролет, аз стоях до него и го хранех. Трябва да съм станал непредпазлив или нещо го е стреснало. Във всеки случай той наистина ме клъвна както трябва и потече кръв. Отначало аз бях даже щастлив, защото знаех, че вече не е малък и че е достатъчно силен, за да оцелее. Но се разтревожих, защото знаех, че ако майка ми види раната, щеше да иска да се отърве от него. Стоях там пред клетката, превързал ръката си с кърпичката и убеждавах съществото колко глупаво постъпва като създава неприятности — знаеш как понякога човек

говори на животните. Не съм сигурен какво се случи, но предполагам, че говорейки му така и разбира се, бях малко смутен заради ръката и нещо ме накара да го погледна — да го погледна истински за първи път. Никога няма да забравя как той ме гледаше. Той не ме мразеше, това бих разбрал. Всъщност не ме познаваше и не го беше грижа за мен. Беше странник и стоейки там сам в стария гараж с него, аз също се почувствах странник. Знаех, че никога няма да се опознаем един друг и никога няма да можем да живеем заедно един с друг. Никога в живота си не съм се чувствал толкова самотен, както когато гледах ястреба. Знаех, че нищо, което правя — цялата любов и грижа на света — не могат да ни помогнат да се сближим. Непознати завинаги.

Толкова е разтърсен, помисли Марвин, виждайки, че сълзите му напират.

— И мислиш, че Дженифър Лист е като този ястреб? — попита меко той.

— Точно така, човече, тя не принадлежи на света на другите хора. Тя е странник в сърцето си, също както и ястребът.

— Какво направи с него после? Задържа ли го?

— Не — каза Крис. — Пуснах го да си отиде. Но знаеш ли какво?

— Какво?

— Искях да му извия врата. Защото това, което видях тогава — отчуждеността, самотата — всичко това дяволски ме изплаши.

Марвин беше впечатлен от историята на Крис. Но не толкова колкото от черния, каран от шофьора Ролс, който докара Дженифър до Западна 105 улица, докато всички хора, които бяха на улицата или случайно поглеждаха през прозорците си, гледаха след тях.

Въпреки това той търсеше признаци от ястреба на Крис в хубавичката, закръглена девойка, която седеше до него в колата. След известно време, трябваше да признае, че чувства нещо. Но то беше съвсем лек дискомфорт, можеше да идва от застудяването навън.

Нищо, реши той, с което да не може да се справи.

ГЛАВА ТРЕТА

По време на вечерята говореше повече той. Разказа ѝ за семейството си в Бронкс. За прекалено грижовните си майка и сестра, за баща си, чийто живот протекъл в серия от неудачни далавери в турските бани от Уилямсбърг до Бронкс. Разказа ѝ за изпълнените с любов и омраза сблъсъци със сестра си и майка си, после за Корея — за шока от насилието и страха от смъртта. Тя го гледаше и слушаше. Той ѝ разказа дори за жените, но без подробности, как ги бе използвал, колко голямо значение бе имало това и как той се чувстваше все по-неудовлетворен. Той търсеше по лицето ѝ признаци на ревност, готовност от нейна страна да го спаси от „другите“, но каквото и да чувстваше, тя не го показва.

Не беше сигурен защо ѝ казва толкова много. Започна разказа за живота си толкова очарователно, но след известно време откри, че просто говори, без да се наблюдава и без да забелязва ефекта от това, което е казал. Сигурно заради начина, по който тя го слушаше. През цялото време нито веднъж не отклони погледа си от него и седеше съвсем неподвижна. Очите ѝ не се разширяваха на нужните места, не се появи израз на съчувствие.

Най-после, когато масите отдавна бяха почистени и даже късните посетители започнаха да си тръгват, той каза:

— И това ни доведе до славното настояще.

— Какво работиш сега? — попита тя.

— Основно психосоматизъм. Може би ще се заинтересуваш — събираме данни за това как емоционалното състояние влияе върху развитието на болестите. Тази област на науката едва прохожда, но мисля, че някой ден...

Тя се облегна назад в стола си.

— Има ли наистина нещо в това?

— Разбира се! Направили сме наистина солидно изследване, поне що се отнася до статистиката за психосоматичното влияние върху рака на гърдата и в това има смисъл. — Той беше наистина заинтересуван, никога не беше говорил за работата си пред жени. —

Открихме, че жена, която е имала сериозна психическа травма — смърт на съпруг или майка — е по-склонна да развие рак на гърдата през даден период от време, отколкото други жени. Има дори известни индикации за болест, която може да се нарече персонален рак. Това ще бъде обект на следващото ни изследване. Сега малко сме се отклонили от тази тема, но скоро ще се върнем към работата.

— Кои сте *вие*?

— Ричард Чинг — шефът на цялата работа, професор по психология и т.н. Той е човекът с грандовете, а аз съм номер едно, много уважаван асистент.

— Защо сте се отклонили?

— Преди около една година Чинг отиде при д-р Карп, който от години работи върху телепатията и психокинезата. Обединили силите си и открили, че може да има известна връзка между психосоматизма и телепатията; че ако съзнанието е в състояние да породи достатъчно енергия, за да промени нашите нормални психологични реакции, да предизвика язви, да промени нормалния растеж на клетката, да ни разболее, дори да ни доведе до смърт — то значи мисълта има реална физическа енергия, както светлината, както дори радиовълните, която може да бъде изпращана и приемана. Това е телепатия.

— Вярваш ли в това?

— Не, но д-р Чинг явно вярва.

— А за другото, за психокинезата?

— Също. Ако мисълта може да промени вътрешната психологична картина, защо да не промени и външната? Защо да не може същата енергия да действа на материята извън тялото?

— Например на предмети?

— Например на предмети.

Нещо я прободеше. Тя искаше той да замълчи, така че да може да види какво е то, предмет, някакъв предмет, който проблясваше зад очите ѝ. Беше много отдавна, беше от стъкло... После той заговори.

— Разбира се, всичко това са глупости.

Видението изчезна.

— Какво? — Тя се раздразни, защото той проговори точно когато тя почти го беше уловила.

Изглеждаше, като че ли беше заспала, лешниковите ѝ очи бяха широко отворени и празни. Неговите пори се бяха отворили,

чувстваше ушите си запушени. За секунда всички звуци наоколо спряха, въздухът се изпразни — точно това беше имал предвид Крис — но той се бореше. Дясното му коляно трепереше. Започна да се бори още по-твърдо, застави се да се огледа. Край тях минаваха хора. Слушай, каза си той, краката им трябва да издават звук. Тогава го чу. Прибор изтрака върху стъкло. Беше го направил.

Дженифър гледаше ужасена. Сега всичко ще свърши. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Той ги видя, почувства нещо неочаквано. Нямаше нищо от ястреба в тези сълзи.

Той протегна ръка през масата и хвана нейната. Тя беше малка, с тънки пръсти, бледи нокти, изрязани късо.

— Хей, бейби — каза меко той, — всичко е наред... Прекалено много ябълков сладкиш.

За момент тя изглеждаше, като че ли беше чула да ѝ говорят на чужд език. Две сълзи се търкулнаха и тя се усмихна. Светлината блестеше в очите ѝ — той никога не беше виждал такава усмивка. Изведнъж помисли, че тя е хубава, дори много хубава и усмивката ѝ е красива.

Той не искаше шофьорът да закара първо него, искаше да я изпрати до дома ѝ, а после щеше да си вземе такси. Знаеше, че тя ще го покани, но планираше да каже „не“ — по-добре да започне съвсем бавно. Този път само целувка, но както трябва. Мина му през ума, че сигурно имат собствен апартамент. Когато тя застана на стълбите на къщата — пет етажа на изток от Пето авеню — решителността почти го напусна.

— Ти живееш *тук*?

— Да. — Тя го гледаше как се бори със страха.

После той се засмя от сърце.

— В цялото това нещо?

Тя се засмя с него — сладък, мек смях, спокоен и чист като лед. Той погледна нагоре към огромната стара каменна постройка и осъзна, че нещо — къщата, смехът ѝ — нещо го възбуди.

Придърпа я към себе си и тя усети ерекцията му през дрехите и направо там, на стъпалата, посегна към него като дете.

Той чу въздишката ѝ, когато го докосна, после я целуна. Очите ѝ бяха затворени, той видя сълзи в ъгълчетата. Погледна, докато я целуваше, към улицата, където чакаше огромната черна кола.

— По-спокойно — измърка той, — по-спокойно, бейби.

Точно тогава някой светна външната лампа. Резбована дървена врата се отвори зад стъклената.

— Вие ли сте, мис Дженифър?

Марвин повдигна рамене, усмихна се и отстъпи.

— Да, Албърт, аз съм. Сега влизам. — Вратата остана отворена. Една мъжка фигура се показва осветена отзад от полилея в хола. Зад него Марвин видя полиран мраморен под, в който рефлектиреше светлината от кристала.

— Следващата събота? — Марвин знаеше, че това е въпрос от любезност. Тя би се срещнала с него, когато той поиска.

— Следващата събота? — Защо не утре, искаше да попита тя, или в понеделник? До следващата събота имаше много време!

Беше вече почти светло, когато тя успя да заспи и минаваше единадесет, когато се събуди. Ръката ѝ още помнеше твърдостта му и тя си помисли, че устните ѝ изглеждат малко подпухнали. Никой не я беше целувал по устата преди.

Закуската отдавна беше свършила, но Албърт реши, че тя ще иска това, което обикновено поръчваше в събота — овесена каша, яйца, бекон, домати, и тръгна към кухнята.

— Албърт. — Тя гледаше надолу към бедрата си. — Донеси ми само малко кафе, препечена филия и портокалов сок.

Не си бяха определили време и място за среща. Тя не знаеше дори, дали той има телефонния ѝ номер. Ами ако забрави? Реши, че ще чака до петък и ако той не ѝ се обади, щеше да му се обади тя — беше твърдо решила. „Да те взема ли?“ — щеше да попита. И той щеше да въздъхне с облекчение. „Благодаря на бога, че се обади. Не знаех как...“

— По дяволите! — Тя каза това на глас. Албърт, който се връщаше с таблата, се направи, че не чува.

Марвин нямаше да има никакъв проблем да намери телефона ѝ, от Джон или Елън...

— Извинете, мис. — Пак беше Албърт. — Мистър Рос ви търси по телефона.

Тя скочи толкова бързо, че бутна чашата с кафе, остави Албърт да чисти и смутена изтича в антрето до телефона.

— Здравсти, бейби. Добре ли спа?

Мисис Коулман гледаше. Дженифър бутна вратата да се затвори с крак.

— Не съвсем. Не можах... — Как можеше да му го каже: ... не можех да забравя чувството да те усещам до себе си, в ръката си. Още го чувствам... и устата ти...

— Не можа какво? — попита той.

— Не можах да заспя отначало.

Последва пауза, после:

— Какво ще правиш в понеделник следобед?

Нямаше да се наложи да чака до събота.

Той продължи:

— Последният ми час свършва в три. Нямам нищо за след това. — Кино в късния следобед? Или просто кафе, може би, може би той ще я покани у тях, но не можеше да го каже просто така. Трябва да има някакъв предлог, трябваше да продължат играта още малко... — Спомняш ли си какво ти казах за Чинг? За изследванията?

Тя помнеше.

— Какво ще кажеш да дойдеш с мен в групата по парапсихология? Нищо особено, просто ще седиш там, най-много един час.

Нито дума за събота, за това, че иска да я види. Тя се опита да звучи весело.

— Разбира се. — Знаеше, че жадува за това — със сигурност беше по-добре, отколкото да прекара цялата седмица, питайки се дали ще ѝ се обади. Той каза точно къде и по кое време, а после — „Довиждане“.

Звучеше съвсем нормално, не беше уплашен, не искаше да се отърве от нея. Но и едва ли нетърпелив. Тя стоеше в затвореното антре, със слушалката в ръка, в продължение на доста време. Накрая затвори и отиде да потърси майка си.

— Здравей, скъпа. Спа до късно. — Кейт стоеше в стаята си, заобиколена от неделните вестници. Занимаваше се с

кръстословиците, които винаги оставяше за накрая. Стаята беше изпълнена с дим, на пода до нея имаше пълен пепелник.

— Да, скъпа? — Малко нетърпеливо, когато Дженифър не каза нищо. Неделните сутрини бяха почти единственото време, което Кейт имаше за себе си и тя ги пазеше колкото можеше по-неприкосновени.

Дженифър отвори уста. „Помогни ми“, искаше да каже тя, „помогни ми, мамо. Ако го загубя ще умра, а знам, че има нещо нередно — и той го чувства, всички го чувстват — кажи ми това, което знаеш.“ Не излезе никакъв звук. Кейт я гледаше, губейки интерес.

— Дженифър, кажи нещо, или си затвори устата. — Тя съжали в момента, когато го изрече. Започна да се извинява, когато интеркомът иззвъня. Кейт отговори.

— За теб, Дженифър. Мистър Рос.

Дженифър грабна телефона — тя не можеше да излезе от стаята, за да говори с него, това би означавало твърде много въпроси.

— Да, Марвин.

— Слушай, забравих да ти кажа преди, но събота вечер си остава, нали?

— Разбира се — много безгрижно, но Кейт наблюдаваше и видя цвета на бузите ѝ и светналите ѝ очи.

— Просто исках да бъда сигурен, бейби. Не искам да бъда оставен на сухо.

— Да останеш на сухо?

— Не искам да си уредиш друга среща.

Тя се запъна:

— Не, да — някакви глупости, после каза довиждане.

— Какъв необикновен разговор — каза Кейт. — Момчето, с което беше снощи ли се обади?

— Не е момче, мамо. — И изведнъж съвсем уверена в себе си: — Той е над тридесет.

Кейт си помисли, че очите ѝ изглеждат твърде блеснали, твърде възбудени.

— Защо не го поканиш на вечеря в събота? Покани и Елън и Джон Кранстън, също.

— Ние можем да имаме други...

— Да, мисля, че би било много хубаво. Не сме виждали Елън отдавна, а мистър Рос сигурно ще се радва да се запознае със

семейството ти. — Кейт знаеше, че мистър Рос би се радвал на това най-малко, но маниерите на Дженифър бяха неясни и тя много искаше да се срещне с мистър Рос. Беше заложено много — разбира се за Дженифър, но вероятно и за момчето. Беше минало много време от случая с Киърни, но Кейт знаеше, че нищо не се е променило. — Да, скъпа, мисля, че ще настоявам. — Тя я гледаше много отблизо. Дженифър се опита да не изглажда нещастна. — Обади се на Елън сега, преди да е имала възможност да си направи други планове, предполагам, че мистър Рос, определено, е свободен.

Елън прие веднага, както винаги. Дженифър си помисли, че тя обича да показва семейство Лист като нейни близки приятели.

— Марвин също ще бъде, Ели.

Тишина.

— Ели? Казах...

— Чух. Как стана?

Тя трябваше да каже на Елън, на някого, всичко за това.

— Случи се снощи. О, Ели, всичко се случи снощи.

— Всичко?

Тонът ѝ спря Дженифър. Нещо скрито зад думата, нещо режещо ухото ѝ. Тя инстинктивно се прикри.

— Е, може би не всичко.

Елън знаеше, че е облекчена повече, отколкото беше искала. Тя се върна към разговора, като направи гласа си по-лек и приятелски.

— Нещо трябва да се е случило, бейби. Поне така се надявам — може би малко натискане тук и там...

Дженифър беше толкова облекчена от смяната на тона, че започна да разказва всичко.

— Той ме целуна, Елън, наистина ме целуна и ми позволи... — Лицето ѝ ставаше червено и горещо. — Не мога да го кажа по телефона.

— Няма значение, бейби, мисля, че мога да си го представя. — Двете се засмяха и уговориха планове за събота, после затвориха.

Всичко беше нормално. Но Дженифър не би могла да разпознае израза по лицето на Елън, когато тя затвори телефона. То имаше измъчен вид. Елън можеше да си представи Дженифър толкова ясно, като че ли беше там. В тази невероятна стая, която Кейт беше обзавела с толкова пари, колкото бащата на Елън печелеше за една година.

Легло с балдахин, докарано от някакво чичово имение в Уинтърхейвън, часовник Уилард, който дядо ѝ беше имал в това, което Лист наричаха „старата къща“ — голяма сграда на Пето авеню, която беше разрушена, когато Том реши, че не може да си позволи да не построи собствена къща. Покритието за пода Том беше докарал от Франция за своето „малко момиче“, покривките бяха ръчно бродирани от Нантъкет, покривката на леглото и огромния, античен китайски килим бяха подходящо боядисани в синьо, за което Елън мислеше, че подхожда само на стъкло. Дженифър можеше да излезе от невероятната стая в коридора, стените на който бяха окачени с картини, а пода с паркет, по малките стълби към огромния мраморен коридор на входа под кристалния полилей. Тя притежаваше всичко това. Дженифър нямаше, зарече се Елън, да притежава и Марвин Рос.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Чинг ги гледаше как идват и се настаняват. Нямаше нищо забележително в който и да е от тях, никога не бе имало, но той не преставаше да се надява, че като индивидуалност или като група, можеха да бъдат нещо...

— Първо позволете да ви уверя, че това, което се опитваме да докажем тук, не е невъзможно — напротив, вече знаем, че то не само е възможно, но и се е случвало. Така че това, което искаме да направим тук, е да потвърдим доказателствата.

Той продължи същата уморителна реч, повтаряйки данните, които трябваше да ги отпуснат, да ги увери, че други вече са правили това, което той иска от тях. Те слушаха. Нищо в начина му на говорене не предполагаше неговото собствено недоверие, неговата умора от тази работа.

Отначало си мислеше, че вярва в това, поне знаеше, че иска да повярва. Но сега беше уморен. Вече не беше сигурен защо искаше това да бъде истина, защо искаше той да е човекът, който го е доказал. Може би, помисли той, просто защото хората винаги искат да вярват в подобни неща, защото мистерията прави живота по-поносим? Може би. Но сега той считаше целият проект за необорима грешка и нямаше търпение да премине към следващия.

Той въздъхна.

Толкова беше свикнал с успеха. После се съсредоточи върху хората пред себе си.

— Сега, задачата е много проста. Това е точно каквото виждате. Хартиено самолетче на прашка. — Той отстъпи настрани, за да позволи на присъстващите да видят масата зад него.

Когато Дженифър зърна късчето сгъната хартия върху дървената прашка с гумичка, като детска ракета, тя се почувства смутена заради Марвин. Цялата работа изглеждаше доста жалка.

— Когато мистър Рос — той кимна към Марвин, който стоеше до масата като асистент в магическо шоу — отпусне гумичката, самолетчето ще излети. То ще лети в посоката, в която е насочено и ако

нещо не промени курса му, ще се удари в стената или прозореца и ще падне. Вие трябва да се съсредоточите върху това да предпазите самолетчето от това да се удари в нещо. Гледайте го, докато лети, опитайте се да си представите как то сменя курса си. — Той се усмихна. — Хартиените самолетчета са много податливи, така че трябва да е доста просто да го задържите далеч от стената. Но това ще изисква от всички вас да се концентрирате напълно и да не мислите за нищо друго.

Чинг остави Марвин със смешното му приспособление и отиде в задната част на стаята.

Дженифър чу нещо да се размърдва зад нея. Ивица светлина беше насочена над главите им, за да освети самолетчето и прашката. Тя се обърна назад. Светлината идваше от подвижна камера, поставена върху триножник. Беше прецизна вещ, очевидно скъпа и изглеждаше достатъчно професионална, за да компенсира хартиеното самолетче и прашката.

Марвин почака, докато те всички погледнаха към камерата, спряха да мърдат и да кашлят. Скоро стаята стана съвсем тиха.

Той отпусна самолетчето.

То полетя през стаята, удари се в стената и падна.

Той зареди ново самолетче, докато всички промениха позата си. Отново почака, докато тишината стана удовлетворителна за него, после пусна новото самолетче. То прелетя близо до Дженифър, удари се в прозореца и падна на няколко крачки от нея. Тя го видя как се удари, носът му се смачка в стъклото. Падна, въртейки се, наранено и Дженифър почувства съжаление към него.

Тя гледаше как Марвин нагласява прашката. Малкото самолетче не беше просто късче хартия. С прегънатите си крилца и деликатно насочен нос, то изглеждаше уязвимо и тя не искаше да го види отново смачкано в стената, нагънато и изхвърлено.

Той беше готов. Изчака отново за тишина и го пусна. Този път не беше просто тишина, а някакъв вид неподвижност, практически невъзможна в стая с четиринадесет човека. Той помисли, че не можеха да бъдат по-тихи, даже ако се бяха вкаменили. Беше странно усещане — дори нормалните, обикновено незабележими движения на въздуха, леките помръдвания, като че ли бяха изчезнали.

Той пусна самолетчето в мъртвия въздух.

То полетя отново към прозореца. Но много преди да го достигне, самолетчето грациозно се изви, полетя стабилно и се насочи отново към масата.

Докосна ръба ѝ, после гладко се плъзна по нея, докато стигна на няколко инча от прашката.

Там то спря, наклони се на една страна и остана да лежи неподвижно.

Настъпи раздвижване, докато всички от групата се наведоха да видят къде всъщност се е приземило, няколко възбудени прошепвания, един-двама нервно се засмяха.

Суматохата започна да замира. Марвин вдигна ръка за тишина и движенията и гласовете също спряха. Въздухът отново стана тежък, без звук или движение.

Той нагласи отново самолетчето, опитвайки се да изглежда колкото е възможно по-безпристрастно, а движенията му — по-твърди.

Той спря за момент и задържа дъха си. Никога не беше усещал такава неподвижност.

Отпусна гумичката.

Самолетчето се плъзна във вакуума, полетя по-високо и по-далече отпреди.

На няколко крачки от стената направи завой, насочи се обратно през неподвижния въздух, приземи се на масата, плъзна се и спря.

— Е, докторе, какво стана?

Чинг свали очилата си, потърка очите и носа си. За първи път Марвин го видя да се държи по друг начин. Беше единственият признак, че се е поддал на чувствата си.

— Не знам. Но възможностите са ясни. Или всички тези дванадесет души имат някаква предсказваща мощ, която може да контролира пътя на движение на предметите, или един от тях е психокинетик. Невероятен късмет — по-малко от две седмици до конференцията, ние вече имаме нещо, което да им покажем — нещо, което никога не са виждали. Кое то може би никой не е виждал преди. — Гласът му звучеше спокойно, но той търкаше с пръст устните си.

Марвин изпъшка.

— Спокойно, Марвин. Още не знаем с какво имаме работа. За разлика от Карп аз не вярвам в колективната сила — мисля, че това е индивидуално и трябва да открием кой е човекът.

— Как ще го направим? Като попитаме кой може да повдига хартиени самолетчета? — Марвин беше гневен, но не знаеше защо.

— Можем да ги питаме, разбира се — каза бавно Чинг, — но не мисля, че ще има голяма полза, защото този, който го е направил, вероятно не знае, че именно той го е направил.

— Защо? Изглежда невероятно да можеш да го правиш, без да знаеш.

— Защото, ако човек знае, че може да прави такива неща, няма да се разкрие толкова лесно.

— Защо не? Да си психокинетик не е противозаконно.

— Марвин, какво би чувствал към такъв човек? Към човека, който накара самолетчето да се приземи.

Марвин погледна Чинг, без да отговори. После стана и прекоси стаята към прозореца, с изглед към пътеки и трева. Беше почти тъмно.

— Отговори ми. Истината, Марвин. Какво чувстваш към него.

— Аз... аз му завиждам.

— И това е всичко?

Марвин се обърна.

— Не.

— Кажете ми и останалото. Важно е.

— Не съм сигурен.

— Мразиш ли го?

Нямаше отговор.

— Може би малко се страхуваш от него?

Отново без отговор.

— Разбирам — каза Чинг, — защото аз чувствам същите неща — завист, омраза, страх. Така ще се чувстват повечето хора. Той го знае, нали? Щом аз знам, то той също би го знаел, нали?

— Е, той го знае и какво?

— Направи следващата стъпка, Марвин. Гняв. Да, ти си разгневен. Защо?

— Може би защото... — Чинг изчака, докато Марвин се замисли над реакциите си, — може би защото не мога...

— Точно така, Марвин, ти не можеш. А има някой, който може. Изцяло нова дефиниция на „мога“. И разбира се, това те ядосва — погледни се, свил си юмруци. Сега още една стъпка и ти ще видиш защо той вероятно не съзнава какъв е и защо трябва да се опитаме да открием кой е, без да му казваме.

Игричките на Чинг. Марвин усети болка в челюстта си. Той мразеше Чинг, мразеше непознатият, който беше превърнал Марвин Рос в никой. Искаше да го открие, да се изправи срещу него, да...

— И какво ще правиш с него, ако го откриеш? — попита Чинг, като че ли беше прочел мислите на Марвин. — Да предположим, че сме в състояние изобщо да му направим нещо.

— Не знам.

— Мисли, Марвин, мисли. Ако имаш контрол над него — контрол над човек с такава сила? Би ли го използвал?

— Не знам.

— Но ти ще направиш нещо, нали? Не можеш просто да забравиш за него, нали? А сега — какво би направил? Ако можеше, Марвин, ако можеше. Би ли го убил?

— Може би, може би бих.

— Разбира се, че би! Повечето хора биха го направили — да убият странния човек. — Чинг звучеше доволен, като че ли Марвин беше разрешил загадка. — А щом аз го знам, значи той също го знае. Което значи, че той ще предприеме следващата стъпка — ще се уплаши.

— Значи е уплашен. И какво? — На Марвин му хареса мисълта, че който и да е той, е уплашен.

— Марвин, Марвин — поклати глава Чинг. — Не мислиш. Е добре, уплашили сме го. Така че можеш да бъдеш сигурен, че ако човекът знае, че притежава тази сила, няма да се разкрие в психологически експеримент.

— Е добре, той не знае. И какво?

— Има още нещо, Марвин. Трябва да бъдем много внимателни с това. Ако той открие каква опасност представляваме за него, нали разбираш? Това, което мислиш, че можеш да му направиш? На някого с този вид сила? Разбира се, всичко може да започне и да свърши с хартиени самолетчета, но докато го разберем, ние трябва да вземем най-смешните предпазни мерки. Защото това може да се окаже

непредвидимо, извън всичко, което можем да си представим. И ако това е така и той го осъзнава, тогава какво? От какво има да се страхува той?

Марвин гледаше Чинг без да мига, докато осъзна какво намеква. *Опасност*. В застлания с килим кабинет на шефа на психологическия факултет на Колумбийския университет, те разговаряха за опасност. Марви искаше да се засмее, но си спомни, че в същата стая те бяха говорили за убиване.

— Виждаш сега, нали? — каза Чинг. — Че в крайна сметка *той* няма от какво да се страхува. Докато *ти*...

Чинг замълча и вдигна ръце с дланите навън. Той се усмихваше.

Това е то, помисли Марвин. Малкото копеле е щастливо заради цялото това нещо. Имаше някой със зловеща сила, който се разхождаше наоколо и който можеше да преобърне всичко наопаки, който може би имаше по-голяма сила, отколкото човек можеше да си представи — и този тук се радва на това!

ГЛАВА ПЕТА

Твърде много от всичко. Цялата маса блестеше ярко. Твърде много ястия — риба, месо, салата. Твърде много различни вина — по едно за всяко блюдо. От всичко това Марвин леко се замая. Кой прибор да вземе? Коя чаша?

Елън не отместваше очи от него, устните ѝ бяха блестящи, леко разтворени. Майката също го гледаше с присвити очи, преценяващо. А Дженифър го съзерцаваше с някакво учудване, като че ли той беше нещо рядко и чудесно, което тя не можеше да повярва, че е уловила.

Мистър Лист и Джон разговаряха, докато се хранеха и като че ли те бяха единствените, които имат какво да правят, освен да го зяпат.

Той си помисли, че се справя доста добре, поддържайки лекия разговор, постоянно в движение и знаеше, че никой не забелязва напрежението му. Но те му лазеха по нервите и той започваше да се дразни. Най-после свършиха. После, в другата стая — той не знаеше как я наричаха — бяха поднесени още питиета, този път от огромни, издути бутилки от тънко стъкло. Беше донесен сребърен сервиз за кафе, Кейт наля и той взе чашата, която му подадоха. После пура. Започна да му става тежко.

Най-после Том Лист направи онова, което вършеше най-добре — пристъпи към деловата част.

— Е, Марвин. — Студените сини очи го погледнаха също така преценяващо като жена му, но много по-проницателно. Той реши да не губи времето си с предисловия. — Семейството ти от дълго време ли е тук?

Марвин нямаше намерение да играе по свирката му. Той щеше да има Дженифър, независимо от това, което направи или мисли мистър Лист. Това трябваше да се изясни от самото начало.

— Не много — около петдесет години.

Мистър Лист не беше много доволен от отговора. Той опита друга тактика:

— Рос? Има един Грейсън Рос, семейство, което живее на острова. Всеки...

Марвин го прекъсна:

— Сигурен съм, че нямаме роднинска връзка. Семейството на баща ми е дошло тук от Русия в началото на века.

— От Русия? — Лицето на Том беше подпухнало, и започваше да става червено. Елън се усмихваше. Марвин не виждаше другите.

— Да. — Марвин за първи път тази вечер се наслаждаваше на себе си. — От Русия. По това време нещата в Русия не са били много здравословни за евреите и баба ми и дядо ми...

— Евреи!

Марвин помисли, че по-възрастният мъж ще получи удар.

— Точно така — каза той. — Ние сме евреи.

Тишината беше абсолютна.

После някой започна да се смее. Чист, сладък, смехът прозвъня към него. Приятният глас изпълни стаята, мек, изпълнен с непокорство, смехът се уви около него. Дженифър почти изтича до него, докато другите гледаха и все още смеейки се, се наклони, докато бузите им се докоснаха. Сега смехът беше само между тях двамата, само тяхна шега. На този звук не можеше да се устои. Кейт започна да се усмихва, Джон захихика и Марвин погледна нагоре и видя устата на Том да се извива, после да се разтяга, докато той, винаги доволен от непокорството на дъщеря си, вече се смееше с тях.

Марвин и Дженифър усетиха сълзи в очите си, докато се смееха, гледайки се един друг. Под сълзите той видя копнежа ѝ и знаеше, че тя би направила всичко, за да го има, а тя на свой ред видя, че той е едновременно щастлив и изненадан от това колко е доволен от приза, който току-що беше спечелил.

Само Елън стоеше мрачна и не се усмихваше.

Когато го закараха, Елън запомни адреса. Той се обърна да им махне и под светлината на лампите косата му изглеждаше синя. Докато се отдалечаваеше от колата, тя осъзна отново колко едър и добре сложен беше той.

Трябваше да планира всичко много внимателно.

По необясними причини това не беше най-хубавата нощ. Всичко си беше протекло по обичайния начин. Когато си тръгнаха от Лист, след няколко минути, през които мис Симп се пулеше срещу него в

коридора, докато Елън помисли, че ще повърне, той беше разгорещен и щастлив, къщата на Седемдесет и осма улица вече беше негово владение. И най-лошото от всичко беше начинът, по който той се отнасяше към Дженифър — той я харесваше! Елън го видя, той наистина я харесваше. И може би, след тази вечер, той дори малко я желаше — заедно с къщата и парите.

Вечерта беше започнала по-добре, отколкото беше свършила. Тя си мислеше, че Марвин ще увърта, ще ласкае себе си. Но той не го направи. Беше твърде сигурен в Дженифър, за да ближе задниците на Лист. И тя си помисли, че точно тогава пътят се отвори за него. Вървеше чудесно. Том щеше да го изхвърли от къщата, докато Кейт щеше да успокоява малкото си детенце Дженифър, което кърши ръце. Всичко вървеше така, готово да се случи.

И накрая тази малка кучка се засмя и всичко се промени.

Тя още можеше да чуе смеха — весел, самоуверен, той се издигаше като песен над насъбраната омраза и завист в онази стая.

Споменът за смеха помогна за решението ѝ — трябваше да стане тази вечер. Все не ѝ се искаше да го признае пред себе си, но знаеше, че има нещо хубаво в Дженифър Лист. Нещо, което другите не можеха да видят, защото я изоставяха твърде бързо, нещо, което Марвин не след дълго щеше да открие и то може би щеше да прерасне в любов... ако тя им дадеше време. Освен това той щеше да спи с нея, може би утре, може би в понеделник, веднага щом му се удадеше възможност да затегне хватката, която вече държеше върху нея. А когато това се случеше, останалото беше неизбежно. Тя го разбра веднага щом като любовта и желанието на Дженифър се фокусираха върху Марвин, знаеше, че тя би простила всичко друго, освен изневяра с Елън.

Тя се освободи от Джон:

— Сигурно съм яла нещо — каза тя, — от което се чувствам наистина зле, струва ми се, че ще ми прилошее.

Той беше самото съчувствие.

— Може би съомгата. Тя може да се развали за нула време, особено като я приготвят по такъв префърцунен начин. Може би утре?

Тя чу молбата със задоволство.

— Разбира се, скъпи. Обади ми се утре сутринта и ще измислим нещо за вечерта. Може би Дженифър ще ни даде колата си за още един ден.

Бяха пред нейната къща и той трябваше да я пусне да си отиде.

Тя изчака във входа, махайки му през стъклената врата, докато той потегли. Излезе на тротоара точно когато колата на Дженифър зави зад ъгъла. Колата на Дженифър. За секунда почувства съжаление към нея, дори помисли да се върне, да позволи на Дженифър да получи късчето си щастие. Но зад тази вечер стояха десет години на пренебрежително отношение, десет години, в които тя беше член на това, което Томас Лист наричаше „богатите от западната страна“, през които тя не получаваше нужните покани, през които беше не съвсем приемливата приятелка на Дженифър Лист.

Тя махна на едно такси и даде адреса на Марвин.

Той се бе съблякъл, тъкмо си лягаше, когато на вратата се позвъни.

— Какво правиш тук?

Елън мина покрай него и влезе в стаята. Той я последва. Тя носеше същата сива копринена рокля, която се спускаше по раменете ѝ, прилепваше по гърдите и бедрата, очертавайки краката ѝ, докато се движеше.

Той виждаше, че косъмчетата на ръцете ѝ са тъмни и твърди, можеше да си представи черните косъмчета, които се таяха под бледия ѝ, плосък корем. Беше най-красивата жена, която изобщо беше виждал.

Тя почака, докато той застана неподвижно, после просто го погледна с огромните си тъмни очи, засенчени, без изражение. Тя вдигна ръце и спусна сивата коприна от раменете си. Материята се плъзна до кръста ѝ. Гърдите ѝ бяха малки, с бледа кожа като лицето, щръкнали. Светлобежовите ореоли имаха в центъра си дълги, твърди зърна.

Няколко стъпки по време на които коприната се движеше заедно с нея и тя беше пред него. Взе ръцете му, хвана палците и очерта с тях кръгчета около зърната си. После пусна едната ръка и започна леко да подрасква бедрото му през тънката памучна пижама. Прокара ръката си надолу, докато стигна пениса му.

— Елън... о, бейби. — Той не можа да се въздържи. Наклони се над нея, сега използвайки пръстите си без нейната помощ и взе зърното в устата си.

След това ѝ се искаше да отиде направо при Дженифър и да ѝ направи „признание“. Но минаваше два часа, а тя държеше Дженифър

да бъде будна, да осъзнава. Телефонът нямаше да свърши работа, трябваше да види лицето ѝ. Налагаше се да почака до сутринта.

Дженифър беше сама в стаята си, прекалено щастлива за да учи, да прави каквото и да било друго, освен да гледа подгизналата от дъжда задна градина, когато Албърт обяви, че е дошла Елън. Беше малко след десет.

— Кажй ѝ да се качи.

Тя беше много доволна, че Елън е тук. Нужен ѝ беше някой, с когото да сподели. Майка ѝ и баща ѝ бяха много тихи на закуска. Очевидно преоценяваха толерантността си от миналата вечер и сега сигурно по някакъв начин щяха да опитат да прекъснат по-нататъшните ѝ отношения с Марвин.

Но тя беше решила и мислеше, че Марвин също е решил и сега знаеше, че ще се омъжи за него. Снощи за първи път беше видяла, че той също я желае, освен парите. Беше сигурна в това — той истински я желаше.

Елън почука.

— О, Ели. — Тя обгърна с ръце приятелката си и я целуна. — Видя ли го как се изправи срещу тях? Той се бореше за мен, нали? Не е ли чудесен?

Изражението на Елън казваше, че нищо не е чудесно.

— Елън, какво има? Да не си се скарала с Джон?

— Не, не, нищо такова... просто ти си толкова щастлива — пауза, въздишка, — не знам как да ти го кажа.

— Какво да ми кажеш? — Нервите ѝ се опънаха. — Нещо се е случило с Марвин?

— О, той е добре. За теб се безпокоя. — Беше по-истинско, отколкото го беше замислила. Досега никога не беше виждала Дженифър да изглежда така щастлива, така хубава. Елън отново усети да я пронизва нежелано съжаление. Тя го потисна. — Дженифър, трябва да разбереш това. — Правеше го за доброто на Дженифър. Все пак, той я начука снощи. — Ти не знаеш нищо за него.

— Разбира се, че не — е, не съвсем нищо. — Тя се засмя със същия смях от снощи.

Елън застина.

— Открих, че е руски евреин — продължи Дженифър, — и предполагам, че винаги съм знаела, че няма пари. Така че виждаш, че знам две неща за него. А сега... — Тя хвана Елън за ръцете и я поведе към канапето близо до камината, която гореше заради дъжда. — Какво не знаеш как да ми кажеш?

— Дженифър, толкова е трудно... — Елън седна, позволявайки на Дженифър да продължи да държи ръцете ѝ, желаейки да може да изкара сълзи от очите си. Сцената беше свършена за нейното признание. Само ако можеше да заплаче. Може би горещината от огъня щеше да навлажни очите ѝ. Но да гледа към огъня означаваше да гледа към Дженифър, с което тя не можеше съвсем да се справи, така че остави очите си забити в килима, отказвайки се от опита да се просълзи.

— Знаеш, че Джон и Крис Хейнис са много добри приятели и Крис е казвал много неща за Марвин. Ами, той е твърде голям женкар. Искам да кажа, че едва ли си единствената.

— По дяволите — каза Дженифър, ругаейки на глас за втори път в живота си. — Той ми каза всичко за това.

— Но ти не разбираш. — Елън почти захлипа от вълнение. — Това не са просто срещи, той... той... — Като че ли казването на това щеше да обиди чувствителността ѝ. — Той спи с тях.

Дженифър помисли за нещата, които Елън ѝ беше казала, че прави с Джон и се засмя отново — още смях. Мускулите в стомаха на Елън се стегнаха, тя се подготви. Нямаше да има повече смях за мис Лист — поне за дълго време.

— Разбира се, че го прави — каза Дженифър. — Никога не ми е хрумвало, че е правил нещо друго.

— И това не те безпокои? — Очите ѝ бяха широки, невинни. Тя ги беше насочила идеално.

— Разбира се, че ме безпокои. Но това е било преди той да ме срещне, преди снощи.

Време беше. Елън трябваше съзнателно да отпусне устата си, за да не се засмее. Когато проговори, гласът ѝ беше гладък и мек.

— Говоря за снощи. За след като си тръгнахме оттук.

Тя най-после отклони поглед от килима. Разкай се, каза си тя, дай вид, че съжаляваш. Само ако можеше да изстиска една сълза! Погледна към Дженифър. Останалото спря в гърлото ѝ.

Дженифър все още държеше едната ѝ ръка, стискайки я, но Елън не почувства нищо освен внезапна, абсолютна неподвижност в стаята. Огънят подскачаше в стаята, дъждът удряше по прозореца в безмълвния вакуум. Тя не виждаше нищо от Дженифър Лист в сухото бяло лице, опънато върху фините кости, в огромните очи, отразяващи безшумния огън, които се оглеждаха в огледалото на стената. Устните, като черта, нарисувана с мастило, се раздвижиха.

— Не говори. — Устните ѝ оформиха думите, но Елън не чу нищо. — Не казвай нищо.

Елън въздишаше, сълзите най-после потекоха по бузите ѝ. Тя се опита да освободи ръката си.

— Дженифър, о, господи, Дженифър, моля...

Тряс!

Огънят отново беше жив.

Тя издърпа ръката си, после се спусна на колене на килима.

— Дженифър.

Двете жени дълго се гледаха една друга. После Дженифър протегна ръка. Елън се стегна, за да не трепне. Много нежно Дженифър погали красивото лице на Елън, изтривайки сълзите ѝ.

— Не ми го казвай и аз никога няма да узная — каза меко тя. — Дори не споменавай за това отново. Обещай ми.

Елън кимна.

— О, Ели, ти си единствената приятелка, която съм имала.

Дженифър нямаше предвид това, което се беше случило, Елън го разбираше. Тя дори не знаеше. Болката в ръката, която стискаше Дженифър стана пулсираща, но Елън успя да вземе ръката, която докосваше бузата ѝ също толкова нежно.

— Обещавам, Дженифър.

До следобед ръката ѝ беше толкова отекла и болезнена, че Елън отиде на лекар, преди майка ѝ да я е видяла. Той я прегледа, зацъка и направи снимка.

— Ще трябва да сложим гипс, мис Оливиери. Два от пръстите ви са счупени и четири от костите отгоре. Какво, по дяволите, сте ѝ направили?

— Затиснах я с вратата.

Тази вечер, с гипса на ръката, Елън се сгоди с Джон Кранстън. Родителите и на двете страни дадоха благословията си. В края на следващата седмица вече бяха в Орегон. Тя не видя Дженифър в продължение на почти десет години.

Никога не видя Марвин отново.

ГЛАВА ШЕСТА

Дженифър чакаше в стаята с останалите от групата от понеделник. Наблюдаваше вратата. Елън си беше отишла, тя не искаше да мисли за това. Нямахме да има повече посещения, нито телефонни разговори. И не беше виждала Марвин почти от една седмица. С изключение за някои формалности с другите студенти, тя не беше разговаряла с никого, освен с родителите си и прислужниците от неделя насам.

Най-накрая Марвин влезе и ѝ се усмихна. Няколко от другите жени в стаята — всички изглеждаха по-добре от нея, помисли тя — я погледнаха. Той извика едно име. Един от членовете на групата излезе заедно с него. Зачака отново. След десет минути той се върна. Този път извика нейното име. Тя прекоси стаята — другите жени я гледаха — и точно когато стигна до вратата, той я хвана за ръката.

— Какво ще правим сега? — попита тя, докато вървяха по коридорите.

— Нищо особено, просто ще погледаме кино. И тогава ще сме свършили с всичко.

— Ами самолетът? Ние го накарахме да се приземи, нали?

— Вие, и почти всички други групи, с които го изпробвахме — излъга той, както му беше казал Чинг.

Тя беше разочарована:

— Мислех, че ние сме по-особени.

Той се засмя и стисна ръката ѝ, като че ли искаше да каже, че тя е особена, дори и другите да не са.

След това той ѝ отвори вратата и д-р Чинг стана, за да се ръкува с нея.

— Ще се видим после — прошепна Марвин и я остави насаме с дребния човек.

Кабинетът беше по-скоро като офис на фирма, отколкото академичен и тя осъзна, че д-р Чинг е по-издигнат от другите в Колумбийския университет. Килимът заглушаваше стъпките ѝ, докато премина през стаята към стола, който той ѝ посочи — кожен, с

облегалки. На няколко крачки от нея беше поставен киноекран, а отзад почти до най-отдалечената стена стоеше камера, която изглеждаше също толкова скъпа като тази, която използваша миналата седмица. Този път прожектираха.

Чинг стисна ръката ѝ.

— Днес ще се опитаме да запишем вашите психологически реакции, докато гледате филма, който сме заснели преди известно време — излъга той — с друга група, която също успя да изпълни експеримента. Мисля, че няма да имате нищо против техниката?

Тя отговори, че няма.

— Чудесно! Сега, ако обичате, да си навие ръкава.

Тя изпълни това, за което я беше помолил. После, без да сложи предпазно желе, той прикрепи един електрод към вътрешната част на ръката ѝ. Странно място да се прави такъв запис, помисли Дженифър, но изглежда той знаеше какво върши, така че тя не възрази.

Тя не можеше да знае, че електродът беше свързан с неработещ кабел към празна кутия. Само прожекционния апарат беше истински.

Той изгаси светлините и на екрана затрептя картина, която, тя би могла да се закълне, че е заснета миналия понеделник. Там беше самолетът, който бяха спасили, или поне изглеждаше същият. Той се носеше във въздуха, после зави, също както самолетът от понеделник и долетя обратно до масата. Камерата вярно следеше всяко негово движение. Тя беше разочарована от това, че и друга група го е направила. Когато си мислеше за този случай през изминалата седмица, вярваше, че спасяването на самолета е изключително нейна работа, споделена, разбира се, с останалите единадесет от групата, но само тяхна. Сега знаеше, че има много групи, които са направили същото.

Марвин беше в съседната стая с истински хартиен самолет и с истинска прашка. Когато Чинг включи прожекционния апарат, светлината, която бяха подготвили от предната нощ дойде в стаята, в която чакаше Марвин. Той имаше точно седемнадесет секунди, докато самолетът на филма се покаже в стаята, където Дженифър гледаше екрана. Тридесет секунди, за да нагласи отново прашката, преди сцената да се повтори. Той и Чинг го бяха репетирали цяла сутрин и

съгласуването на времето беше идеално, истинският самолет и този на филма се синхронизираха съвсем точно. Първият член на групата беше тестван без успех — истинските самолети се смачкваха отново и отново в стената или прозореца. Той мислеше, че планът им е наистина смехотворен.

— Как, по дяволите, ще стане тази работа? — се беше озъбил той на Чинг, докато репетираха. — Защо ще трябва, гледайки проклетото нещо на филм в една стая, той да може да накара истинското да се приземи в другата стая?

„Тъп трик“, това си мислеше Марвин.

— Не съм сигурен дали това ще стане — отговори спокойно Чинг. — Но има смисъл да се очаква от него да е способен да контролира самолета дори от другата стена на стаята. Той ще бъде достатъчно отпуснат, за да повтори какъвто и подсъзнателен процес да е стартирал в него миналата седмица и ние няма да сме длъжни да разкриваме нищо пред него. Да, мисля, че това е отличен шанс. Той няма да осъзнава, че го прави. И най-важното, дори няма да знае, че е подложен на тест.

Дженифър гледаше самолетчето на екрана. Отначало беше разтревожена, но съдбата му беше запечатана на филма и то се приземяваше безопасно отново и отново. Когато за четвърти път на екрана се разигра тази сцена, тя беше отпусната, почти заспала, фалшивите електроди бяха забравени.

Ръката на Марвин отново отпусна ластика, самолетчето полетя отново, зави, приземи се — пет пъти. Чинг можеше да чуе как щрака прожекторният апарат. Той беше невероятно тих и почти останал без дъх. Шест пъти, започваха седми...

Вратата на кабинета с трясък се отвори и в стаята нахлу светлината от коридора около фигурата на Марвин.

— Дженифър.

Чинг прекоси стаята, все още дишайки по-тежко от нормалното, и светна лампата. Дженифър примигна.

— Дженифър — каза отново Марвин. Той беше побелял.

— Благодаря, мис Лист. — Чинг не обърна внимание на Марвин и откачи електрода. — Това е всичко за днес.

Тя стана. Очите на Марвин следяха всяко нейно движение, той гледаше така, като че ли никога не я беше виждал преди. Стоеше на вратата, препречвайки пътя ѝ и я гледаше, гледаше. После изведнъж погледът му се промени, придоби изражение. Той сграбчи голата ѝ ръка и я стисна почти болезнено. Сега тя виждаше в лицето му възбуда, почувства я в ръцете му. Толкова явна, като че ли той изведнъж беше изгубил контрол над страстта си към нея.

— Дженифър, аз... — Никой не я беше гледал така преди.

— Извинете, мис Лист. Моля да се върнете днес следобед, около два часа. — Тънкият глас на д-р Чинг наруши напрежението.

Марвин я пусна да си отиде и тя мина покрай него през вратата, подчинявайки се на заповедта на дребния човек.

— Затвори вратата — каза остро Чинг.

Марвин го изпълни.

— А сега ми кажи какво стана — точно.

Марвин все още беше блед, без изражение на лицето.

— Тя накара това нещо да се приземи пет пъти. — Гласът му трепереше.

— Успокой се — каза Чинг. — Вземи се в ръце. Трябва да видим и останалите. А сега иди да доведеш следващия от списъка. И не казвай нито дума, нито дума.

— Защо? Какво значение има...

— Прикритие, Марвин. Все още се нуждаем от прикритие.

— От Дженифър?

— По-късно ще говорим, когато свършим с останалите. Тогава ще говоря с нея и ще видим.

— Но...

— Сам. Ще се срещна с нея сам.

— Тя е... — Той се спря.

— Тя е какво?

„Моя — искаше да каже той, — тя е моя.“

— Нищо. — Той си тръгна, остави Чинг и отиде в стаята, където го чакаха другите.

След един час Чинг седеше срещу Дженифър. Лицето ѝ е с фини кости, помисли той. И очите ѝ са хубави. След няколко години тя щеше

да стане красива жена. Но това предстоеше. Засега, въпреки че беше достатъчно привлекателна, дори наистина доста хубава, тя не беше от отбора на Марвин. Трябва да беше заради парите — цяла къща на Седемдесет и осма улица, както му беше казал Марвин. Разбира се, сега имаше много какво да се види в нея, но Марвин току-що го беше открил. Той трябваше да погледне на тази връзка много внимателно.

Те разговаряха на общи теми няколко минути. Той спомена за другите от групата, които трябваше също да бъдат интервюирани, въпреки че нямаше намерение да се среща с никой от тях. После малък разговор за Марвин. Тя беше увлечена по него, това беше ясно, държеше очи върху ръцете си, дори се изчерви, когато Чинг го спомена. Да, той трябваше да бъде много внимателен по отношение на Марвин.

Той реши, че това е достатъчно предисловие.

— Имало ли е някога нещо особено необичайно в живота ви?

— Какво имате предвид?

— Просто нещо странно. Например, имало ли е нещо, което не може лесно да се обясни, което да се е случило с вас, или около вас, когато сте била дете? Спомняте ли си нещо да се е случило, когато не е имало никой наблизо или някакви предмети, които да са се движили? Маса или лампа, да кажем — нещо такова?

Чувството за нещо познато, което беше усетила в ресторанта с Марвин се приближи. Тя се поколеба, но то отново беше само усещане, нищо конкретно.

— Не... Не знам. Не съм сигурна.

— Искате да кажете, че е възможно да е имало?

— Да, възможно е. Имах странна натрапчива идея преди известно време и като че ли имаше нещо общо с един предмет — нещо блестящо.

— Но не можете да си спомните какво е било или кога се е случило?

— Не, не мога. Въпреки че съм опитвала, наистина. Може би ще се сетя някой ден.

— Мислите ли, че е важно?

Тя искаше да отрече. „О, не наистина“, искаше да каже — тогава всичко щеше да си остане обикновено и тя щеше да продължи да отклонява въпросите му, докато стане време да си тръгне.

Непокътната, без да е разкрила нищо. Но тежестта започваше да ѝ става твърде много, годините се трупаха и напоследък се беше появила някаква горчива студенина, която избутваше винаги готовото ѝ съчувствие, което изпитваше, докато беше млада, дори към непознатите, дори към щипалките.

— Мисля, че това е най-важното нещо в живота ми. — Тя говореше меко, почти сънено.

Чинг изведнъж усети безпокойство.

— Защо мислите, че това е толкова важно? — попита той. Трябваше да се насили, за да гледа към нея.

— Не знам.

— Разбирам. Има ли нещо друго? Нещо, което се е случило и нещо, което никой не може да разбере или да обясни?

— Да, мисля, че има. Едно малко момче, което познавах, беше убито, след като аз го бях ударила. И изглежда никой не разбра какво го е убило.

Чинг се размърда в стола си. Той свали очилата си, извади внимателно изгладена и сгъната кърпичка от горното си джобче. Той я смачка и изтри брадичката си.

— Той беше ли наранен — искам да кажа, от раните си ли умря, или от нещо друго?

— Рани? Помислиха, че го е ударил камион или нещо подобно, защото беше начупен на парчета.

— Вие бяхте ли с него, когато умря?

— Не. Просто го блъснах в стената и избягах.

Чинг се почувства зле. Кърпичката в ръката му беше влажна.

— На колко години бяхте, когато се случи това?

— Това беше първото ни лято в Нантъкет, трябва да съм била на седем или на осем години.

Чинг трябваше да положи усилие, за да остане на стола си.

— Знаете ли как се чувствам сега? — попита той.

— Да — каза тя, — искате да се махнете от мен.

— Точно така. Знаете ли защо?

— Страхувате се от мен.

— Не. — Той мислено се изучаваше. — Не, не просто страх — това е нещо по-дълбоко. Много дълбоко. Мисля, че това усещане на

безпокойство е генетично обусловено. Вероятно нещо подобно на това, каквото чувства котката към змията.

Тя просто го гледаше. Потта течеше на вади по челото му, една капка се търкулна покрай окото. Той примигна.

— Казвате, че винаги сте била сама. Всичките ви познати ли се чувстват така с вас?

Тя го мразеше, но го прикри.

— Повечето хора. Семейството ми не. Също и приятелката ми Елън, а предполагам, че и Марвин.

— Но всички останали?

— Да — всички останали. С изключение на мисис Хъси, жената, която ни готвеше в Нантъкет. Но тя е мъртва. — Мисис Хъси не беше толкова възрастна, когато почина — на шестдесет и пет. Дженифър мислеше, че би могла да поживее още няколко години. Сега и Елън я нямаше и кой ли ѝ оставаше? Кого си имаше тя? Паузата беше продължила прекалено дълго. Д-р Чинг чакаше, гледаше я. Тя каза рязко: — Всички останали се чувстват като вас.

Омразата беше показана. Чинг осъзна, че трябваше да бъде по-внимателен с това, което ѝ казва. Той трябваше да я направи свой приятел.

— Какво общо имат хората, които са край вас? — попита той, колкото можеше по-внимателно.

Дженифър се замисли за малко.

Чинг употреби кърпичката, за да избърше челото си.

— Семейството ми не можеше да направи нищо, те трябваше да ме понасят. Мисис Хъси — не знам, тя просто ме харесваше, винаги ме е харесвала. Мисля, че по-скоро съжаляваше за мен, отколкото да се страхува. Елън просто като че ли не забелязваше каква съм, нито пък я беше грижа. Освен това, тя е красива, наистина красива, така че винаги е имала мъже, но не много приятели. Всъщност нямаше други приятели, освен мен. Така че, предполагам, тя и аз сме в едно и също положение.

— А Марвин? — попита меко той.

— Не знам. Може би той просто е различен. — В гласа ѝ звучеше надежда.

Веднага щом тя си тръгна, Марвин влезе в кабинета на Чинг.

— Чу ли всичко?

Марвин кимна и седна. Самотна жена, най-самотната жена в света, помисли той. Момчето от Нантъкет го безпокоеше, но това беше глупаво. Тя е била дете. Той се питаше дали Чинг мисли, че тя е убила това дете.

Чинг отвори куфарчето си и сложи опакования филм и бележките си вътре. Конференцията започваше на другия ден сутринта и Чинг щеше да пригответи доклада им.

— Ще им кажеш ли за детето от Нантъкет?

— Не. Не искам тя да изглежда като убиец. Ще кажа само, че „обектът“ потвърждава, че феноменът се е появявал и по време на детството, нещо подобно.

— Тогава мислиш, че тя наистина го е убила?

Чинг затвори куфарчето и се изправи.

— Може би. Във всеки случай сигурен съм, че сега виждаш колко неразумна е връзката ти с нея, колко е опасна.

— Защо, докторе? Дори да го е направила, то е било инцидент.

— Дали? Откъде си сигурен?

— Защото, ако не е било, тя никога нямаше да ни каже. Тя дори не е знаела какво се е случило.

— Марвин, направих те мой асистент, защото си изключително интелигентен човек. А сега се държиш като глупак. Защо се приземи хартиеното самолетче?

— Защото тя го накара...

— Не. Тя и тогава не знаеше какво прави. Но хартиеното самолетче все пак се приземи, защото тя *искаше* то да се приземи. Не забравяй това.

— Няма да ме накараш да не се срещам с нея, докторе, и не ме е грижа какво ще кажеш. Заложил съм твърде много.

— Какво искаш да кажеш с това, че си заложил? Пари? Има много други богати жени.

— Не — каза Марвин, — не са само парите.

— Ти не я обичаш.

— Откъде знаеш?

— Защото те познавам.

Това подразни Марвин и той започна да се ядосва. Може би я обичаше, възможно беше да я обича.

— Ако не са парите и ако не е любовта — попита Чинг, — тогава какво е? Какво те спира да не признаеш най-очевидната опасност?

— Не приписвай страховете си на мен, Чинг.

— Те са истински.

— Разбира се. — Ръцете на Марвин увиснаха от облегалките на стола, пръстите му се опъваха и свиваха от вълнение, което той се опитваше да скрие в гласа си. — Но това е твой страх, не мой. Ти си този, който не може да разбере. Най-после има нещо истинско. Нещо, което съм чакал от години, господ знае защо, и изведнъж — ето го. И какво ще направиш ти? Ще направиш някои снимки, ще събереш някои данни и ще докладваш на тези с този сух жаргон, на тези кариеристи, които наричаш психолози, това, което си видял — ти видя другата страна на проклетата луна и се надриска от страх. И какво? Дори и да ти повярват какво ще направят тези мозъкоядци? Ще го запишат в някой архив, който никой няма да прочете и ще го оставят да събира прах в библиотеката, докато ти се опитваш да забравиш цялото това нещо, но не и аз. То е тук и аз ще го имам.

— И какво — попита спокойно Чинг — ще правиш с него? Какво ще правиш с тази сила, Марвин?

Ръцете на Марвин спряха да се свиват. Той стоеше много тихо.

— Е? — попита Чинг.

— Ще я контролирам — каза тихо Марвин.

— Ти си глупак. — Чинг заключи куфарчето и го взе. Той беше свършил спора. — Ще трябва да ме извиниш, но имам да хващам влак.

После той се спря и като че ли се смекчи. Марвин беше най-близо до нея сега, защото тя го искаше.

Но Чинг я беше търсил от години и, ако се съди по времето и похарчените пари, тя му принадлежеше. Той не искаше Марвин да бъде срещу него — срещу момичето — да, но срещу него — още не. Опита да възвърне приятелския тон.

— Нека да мине малко време, Марвин. Ще се върна в понеделник и ще поговорим още. Може би съм се държал малко като стара жена. Но нека поработим още с нея и да видим колко далеч отиват нещата. Това може все пак да бъде и случайност — някакво странно съвпадение от време, място, психология, което никога няма да се случи отново.

— Ти не вярваш наистина на това.

— Не. Мисля, че Дженифър Лист е базов генетичен вариант, толкова различен от нас, колкото сме ние от неандерталците — той обичаше такива фрази, — но все още не знаем. Да почакаме и да разберем.

Марвин не каза нищо повече, а Чинг закъсняваше. Чакаха го в Уестчъстър, Карп и останалите. Стандартна конференция на учените с голф, ако не вали и много пиене, ако вали. А утре Чинг щеше да покаже филма и да им каже нещо, което никога не бяха чували преди. Нямаше търпение да види лицата им.

Той направи още един опит.

— Запомни, Марвин, силата е това, с което имаш работа. А във всички случаи тя принадлежи на нея, а не на теб. И винаги ще ѝ принадлежи. — Не последва отговор. Той трябваше да се съгласи с последната дума.

Стар глупак, помисли Марвин, когато Чинг си отиде. Лицемерен стар глупак. Той беше сигурен, че независимо колко се страхува Чинг, той я искаше за себе си, без Марвин да се намесва или да упражнява някакъв контрол над нея. И Марвин знаеше, че колкото по-сговорчив изглеждаше той, толкова по-сигурен щеше да се чувства Чинг, докато Чинг загубеше играта напълно.

Утре вечер щеше да уреди нещата си с Дженифър, но не и с нейното семейство. Той нямаше време да печели одобрението им и не искаше да опитва. Но една бременна дъщеря щеше да накара семейство Лист да погледнат на нещата много по-различно. А когато веднъж те с Дженифър се оженят...

Момичето, парите... силата.

ГЛАВА СЕДМА

Идеалното прелъстяване — напълно планирано. Той дори беше почистил малко апартамента. После излезе и мина няколко пресечки по Бродуей, докато намери сергия с цветя, където купи смесен букет от есенни цветя. Донесе ги и ги постави в стар, нащърбен шейкър за коктейли, който намери в шкафа под мивката. Сложи го на камината, после отиде в спалнята. Тя беше чиста, дори с чисти чаршафи, но изглеждаше твърде гола. Спомни си една изрисувана с цветя порцеланова купа, която беше зърнал в дъното на един от кухненските шкафове, докато търсеше в какво да сложи цветята. Отиде, извади я и изми праха от нея, който я покриваше. Беше хубава — фин порцелан, покрит с мънички сини цветчета и оформен като яйце с малък отвор. Напълни я с вода, после извади няколко жълти цветчета от голямата ваза и малко зеленина, и ги сложи във вазата. Отнесе я в спалнята и я постави на масата откъм страната на Дженифър, после се огледа още веднъж — доволен от стаята, от плана, от всичко.

Щеше да бъде идеална вечер! Лека вечеря някъде, не прекалено изтънчена и не много далеч от апартамента. Без много пиене или ядене и без много време за пътуване. А когато се върнат той щеше да ѝ налее малко бяло вино — имаше в хладилника. Вече се усещаше леко възбуден. Щеше да бъде нежен с нея, той винаги беше нежен — майстор на лекото докосване. Щяха да започнат на канапето, или по-точно, той щеше да започне. Знаеше, че тя няма опит и след известно време щеше да усети силата му и щеше да е безпомощна — винаги бе най-хубавата част, особено тази вечер, особено с нея.

Когато се обличаше, той осъзна, че наистина с нетърпение очаква това — нещо, което не му се беше случвало от дълго време. Целият процес бе вече толкова рутинен, резултатът — толкова предсказуем, че вече не му носеше истинско удоволствие. Но тази вечер... Той се усмихна на себе си в огледалото, току-що изчистено от парата от душа. Чинг не беше прав — това беше ситуация, с която можеше да се справи.

Привършиха вечерята към девет. Много преди някой от тях да е уморен. Идеално. После се върнаха в апартамента. Тя не се поколеба.

— Да — беше казала тя, — искам да дойда с теб.

Просто така — без кокетство, без преструвки и без изнервящ разговор, докато вървяха през трите пресечки от ресторанта до квартирата му, без подозрителност, за да я уверява и без глупави смени на настроението.

Тя мълча през по-голямата част от пътя, той също, но това не беше тежка тишина, просто двама души, които вървяха заедно и щяха да си говорят друг път. Тя стъпваше твърдо, в крак с него, докато завиха по 105-а улица и се озоваха пред входа на неговата сграда. Там тя спря. Не се дърпаше и все още не казваше нищо. Просто спря и се усмихна. Той не беше готов за такава усмивка. Не мислеше, че изобщо някой е бил толкова откровено щастлив да бъде с него. Той също ѝ се усмихна и я хвана за ръка.

Горе Марвин я заведе до канапето, подаде ѝ чаша вино, взе и за себе си. После седна до нея. Остави я да отпие и взе чашата от ръката ѝ. Всичко вървеше чудесно, по график, с изключение на това, че той смътно знаеше, че обикновената му усмивка, с леко извити вежди, като актьор, който щеше да произнесе най-хубавата реплика в пиесата, сега липсваше. Целуна я и усети вкуса на вино. Беше приятен от нейната уста. Тя не го целуна съзнателно, както другите жени, не обви ръцете си около него. Нямаше притискане, нямаше сграбчване. Нямаше готовност. Твърде разтърсена от докосването му, за да може да се справи със собствената си страст, тя не се отдръпна, за да го погледне, не изви гърба си и не го притисна с устни. Цялото ѝ тяло потъна в него. Той почувства как ръцете му се стягат около нея. Не беше възнамерявал да я притиска така, но изведнъж му се стори, че не може да я притисне достатъчно близо до себе си. Устата ѝ се отвори заедно с неговата и езикът му докосна нейния.

Спокойно, каза си той, опитвайки се да стои отделно, да се владее.

Застави се да отпусне прегръдката, но тя се притисна по-близо, когато усети ръцете му да се отхлабват.

— Спокойно — каза гласно той, — спокойно, бейби, позволи ми...

Той прокара ръка по гърба ѝ, по хълбока и по бедрото ѝ. Започна да я гали и тя отмести крака си, за да му е по-лесно да я докосва. После сложи ръката си върху него, опитвайки се да имитира неговите докосвания, като че ли искаше той да почувства това, което чувстваше тя.

Тя не го гледаше, не гледаше себе си — бяха сами заедно. Той си помисли, че никога не е бил истински сам с жена, без някой от тях да е преценявал поведението си.

Тя искаше да го държи. Посегна към него, както беше направила първия път, когато той я целуна. Той ѝ позволи. Наклони се леко назад, така че тя да може да го направи, гледайки лицето ѝ, когато ръката ѝ намери издутината и се плъзна по нея. Тя леко го притисна. Веждите ѝ леко се склупиха. После намери ципа и започна да го дърпа.

— Чакай — каза той. Беше прекалено рано.

— Моля те, позволи ми.

Той не можеше да направи нищо. Трябваше да ѝ позволи. Откопча колана си и отвори панталона. Възбуденият му член беше свободен, усещаше го гладък като стъкло и той за първи път от години се запита колко дълго ще може да се въздържа. Дъхът му секна, когато тя потърка първо бузата си, а после и устните в него.

— Влажна съм — каза тя.

Той не можеше да повярва, че го е казала.

— Можем ли сега?

— О, господи! — Той я сграбчи за раменете, притискайки я за миг към себе си. — Ти си твърде хубава, прекалено хубава. Да отидем в леглото.

Тя не искаше да се помръдне.

Той се засмя, разтърси я нежно и я отмести.

— Ти, сладка, скъпа моя, ако не престанеш, ще го направя върху тебе и върху цялото канапе. Ще оставя петна по тавана.

Тя също се засмя, но той разбра, че не е сигурна какво има предвид.

— Ще ти покажа — каза той, сякаш тя беше попитала. — О, ще ти покажа!

Той я изправи и я вдигна на крака. После не можа да се въздържа и отново я обви с ръце, прегърна я, целувайки я безразборно по лицето. Искаше да ѝ каже, че я обича, че ако може да бъде насаме с нея

поне веднъж на ден през останалата част от живота си, нещо грозно и отровно в него ще бъде унищожено, пресушено. Но той все още не можеше да каже такива неща.

Трябваше да спре в коридора точно пред вратата на Крис, прокарайки ръцете си по тялото ѝ, през гърдите, по краката. Притисна я до стената, галейки под бельото, плъзгайки пръста си в нея. Планът беше изоставен, обичайното му докосване — също — нямаше го прелъстителното нежно докосване, докато наблюдава ефекта — той дори беше малко изплашен, че може да я нарани.

— Тук ли? — попита тя.

— Не, за бога, да отидем в спалнята.

Тя тръгна с него, но според нея и в коридора щеше да бъде чудесно — на пода или дори облежната на стената — не я беше грижа.

Най-после се озоваха в спалнята. Тя му помогна да я съблече. Пликчетата, бельото, чорапите; той знаеше, че не е хубаво да я оставя гола, без внимание, докато свали собствените си дрехи, но в момента това не го интересуваше. Искаше да я гледа, да я докосва, не можеше повече да чака. Тялото ѝ беше още по-хубаво без дрехи — тънка, бледа кожа, под която прозираше нежната синкава дантела на вените по гърдите и по бедрата. Той докосна вените, прегръщайки я с една ръка през гърба. Вълната на пуловера му сигурно я дращеше — лоша техника, много лоша, но беше безпомощен пред това, което му се случваше.

Безпомощен.

Той се опита да отблъсне това чувство, но не успя.

Безпомощен.

Тя притежаваше всичко — силата беше затворена вътре в нея и той никога не би могъл да я достигне. Тя беше поела контрола, който друг път беше у него — над всяка жена, която бе познавал. Тялото върху леглото изобщо не беше негов инструмент. Той се опита да се хване за нежността, за възбудата. Но те си бяха отишли, бяха пресушени, изстискани от него, защото тя лежеше там и го гледаше, чакайки да направи това, което *тя* искаше, което винаги беше искала.

Той започна да се съблича. Сваляше дрехите, като че ли всичко беше нормално. Пуловерът, панталонът, бяха махнати. Издърпа тениската си през главата. Но изобщо не беше нормално — ерекцията

си беше отишла. Пенисът му беше сгънат до тялото под бельото, без намек от възбуда.

Но той предприе както обикновено следващата стъпка. Предишната прелъстителност се беше върнала в ръцете му, но връхчетата на пръстите му бяха безчувствени.

Вече гол, той започна да се търка в нея, но нищо не се получи — никаква възбуда, никакво усещане, с изключение на чувството на ужас, което се разпростираше, докато той го усети в треперенето на пръстите си. Продължи да опитва. Започна да се движи до нея — нищо. Опитва се да влезе в нея — невъзможно.

Започна да се поти, ужасът премина в паника и той чувстваше как нейната възбуда намалява, когато тя започна да осъзнава какво става. Все пак той не се предаде и продължи да движи тялото си по един или друг начин, докато се покри с пот и мускулите на краката му болезнено се сгърчиха.

Накрая тя се претърколи по-далеч от него, после стана от леглото. Гледаха се един друг. Тя се опита да се усмихне, да каже, че всичко е наред, че има време, че разбира, че вината е нейна, но шията ѝ беше напрегнато извита, а тя стоеше над него, което правеше усмивката ѝ да изглежда арогантна.

— На какво, по дяволите, се хилиш?

Гласът му беше дрезгав от гняв и това я плашеше, но усмивката ѝ беше като тик, върху който тя нямаше контрол.

— Моля те — каза тя, — не съм искала...

Тя се опита да го докосне, той беше толкова хубав, кожата му беше по-бледа и по-нежна от нейната, черните му косъмчета блестяха от потта. Той отблъсна ръката ѝ и стана, извисявайки се над нея. Тя отстъпи тревожно назад и докато се движеше, той погледна покрай нея към тъмната баня. Двете врати бяха отворени. Крис сигурно се беше върнал, докато те бяха на вечеря и Марвин знаеше, че той е от другата страна на втората врата — наблюдавайки — бил е там по време на цялата сцена.

— О, господи — почти изхлипа той. Каква подигравка. Не са били сами нито за секунда.

Тя не можа да разбере и се опита да го докосне отново. Той отскочи от нея, като че ли докосването ѝ го изгаряше.

— Остави ме, проклета вещице!

— Недей. — Тя сложи ръка пред лицето си. — О, моля те, недей.
— Махай се от тук, чудовище! Вън! — крещеше той.
Тя искаше той да спре да ѝ вика, трябваше да го спре.
— Моля те — каза тя, — моля!

Тя отстъпваше от него към банята. Отиваше си, но това не беше достатъчно, той искаше да я нарани. Сграбчи малката ваза на цветчета, в която беше сложил цветята за нея — толкова фин порцелан, че едва не се счупи в ръцете му — и я хвърли по нея. Тя инстинктивно се отдръпна, вазата прелетя покрай нея, падна и се счупи на пода на банята.

Вазата беше от фин порцелан; звукът при счупването ѝ се поде и усили от облицованите с плочки стени на банята, докато този звук остана единственото, което тя чуваше.

Внезапно тя отново бе дете. Въздухът беше изпълнен с цветя, вода и стъкло. Можеше да го види, стъклото, което улавяше и отразяваше светлината в капчиците вода, докато въздухът заблестя от вода, блестящо стъкло като опашка на фойерверк.

Тогава тя си спомни сърцето на маймуната резус. Светлата точка, която подскачаше ярка на екрана, подобно на капчица вода на слънцето. Сърцето, потреперващо в гръдната кухина, опитващо се да бие. Виждаше го толкова ясно — светлата точица и самото сърце — толкова безпомощно, треперещо. Видя как то набъбва отново, неговият последен опит, и как после застива. Представата остана в съзнанието ѝ, докато тя се навеждаше и наклони напред главата и раменете си колкото можеше.

Най-после кръвта отново нахлу в главата ѝ. Илюзията си беше отишла, тя нямаше да припадне и отново знаеше къде се намира. Изправи се внимателно и отново отвори очи.

Тялото на Марвин беше проснато напърно на леглото, наполовина извън него. Докато гледаше, издърпа тялото и то се плъзна бавно от леглото и се строполи на пода.

Том беше заспал, когато интеркомът извъня. Кейт вдигна преди да е извънял отново. Минаваше полунощ, а прислугата беше инструктирана да не звъни след десет и половина, освен ако не е нещо важно.

— Мадам, обажда се един човек за мис Лист.

— Тогава защо звъните на мен? Щом Дженифър не е вкъщи...

— Не е вкъщи, проверих в стаята ѝ. — Албърт, който беше идеалният прислужник, направо я беше прекъснал.

Кейт разбра, че се е случило нещо.

— Добре, приеми съобщението, Албърт. Сигурна съм, че скоро ще се прибере. — Тя говореше тихо, за да не смущава Том.

— Да, ма'ам, но човекът е полицаи и казва, че трябва да говори с мис Лист.

Полиция! — но щом искат да говорят с Дженифър, значи тя трябва да е добре. Може би колата, може би някой е откраднал колата. Дженифър винаги паркираше на улицата и колата ѝ сигурно беше съблзнила някого. Да, това трябва да е.

— Албърт, ще говоря с офицера. Свържи ме, моля.

— Мис Лист? Мис Дженифър Лист ли е?

— Не, бихте ли почакали малко. — Кейт не затвори, а изтича в празната стая на Майкъл. После отново се обади.

— Здравейте — каза тя, — аз съм мисис Лист. Дъщеря ми не е вкъщи. — За нея беше облекчение да престане да шепне. — Мога ли да ви помогна, мистър...

— Мистър Чарлз, ма'ам. Аз съм от детективското бюро на Нюйоркската полиция, Двадесет и трети полицейски окръг. Искате ли номера на значката ми?

— Не е необходимо, детектив Чарлз. — Тя винаги назоваваше хората с титлата им, ако имаха такава. — Какво мога да направя за вас?

— Трябва да говорим с дъщеря ви. Знаете ли къде е?

— Не точно, но ще се върне скоро. Бихте ли ми казали за какво е всичко това? Вече е късно, а не сме свикнали да ни се обаждат от полицията.

Беше късно, почти един часа. Учтивостта на Кейт започна да избледнява. Къде беше Дженифър?

— Наистина трябва да говорим с дъщеря ви.

Робот ли беше този човек?

— Казах ви, че не е тук и трябва да ви попитам защо искате да говорите с нея.

По мъртвата тишина в телефона тя разбра, че той е закрил слушалката — очевидно, за да се консултира с някого. Консултацията

продължи дълго и Кейт осъзна, че ръката, с която държи слушалката, беше започнала да се поти.

— Мисис Лист? — Беше същият човек.

— Да, още съм тук.

— Познавате ли човек на име Марвин Рос?

— Да. Той е приятел на дъщеря ми.

— Ами, тук стана един инцидент. — Кейт се оглеждаше наоколо за цигара. Имаше един стар пакет в чекмеджето на бюрото на Майкъл, върху което беше телефонът. Тя успя да извади една цигара и да я запали. Беше останала там отдавна и част от тютюна беше изпаднал от края, така че крайчето пламна ярко. Имаше ужасен вкус.

— Какъв инцидент? — попита тя.

— Не съм сигурен, ма'ам, но мистър Рос, той... ъ-ъ, до колко го познавахте?

— Срещала съм го.

— Значи не сте били близки?

— Не би могло да се каже. — Говорѝ по същество. По дяволите, говорѝ по същество.

— Е, ма'ам, той е мъртъв. Очевидно дъщеря ви е била с него, когато той е умрял.

Кейт се отпусна на колене. Телефонният шнур се опъна.

— Дъщеря ми... тя... моля ви, тя добре ли е?

— Добре е. Искам да кажа, че когато си е тръгнала оттук е била добре.

— Къде е това?

— Сега сме в апартамента на мистър Рос. Според съквартиранта му, дъщеря ви си е тръгнала оттук преди по-малко от час, скоро след като мистър Рос е починал.

— Разбирам... значи, съквартирантът е присъствал?

— Да, ма'ам и той разказва една невероятна история.

— Капитан Чарлз...

— Не съм капитан, ма'ам. Само лейтенант.

— Лейтенант Чарлз — поправи се Кейт, — къде точно се намирате сега? Какъв е адресът?

Последва нова консултация.

— Мисис Лист, намираме се на Западна 105-та улица, номер 212, точно след Бродуей. Ние тъкмо...

— Тялото още ли е там?

— Не, ма'ам. Откараха го в центъра. Известихме роднините му и те вече са на път за насам.

— Лейтенант — Кейт се изправи, — аз съм Кетрин Комптън Лист. Съпругът ми и аз притежаваме къща на Източна 78 улица. Съпругът ми е член на Нюйоркската стокова борса и е президент и главен съдружник на Керъл Лист Къмпъни — третата по големина брокерска къща в света, лейтенант. Разбирате ли ме?

Този път нямаше консултация.

— Да, ма'ам, разбирам.

— Значи, ще бъда в апартамента на мистър Рос след около половин час. Искам вие и който още е с вас да останете там, докато пристигна. Няма да правите нищо повече от онова, което сте направили вече. Ясна ли съм?

— Да, но...

— Ако направите това, което казах, лейтенант, мога да ви обещаю, че няма да има проблеми.

Тя затвори преди да му е дала възможност да отговори.

Дженифър беше опитала — тя и Крис се трудиха над тялото половин час, докато и двамата плувнаха в пот. Най-после тя седна с подвити крака и каза на Крис, че няма смисъл. Тогава той направо полудя, започна да бута тялото на Марвин и да ѝ крещи да направи нещо. Нищо не можеше да се направи, той беше мъртъв и това беше окончателно. Тя започна да се облича, докато Крис продължаваше да натиска върху неподвижния гръден кош. Най-после и той се отказа. Просто остана коленичил до тялото, гледайки я как се облича. Тя се приготви за няколко минути, после излезе от спалнята и позвъни на полицията от другата стая. Когато се върна, Крис все още стоеше на колене и я гледаше. Нямаше какво да каже. Тя погледна за последен път към това, което беше останало от Марвин. Но това съвсем не беше той.

Крис беше затворил клепачите върху мъртвите очи и даже прекрасното синьо вече го нямаше. Мъртвото лице изобщо не напомняше на него.

Дженифър шофираше по празните пътища край залива, през малки градчета, тихи и неосветени, после край Провидънс, край реки, надолу по черни улици и отново към главния път с жълтата си линия, опънала се напред в нощта. От всички страни светът тънеше в мрак, напред и назад нямаше нищо освен линията на пътя. Последва Ню Бедфорд и колата се понесе през спящото селище, най-после стигна моста на канала на Бъзард Бей и тя беше на Кейп. Не остана нищо освен дългия прав път, обграден от борова гора, от Фолмаут към Уудс Хол. Кракът ѝ стоеше твърдо на педала на газта и колата ѝ поглъщаше милите. Край нея бързо преминаваха малки градчета и се плъзваха назад. Дойде утрото, стана светло.

Фериботът в девет часа тъкмо се канеше да отплава, когато тя пристигна. Качи се на рампата в полумрака и паркира колата.

В мъглата се чу сирената и фериботът отплава от пристанището, като го остави зад себе си.

Представата за помътнелите сини очи и бледото, отпуснато тяло я преследваше през залива. Нямаше скръб, нищо освен ужас, докато пръстите ѝ помнеха усещането за мъртвата кожа и безжизнените крайници, които се мятаха, докато тя и Крис местеха тялото. И устата му — отпуснатите устни, езикът, който се клатеше, докато тялото започна да изстива и той се вкочани към горната част на устата. Тя изтича към дългата тясна дамска тоалетна на втората палуба и повръща, докато пристъпите започнаха да разкъсват гърлото ѝ.

Остана на колене в кабинката, преглъщайки, опитвайки се да диша равно, докато гаденето се успокои. После отиде при чешмите и плиска лицето си със студена вода, докато го почувства вкочанено. Избърса се.

Не можа да познае лицето, което гледаше към нея. Бледа, с очи, обградени от тъмни сенки, разрошена коса, червена на морската светлина, която идваше от прозорчетата. Нито следа от Дженифър. Само една бледа, красива непозната, която знае нещо, което другите не знаят.

„Какво? — попита тя отражението. — Какво стана с него? Какво направих аз?“

Отражението се сгърчи, когато нейното лице трепна. Още студена вода, и пак — пред огледалото. Непознатата отново я погледна.

„Нищо — каза тя на отражението. — Нищо. Аз дори не съм го докоснала.“

Това беше ужасно студено лице. Тя се обърна бързо и излезе навън на мъглата и вятъра, усещайки се много лека, сякаш беше изгубила голяма част от теглото си. През останалата част от пътуването остана на палубата, докато влагата се просмука в дрехите ѝ.

Фериботът пристигна и тя откара колата си по рампата към мокрия асфалтиран паркинг. После подкара по празните улици на Нантъкет, излезе на пътя за Сконсет. Премина покрай старата къща на мисис Хъси. След още осем мили чу океана, после го видя зад сивите къщи на Сконсет Вилидж. Ето го и фонтанът, където Хал Киърни и другите я бяха причакали. Малкото пространство, което го заобикаляше, сега беше незасадено, с изключение на няколко прогизнали върби, обрулени от вятъра. Подкара към края на селото, към стената, която обграждаше имението на Евъртс. Спря колата до стената и излезе.

Мислеше, че това е мястото, но не беше сигурна. Спомни си, че се опитваше да достигне до прашния път, да премине чакъла, но той беше махнат отдавна и целият път беше павиран. Нима беше изминала целия този път, за да погледне стената? Камъкът беше мокър и покрай стената беше обрасло с трева. Тя погледна от горе до долу стената и направи няколко крачки. Това тук май повече приличаше на мястото, или може би беше още малко по-нататък. Но какво ако е тук? Какво щеше да стане, ако го види? Какво щеше да ѝ каже то? Поклати глава. Вятърът беше студен и тя се върна в колата.

Къщата също беше студена, мебелите бяха покрити с прах, а електричеството — изключено за през зимата. Имаше течаща вода, но само студена и тя знаеше, че сигурно се намира малко чай и захар в кухнята, но беше твърде уморена, за да ги търси. Качи се на горния етаж в стаята си и разви дюшеците. После намери в гардероба одеяло, уви се в него, без да сваля дрехите си и се отпусна на голия дюшек.

Киърни и Рос... Марвин.

„Съжалявам“ — каза тя на вкочаненото пусто тяло — всичко, което можеше да си спомни от него. „Толкова съжалявам.“ Тя плака за него, докато дюшекът се намокри и докато изплака всичките си сълзи. После потъна в сън с буза, притисната върху влажния дюшек.

ГЛАВА ОСМА

Слънцето светеше на изток, право в прозореца, когато Дженифър се събуди. Беше спала през цялата нощ. Не беше се прибирала от два дни. Майка ѝ и баща сигурно се бяха побъркали.

Стаята беше студена. Тя стана, увита в одеялото и излезе в коридора да се обади по телефона. Но той не работеше. Беше изключен за през зимата. Трябваше да намери телефон.

Изми се, доколкото можа със студената вода, но дрехите ѝ бяха измачкани и мръсни, косата ѝ — разрошена. На бузата ѝ имаше отпечатък от копчето на дюшека. Среса косата си, после слезе в кухнята, за да намери чай. Но шкафовете с храна бяха празни, с изключение на някакъв буркан с подута капачка. Но стомахът ѝ беше нежен и тя не искаше да провери какво има в него.

Отказа се да търси, облече палтото си и отиде в колата. Слънцето беше много ярко и стопяваше скрежа от тревата. От студа бузите ѝ порозовяха, а вятърът отново обърка косата ѝ. Тя включи на скорост и вече потегляше по покрития с камъчета път към шосето, когато видя една кола да паркира пред къщата на Бордън.

От няколко години това не беше вече къща на Бордън. Те се бяха преместили след като Джордж, техният син и наследник, беше убит в Корея. Той беше с Хал Киърни по време на последната им среща, в деня, когато Киърни умря. Излезе от колата и застана върху замръзналите листа. Тя не беше почувствала съжаление, когато разбра, че момчето на Бордън е мъртво. Не беше доволна по начина, както когато ѝ казаха за Киърни, но не съжаляваше.

Хал Киърни и Марвин Рос. Тя изчака на вятъра за момент, докато реши, че е достатъчно спокойна, за да може да попита техния нов съсед, или който и да беше там, дали може да ползва телефона.

Къщата беше стояла празна два сезона. През последната година я купи едно семейство от Ню Йорк. Тя беше чула името, но не го беше запомнила. Имаше един възрастен човек — беше го виждала в градината в края на миналото лято. Той трябваше да бъде главен съдружник в една от най-големите банки в Ню Йорк, а и в света, която

имаше интереси, както баща ѝ ѝ каза, в няколкостотин вида промишленост и бизнес. Той пък имаше внук, когото никога не беше виждала.

Дженифър прекоси двете поляни и позвъни. Някой извика, после се чуха стъпки и вратата се отвори.

Тя познаваше човека, който отвори и той също я позна, но за момент тя не можа да си спомни откъде. После изведнъж споменът я връхлетя. Човекът, който приличаше на морж, който беше останал с нея в коридора в деня, когато бяха спрели сърцето на маймунката резус, денят в който тя срещна Крис Хейнис.

Те стояха там, докато вятърът не връхлетя върху вратата. Тогава той каза:

— Не мислех, че някога ще ви срещна отново.

— Мога ли да използвам телефона ви?

— Телефона?

— Да, трябва да се обадя.

Той не отговори в продължение на минута, вятърът беше остър, много студен.

— Извинете, мога ли да вляза? — Защо стояха тук така?

— Разбира се. Аз... не помислих, влезте, моля.

Тя го последва вътре в просторната всекидневна, която все още беше мебелирана с нещата на Бордън и изглеждаше прашна. Отоплението беше включено и топлината в стаята я накара да затрепери.

— Аз... съжалявам — каза тя.

Той хвана ръцете ѝ.

— Премръзнала сте — каза той. — Да ви дам нещо топло.

— Имате ли нещо за ядене?

— Имам. Яйца, бекон, каквото искате. Ще ви забъркам няколко яйца, докато се обадите.

— Не, моля, не ме оставяйте сама. — Тя задържа топлите му ръце. — Не ме интересува какво ще чуете, просто не ме оставяйте сама, моля ви!

— Разбира се, че няма — каза той, сякаш нейното избухване беше нещо съвсем нормално. — Но трябва да се отделите от мен, ако искате да използвате телефона.

— Съжалявам. Къде е той?

— Ето там, до прозореца.

— Няма да ме оставите, докато говоря, нали?

— Не. Ще остана, докато ми кажете, че мога да изляза.

Тя кимна и отиде до телефона, после се обърна към него. Той седна до празната камина, докато тя даваше номера на оператора и чуваше прищракванията в слушалката. После телефонът започна да звъни в Ню Йорк.

— Дженифър, слава богу — изхлипа Кейт.

— Мамо, о, моля те, съжалявам. Съжалявам. Моля те, мамо. Аз съм добре, но се случи нещо ужасно и аз...

— Дженифър, къде си?

— В Нантъкет. Обаждам ти се от съседите, от къщата на Бордън. Щях да ти звънна по-рано, но бях твърде уморена, за да помисля за това, а и телефонът не работеше.

— Какво правиш в Нантъкет?

— Тъкмо започнах да ти обяснявам, мамо. Нещо се случи с Марвин.

— Зная, скъпа. Полицията ми се обади и те търсиха.

— Полицията?

— Да, но сега всичко се изясни и няма нужда да разговаряш с тях.

— Но аз искам да говоря с тях. Искам да знам какво са открили.

Настъпи тишина, после Кейт попита:

— Какво са открили за кое, Дженифър?

— За това какво му се е случило, какво го е убило?

— О, те мислят, че може би е било мозъчен кръвоизлив.

— Те *мислят*? Не могат ли да разберат със сигурност?

— Какво имаш предвид, скъпа?

— Аутопсия, мамо. Няма ли да направят аутопсия?

— О, скъпа, не. Нищо такова.

— Защо?

— А защо трябва? Няма признаци за насилствена смърт и очевидно, след като няма, полицията не може да настоява за аутопсия.

Дженифър се питаше как ли майка ѝ е разбрала толкова много неща.

— А родителите му? Те не искат ли да знаят какво се е случило? Той не беше болен, мамо, нищо му нямаше. — Гласът ѝ беше започнал

да се пречупва. — И беше млад човек. Не искат ли да зная от какво е умрял синът им?

— Говорих със сестра му, Дженифър — много приятна и разумна жена, която обясни, че те няма да позволят аутопсия, освен ако не ги принудят чрез съда. А доколкото полицията няма интерес...

— Защо си говорила със сестра му?

— Позвъних на сестра му, за да изкажа съболезнованията си и да попитам дали има нещо, с което можем да помогнем.

— Как е станало така, че ти и сестра му сте обсъждали аутопсията?

— Съвсем естествено. Искях да знам дали са открили от какво е умряло момчето. Те са ортодоксални евреи и тя ми каза, че родителите им са били много разстроени от възможността да бъде накърнена целостта на тялото на сина им, но полицията ги увери, че няма да иска аутопсия и цялото семейство беше много облекчено. Би било много жестоко от твоя страна да раздвижваш нещата сега. Освен това какво значение има? Той е мъртъв.

— Ние сме студени хора, нали, мамо?

— Няма нужда от тези неща, Дженифър. Баща ти и аз прекарахме две ужасни нощи, питайки се къде си и какво става с теб. Страхувах се, че можеш да направиш нещо... — Кейт отново плачеше.

— Мамо — каза Дженифър, — обичам те!

Кейт изхлипа, шокирана. Те никога не си казваха такива неща. Тя не отговори.

— Обичаш ли ме? — попита Дженифър.

Мина една секунда, после Кейт произнесе много отчетливо:

— Обичам те много, Дженифър.

— Тогава ми кажи, мамо, кажи ми какво е станало с него.

Нямаше отговор.

— Мамо?

— Дженифър, нямам намерение да обсъждам това с теб отново. А сега се качвай в колата и се връщай вкъщи веднага.

— Но, мамо, трябва да ми кажеш. Каквото и да е това, което знаеш. Не виждаш ли...

Телефонът изщрака и замлъкна. Майка ѝ беше затворила.

— И Хал Киърни — каза тя в мъртвата слушалка, — какво се случи с него? О, майко, мамо, моля те...

Тишина. Тя изтри още веднъж очите си и затвори.

Той още седеше и я гледаше.

— Добре ли сте?

Тя кимна, надявайки се, че той няма да види сълзите.

Той стана и тръгна да излиза от стаята.

— Сега ще ви приготвя малко яйца.

Тя изтича след него.

— Мога ли да дойда с вас в кухнята?

Той ѝ се усмихна.

— Разбира се.

Нахрани я, направи ѝ чай. Навън се натрупваха облаци, скриха утринното слънце. Океанът се виждаше тъмен през кухненските прозорци и къщата беше много тиха.

— Мога ли да остана тук с вас за малко?

— Колкото искате.

— Какво правите тук по това време на годината?

— Дойдох да поработя малко. Имам нещо като лаборатория горе и е много спокойно. Не бях срещал никого досега.

Тя може би го беше прекъснала. Трябваше да си тръгне, но не се канеше да го направи. Все още не можеше да погледне Ню Йорк или празната къща в съседство.

— Каква работа? — Искаше да го накара да продължи да говори.

— Изучавам ефекта на инсектицидите върху потомството на паяците.

— Какви са те?

— Арахнид — вид паяци.

— О, бръмбари.

— Не, арахнид. — Той се усмихна. — Бръмбарите са твърде различни. Тези са по-скоро красиви малки създания — искате ли да ги видите?

— Да — отвърна несигурно тя.

— Те са горе. Но ако не искате... — Той се поколеба.

— Не, искам.

— Господи — каза той. — Те са просто пълзящи. Освен това са почти микроскопични и са вегетарианци.

Тя тръгна с него, без да му позволява да направи повече от две крачки настрани.

Работната му стая беше горе. Стените бяха покрити с рафтове с книги, фотографии и рисунки на толкова различни видове насекоми, колкото тя изобщо не би могла да си представи. Част от тавана беше остъклен. А един от прозорците бе превърнат в миниатюрна оранжерия.

— Какво отглеждате в оранжерията?

— Рози. Имам нужда от тях за малките.

Той вдигна един грозд насекоми и го сложи под микроскопа на работната маса. После включи светлината и отстъпи, за да може тя да погледне. Тя нагласи лещите, докато мъничкият арахнид застане на фокус. Той беше лимоненожълт, почти кръгъл. Имаше осем нежни крачета, от които стърчаха тънки власинки. Повече и по-дълги власинки растяха по закръгленото малко телце. Частите на устата изглеждаха безвредни, повече подобни на четири скъсени крачка, отколкото на челюстите на хапещите насекоми.

— Какви са тъмните петна от двете страни — попита тя.

— Просто несмляна храна в червата ѝ.

— *Нейните?*

— Да. Мъжките са много по-малки и много по-малко на брой в сравнение с женските и относително — без значение.

Той ѝ показва още няколко — всичките със същата форма и също толкова безвредно изглеждащи, само че техните цветове се променяха от жълто към оранжево и още по-дълбоко оранжево; после сложи под микроскопа една, която беше червена.

— Защо е с такъв цвят?

— Това е нова форма. Мутант.

„Мутант“, помисли си тя, „изрод“.

— Какво е предизвикало промяната?

— Инсектицид — каза той. — Преди да бъдат изложени на инсектицидите всички бяха жълти като първия и всички бяха чувствителни към токсичните ефекти на инсектицидите. Когато ги пръскахме, разбира се, повечето умираха, но тези, които останаха, започнаха да произвеждат леко оранжево потомство, което беше по-устойчиво към химикалите от родителите си. После пръскахме, и продължихме да убиваме повечето от жълтите — нормалните — които бяха чувствителни към инсектицида, докато убивахме по-малко от оранжевите, по-устойчивите на пръскане. И един ден се появи *тя*.

Дженифър отново погледна под микроскопа. Мутантът лежеше като затворник върху стъклото и блестеше червен под светлината.

— И — продължи той, — тя е напълно устойчива към всякакви химикали, които използваме. Напълно.

— Инсектицидът ли е предизвикал мутацията, или това е рецесивен признак, който става очевиден, когато убивате толкова много от нормалните?

— Не знам. Няма начин да се каже. Лично аз мисля, че е инсектицидът. Мисля, че тя е химически индуцирана мутация. Мисля, че нищо подобно не е съществувало, когато започнахме да ги пръскаме. Но не мога да го докажа.

Дженифър продължи да гледа мъничкото животинче под микроскопа.

— А останалите — попита накрая тя, — нормалните, знаят ли те, че тя е различна?

— Да, знаят. Много е интересно — твърде сходно с бозайниците — но рядко срещано в по-низшите форми: те я избягват. Разбира се, тя е определена вариация и като биологично изключение има смисъл. Предпазва общността на вида. И предполагам, че това, което кара нормалните да са сигурни, че са от тази общност е същото, което ги кара да правят разликата. Да — завърши той, — много интересно. Те я оставят сама, когато могат.

Изоляцията на това същество я обгърна. Докато наблюдаваше малкото червено същество, застинало върху стъклото на микроскопа, тя се питаше как ли се е чувствало то — заобиколено от жълти, но отстранено, така самотно в живота, както беше сега в смъртта, приковано върху стъклото. Освен ако...

— Никога ли не привикнах с нея?

— Не — отвърна той. — О, няколко мъжки свикнаха, разбира се, но тя не се размножи. Но само няколко, а останалите... — Той сви рамене.

— Значи тя винаги е сама.

— Паяците обикновено не мислят по този начин — рече бързо той, подозирайки, че тя ще се разплаче отново. — Не е като...

— Но тя знаела ли е? Не мислите ли, че тя е осъзнавала, че не е като останалите? Не мислите ли, че е искала да бъде... да бъде близо до тях, да бъде част...

— Не — каза той нежно, — не мисля.
После тя каза, без дори да очаква, че ще го каже:
— Аз съм като нея.
— Червената?
— Да.
Той я погледна.
— Защото сте самотна?
— Да. Затова. Но може би защото съм „определена вариация“ — също.
Същата нежна успокоителна усмивка.
— Вие имате, по-малко или повече, същият цвят като всички останали.
— Наистина е така.
Той спря да се усмихва.
— Мислите го заради това, което се е случило с онзи човек.
Инцидентът, който споменахте по телефона...
— Не беше инцидент.
— Тогава какво е станало с него и с другия... Хал, някой си, нали така? — Тя кимна. — Какво се е случило с тях?
— Те умряха. И аз... аз се страхувам... Единият беше момче, а другият — млад мъж. Нямаше никаква причина да умрат, само дето... аз бях там.
— Разбирам. Вие мислите, че сте ги убила. Как сте го направила?
Той звучеше напълно безпристрастно. Просто задаваше въпроси.
— Блъснах момчето на Киърни в стената.
— Кога беше това?
— Преди много време. Преди около петнадесет години.
— Вие сте била на седем или на осем?
— Седем.
— А другият? Какво му направихте?
— Не знам. Той беше... — Миналата нощ ли беше? Не, поминалата — беше мъртъв от два дни. — Той ми беше много ядосан и... не знам.
— Но мислите, че сте го убили, защото вие сте като нея в някакъв смисъл?
— Да.

Той мина през стаята, до кутиите, оставяйки много разстояние между тях; тя го последва.

— Тези кутии са пълни с насекоми. Арахниди, бръмбари и други видове. Поставете ги под истински стрес — химикали, радиация, или кой знае какво — и ще получите по един мутант на всеки сто от тях, може би дори на всеки десет.

— Тогава аз може да съм...

Той сви рамене.

— Може би. Аз също може, и — вероятно — съм; сини очи, стара, стара мутация, сексуално селектирана и размножена. Няма нищо ужасно в това — то е чудесно — разнообразието, което се сътворява. Разнообразието и красотата. — Той я гледаше. — Ще видите стотици видове в кутията, всичките различни, всичките пригодени да разрешат един основен проблем — оцеляването — всички по техен собствен уникален начин. Красиво е. — Той се засмя и поклати очаровано глава. — Помислете за това! Ние сме били пияната на повърхността и щяхме да си останем такива, докато не са се появили мутантите, докато нещо не се е променило. Докато не е станало различно. Малки промени, които не виждате в началото, но стряскащо, ослепяващо ясни, когато се върнете назад в еволюцията и прекрасни същества, носители на промяната, които не осъзнават разликата, защото дори когато промяната е забележима, мутантите, които оцеляват, обикновено съвсем не са очевидни. Фактически всички мутации, които ние забелязваме са несполучливи — кошмарни — и те не се възпроизвеждат. Те просто умират или собственият им вид ги убива. Това е невидимо редуване между оцеляването и размножаването, което може да се различи след дълго време, но е въпрос на шанс, късмет и минава много време, преди човек да забележи, че нещо се е променило. За някои насекоми може да отнеме месец, ден, но техните поколения отбелязват времето и вие внезапно забелязвате, че гледате друг вид създания. За бозайниците може да са необходими стотици, хиляди, милион, сто милиона години — кой знае?

Тонът му, думите бяха успокоителни и някакво много старо напрежение в нея, нещо за което изобщо не си спомняше да е живяла без него, започна да се отпуска по малко.

— И погледнете към резултата от всичко това, невероятно чудесното разнообразие на всеки от нас. Всеки вид, който отстоява

себе си, оцелява. Толкова е красиво. Например Айнщайн може би е мутант — просто известна вариация от нормалното, може би такава, че разликата се простира малко извън това, което очакваме в нормалното наследство. Може би майка му е била подложена на въздействието на лекарства или е ходила много под слънцето, или е видяла черна котка и някаква малка, но определена разлика е настъпила в основната клетка, кодираща това какъв ще бъде той. — Той спря. Тя искаше да слуша още, искаше той да продължи да говори. — Как се казвате? — попита той.

— Какво?

— Кажете ми името си.

— Дженифър.

— Виждаш ли, Дженифър, не само паяците са експерти в оцеляването, но може би дори Айнщайн. Значи си в добра компания, нали? Тогава това може да е дар, нали?

— Но какво ще кажеш за момчето на Киърни? А Марвин?

— Твоите „жертви“? Мисля, че това е най-глупавото нещо, което изобщо съм чувал.

— Моля те — каза тя, — аз съм сама... винаги съм била сама. Не е ли така, защото хората чувстват нещо, както жълтите паяци се отнасят към мутанта? Възможно ли е те да ме отхвърлят, защото съм различна?

— Всичко може да бъде, нали? Но ти не ме притесняваш ни най-малко и аз съвсем нямам желание да те отхвърлям. Може би, въпреки че съм един от странните хора, това няма значение.

— Но не те ли плаша? Не те ли карам да се чувстваш ужасно неспокоен? — Сега тя мразеше Чинг. — Не искаш ли да избягаш от мен?

— Съвсем не. Но все пак аз съм биолог и съм видял много повече странни неща от тебе.

— О! — Тя не обърна главата си, нито я наведе, нито се отдалечи — О!

Плачеше.

— О, господи, не плачи така, моля те, не плачи.

Тя протегна ръка към него, най-после навеждайки глава, като че ли не можеше да понесе мисълта, че той няма да я поеме. Но той я пое.

После тя премина разстоянието между тях, приближавайки колкото може, като се държеше за него като че ли от това зависеше животът ѝ.

— Шшт, всичко е наред, недей, моля те недей — но той я остави да стои там, където беше.

— Прегърни ме. — Той го направи. Тя почувства ръцете му да се стягат около нея и тя се притисна до него.

— Не мислиш ли, че съм странна?

Ръката му се придвижи нагоре по гърба ѝ към косата ѝ.

— Мисля, че си най-странното момиче на света.

ЧАСТ ПЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

5 декември — 22 декември, 1976

Четиримата мъже се здрависаха. Беше тържествено, почти ритуално. Ставитски си помисли, че те като че ли сключваха някакъв договор, въпреки че не знаеше какво ще правят. Но останалите трима изглеждаха така, като че ли разбираха мислите на другите и включваха и него, не подозирайки, че той се чувства отделен от тях.

Когато най-после си тръгнаха от Чинг, беше само няколко минути след полунощ, но навън беше мъртвешки предутринен студ. Ставитски все още нищо не забелязваше, освен че беше изтощен, измръзнал и уплашен. Направи маневра да излезе от паркинга и се насочи към Ривърсайд. Отляво имаше постройките, а отдясно парк, пътят отзад — студената черна река, устремена към залива.

Той погледна в огледалото за обратно виждане. Гейлстън седеше изправен и неподвижен, и се взираше между Ставитски и Стърн през стъклото, сам с мислите си. Ивиците светлина от уличните лампи, под които преминаваха, осветяваха лицето му, но между лампите той стоеше в тъмнина.

„Като стар индианец — помисли Ставитски. — Като индианеца Куикуиг, очакващ да умре.“

— Какво казваш? — попита Айра.

— Казвам, че Уилбър изглежда като Куикуиг, очакващ да умре.

Ставитски чакаше, но Гейлстън не казваше нищо. Изведнъж му се прииска да чуе гласа на стария човек.

— Хей, Уилбър, виждаш ли костите на смъртта?

Гейлстън се усмихна. Ставитски видя набръчканата му усмивка под ивицата светлина.

— Може би, може би виждам. — Дълбокият глас изпълни колата. Спокоен, силен, напълно уравновесен.

Ставитски пое дълбоко дъх. Да, така беше добре, много по-добре.

— Е, капитане — попита Гейлстън, — какво ще правим сега?

Въпросът изглеждаше обикновен.

Стърн обърна бледото си, изплашено лице към Ставитски, очаквайки отговора му.

Какво ще правим сега? — питаше се той. Рутинен въпрос. Той отказваше да действа рутинно — имена, дати, това можеше да разбере, това беше правил с години. Той беше полицаи, всичко, което му беше донесло успех беше рутинно. *Провери* — казваше му навикът — *провери това*. Рутина, навик. Това беше всичко, което притежаваше.

— Утре ще започна проверка на всичко, което Чинг ми каза — всяка дума. И ако има някакви факти, които да потвърждават думите му, тогава ще решаваме. — „Ще решаваме какво“, попита сам себе си. Чинг не беше лъгал. Как би могъл човек да съчини такава история. Той само бе потвърдил онова, което Ставитски вече знаеше.

Стърн кимна, Гейлстън продължи да се усмихва.

— Още ли мислиш, че това е медицински проблем? — попита Ставитски, поглеждайки в огледалцето към Гейлстън.

— Не, капитане. Не бих искал аз да съм човекът, който да носи отговорността за него.

Керъл беше в леглото и четеше, когато той се прибра.

— Оставила съм ти малко сладкиш в кухнята на масата, скъпи. Хапни си и изпий чаша мляко с него.

Той стоеше и я гледаше — сладкиш и мляко.

След като не отговори, тя вдигна поглед от книгата си.

— Дейвид, случило ли се е нещо? Не се чувстваш зле отново, нали?

— Не, добре съм.

Той отклони поглед и започна да се съблича. Но когато стигна до бельото, изведнъж изпита нежелание да бъде гол в една и съща стая с нея. Никога не се беше чувствал така преди, но нищо не можеше да направи. Отиде в банята, затвори вратата и там довърши събличането си.

Когато се съблече, взе долницето на пижамата си от закачалката зад вратата и застана пред голямото огледало. Ръстът му изпълни блестящата повърхност и трябваше да отстъпи назад, за да се види целият. Не се беше оглеждал по този начин от години — русите косми по тялото му бяха изпъстрени със сиво, тук-там се забелязваха

тлъстинки, но като цяло не беше зле. Гениталиите му изглеждаха тежки, той ги гледа, докато пенисът му започна да се раздвижва, да се удебелява. Отиде по-близко, докато се опря в повърхността на огледалото. После отстъпи назад — не искаше Керъл сега, изобщо не я искаше.

Обу си пижамата и се върна в спалнята. Тя беше изгасила лампата.

— Лека нощ, скъпи. Не забравяй сладкиша.

Той излезе без да ѝ отговори, но тя не забеляза.

Остави лампите изгасени и премина през тъмните стаи до дневната. От улицата идваше достатъчно светлина, за да може да намери пътя. Седна до масата, облегна лактите си на нея и се загледа през прозореца.

Какво беше чул? Какво, по дяволите, беше чул. Невероятно.

„О, да — беше казал Чинг, — невероятно. Ние разговаряхме за това с Карп — преди да я открия, разбира се. Никога не съм споменавал за това по-късно. Съзнанието има, всъщност е, енергия. Можем да видим мислите, импулсите, да ги отчитаме на екрана. Така че вече знаем, че мисълта има физическа сила от някакъв вид. Но как тази енергия може да въздейства върху предметите, да има поведение на маса...“ — Чинг беше спрял, беше погледнал покрай тях към стената. Погледът му беше толкова съсредоточен, че за момент Ставитски се беше запитал дали някой не е влязъл в стаята и не стои зад тях. *Нейната* сила, беше им казал Ставитски, все още вирайки се зад тях. Толкова удивително! Спомнете си, беше казал той, когато най-после върна погледа, тя не просто беше отклонила хартиения самолет, не просто го беше предпазила да не се удари в стената. Тя го беше *контролирала*, беше го накарала да завие, да полети обратно и да се приземи там, където тя искаше. Да, невероятно. И всичко това, без да знае, че го върши.

Отначало Ставитски беше опитал да спори, също и Стърн. Но не и Гейлстън. Чинг не отвърна на възраженията им — беше им казал това, което знае и те трябваше да го приемат или не, както изберат. Ставитски видя, че той не е свикнал да го разпитват. Само Гейлстън не беше казал нищо, не беше задал въпроси. Беше гледал ту към един, ту към друг от разговарящите, докато най-после Ставитски отсече, че това е немислимо.

„Не — беше произнесъл Гейстън тогава, — съвсем не е немислимо. Аз нямам никакъв проблем да мисля за това.“

После той стана. Прекалено скоро. Ставитски искаше да пита повече, да разбере повече. Искаше да си запише нещо, освен двете имена, които Чинг им беше дал, нещо написано, което да отнесе със себе си. Но неочаквано за самия него, те вече се ръкуваха за довиждане. Другите трима мъже бяха сключили техния пакт, а Ставитски стоеше отстрани, без да разбира, въпреки че те го включваха, правеха го част от това.

Част от какво? Светлините от колите, които идваха през парка към 96 улица, обливаха масата с ивици светлина. Би предпочел тъмнината тази нощ. Това също беше необичайно. Изобщо не му харесваше начина, по който се чувстваше. Ръцете му се потяха и въпреки че беше почти един часа след полунощ, не се чувстваше ни най-малко изморен. Погледна през прозореца — тя беше през парка само на няколко пресечки към центъра. Много ясно си спомни лицето ѝ, точно както изглеждаше, когато нещо се беше случило и той се почувства зле. Но сега, мислейки за нея, той изобщо не се чувстваше некомфортно. Това също не му харесваше. Тя би трябвало да го кара да се чувства зле и неспокоен.

Той стана от масата, отиде в кухнята и светна лампата. Сладкишът беше обвит с найлон и го чакаше. Отрязва си едно парче, сложи го в чиния и си наля мляко. Сложи вилницата до чинията и чашата на мушамата. Трябваше да оплете мрежа от информация, започвайки от утре — нямаше търпение да започне — мрежа, с която да я хване в капан и да я задържи. Такава, от която тя никога да не може да излезе. Факти, всичко, което може да открие за Дженифър Гилбърт. Той произнесе името ѝ на глас в осветената стая. То не му звучеше злоещо, звучеше приятно.

Застави се да седне до масата, взе вилницата и хапна. Всяка хапка имаше вкус на подсладен памук и трябваше да преглъща силно и да отпива мляко, за да я прокара. Но това беше нормално, рутинно действие — яденето на сладкиша, който жена му беше направила и пиенето на мляко — и той си помисли, че е важно да изяде всяка хапка. Дори обра остатъците от чинията и ги преглътна.

ГЛАВА ВТОРА

Джой Кафсетиан беше дневна смяна и вече седеше зад бюрото си, когато в осем часа влезе Ставитски. Не бе имало случай Ставитски да дойде в службата сутрин, независимо по кое време, и Джон да не е вече там. Винаги с полупълна чаша кафе и трохи от току-що изядена кифла.

— Здравей, шефе.

— О, Джой, вземи и на мен кифла и кафе и ела в кабинета ми.

— Дадено, шефе.

Джон стана и бавно се запъти към вратата.

— Колкото можеш по-бързо, Джой.

— Разбира се, капитане. — И той излезе.

Нощната смяна, която си тръгваше, си приготвяше багажа. Скърцаха столове, чекмеджета се отваряха и затваряха, телефоните продължаваха да работят. Извън кабинета му, с приближаването на осем и половина, хората бяха започнали да се протягат, прозяват, едни — готови да си тръгнат за вкъщи, а други се събличаха, пиеха кафе, и се приготвяха да започнат деня. Всичко беше нормално.

Той погледна през прашния прозорец към малката градинка. Денят беше студен, със сиво небе без облаци и много ветровит. Наблюдаваше как хората бързат през парка, точно както правеха всяка сутрин, влизаха бързо във входовете на постройките, които обграждаха малкото площадче, към техните, осветени с неонова светлина офиси при машините, компютрите, при всекидневната си работа. Обикновено той ги наблюдаваше внимателно. Опитваше се да ги разпознае — по палтата, по начина, по който ходеха — от предишния ден. Обикновено те го караха да се чувства добре, тяхната суетня предизвикваше симпатия. Понякога през лятото обядваше в малката градинка и виждаше хората от сутринта отблизо. Започна да познава много от тях по външност през годините и все ги наблюдаваше. Опитваше се да ги изучава. Начинът, по който се променяха през сезоните, как се обличаха, как изглеждаха в понеделник и как — в петък. Когато някой, когото беше наблюдавал известно време, и беше започнал да

разпознава, преставаше да прекосява градинката, той с дни го търсеше, надявайки се да го види отново. Ако не го видеше повече и човекът беше млад, той си мислеше, че е намерил нова работа на друга улица. Ако човекът беше възрастен, се надяваше, че се е пенсионирал, а не починал.

Тази сутрин Ставитски гледаше, без да вижда никого от тях.

Имаше две имена — Марвин Рос, мъртъв. И Кристофър Хейнис. А също и парче филмова лента. „Разбира се — беше му казал Чинг, — можете да го вземете. Но сам разбирате, че това нищо не означава — просто хартиен самолет, който лети през една стая и се приземява на една маса. Филмът не показва нея или някой друг, с изключение на Марвин Рос, а мисля, че всичко, което може да се види от него е ръката му. Но можете да го вземете.“

Нищо, с което да изплете мрежата. Оставаха имената.

Джой най-последно се върна с кафето и кифлата.

— Това ли е всичко, капитане? — попита с надежда той.

— Не, Джой. Искам да ми донесеш доклад за този човек. Не е убийство — естествена смърт. Нямам номера на доклада. Умрял е през ноември 1954. — Той даде на Джой номера на полицейския окръг, който включваше 105 улица.

— Но, капитане, ако е естествена смърт...

— Ще има полицейски доклад. Няма да е много трудно да го намериш. После искам да ми намериш един човек — Кристофър Хейнис. Бил е студент в Колумбийския университет през 1954. Опитай чрез тяхната студентска асоциация. — Това беше всичко, което той успя да измисли. След повече от двадесет години Хейнис можеше да се намира навсякъде из страната, или по света. Чинг беше казал, че няма да е трудно да се издири.

— Ако в Колумбия не знаят, тогава провери по моторните превозни средства — Ню Йорк, Ню Джърси, Кънектикът — каза Ставитски. На изток, според Чинг, „хубави дрехи, определено осигурен за онова време“.

Много хора от средния запад и запада идваха в Ню Йорк. Много малко нюйоркчани се местеха надалеч. „Най-заседналите хора в света“, често си мислеше Ставитски. Така че шансовете Хейнис да е още в Ню Йорк бяха добри.

Джой тъжно погледна късчето хартия.

— Е, капитане, няма много, за което да се хванеш. Няма среден инициал, нищо. Хей! — Джой се зарадва. — Опитвал ли си с телефонния указател?

За секунда Ставитски помисли, че той се шегува, но после видя, че не е така.

— Дай проклетия указател тук — извика той, — и не искам да виждам шибания ти задник, докато не ми донесеш доклада и адреса. И по-добре това да стане до десет и половина. Чат ли си? Десет и половина.

Джой излезе от кабинета и тресна вратата.

Телефонът звънеше — беше Кармайкъл, да му напомни, че ще се събират на обяд по повод на пенсионирането на един инспектор от Ийст Сайд. Кметът също щеше да бъде там и той трябваше да отиде.

Блументал донесе последните новини от нощта — купчината листа беше малко по-тънка от друг път. Обикновени неща. После той си спомни, че беше обещал на Боб Саймън да звънне на Пърси от „Наркотици“ и да му даде имената на четири момчета, които бяха задържани от неговия отдел — всичките в голямо затруднение. Все още не ставаха за „Убийства“, но бяха арестувани и той се надяваше, че Пърси ще може да ги задържи за наркотици достатъчно дълго, за да могат да съберат доказателства, по които да им предявят обвинение. Бяха наръгали с нож друго момче в Унгарския квартал, където убийствата и наркотиците бяха чести гости.

После откачи телефона.

Марвин Рос, Кристофър Хейнис.

Добави имената им — станаха шест и две празни места. Празните места бяха двамата детективи, за които Хейнис беше казал на Чинг. Те бяха дошли в апартамента, в нощта, в която беше умрял Рос. Ставитски щеше да вземе имената им от доклада, веднага щом Джой...

Ставитски отиде до вратата и погледна навън. Джой беше на телефона, ту записваше нещо, ту дъвчеше молива. Ставитски затвори вратата и се върна към списъка си:

Дженифър Лист Гилбърт.

Беше употребил дълго време за изписване на името й. Изглеждаше така приятно, както и звучеше. Останалите бяха написани с обичайния му нечетлив почерк.

Джордж Хокинс
Чарлз „Бутс“ Рейнс
Рос
Хейнис
Харолд Киърни (Джон Старбък)

Шест имена, стар полицейски доклад за инцидент от Масачузетс, заключението от аутопсията на Стърн — без рентгеновите снимки — за случая на счупването на врата на Еймъс Робъртс, без да е нарушена целостта на кожата му и филмова лента с хартиен самолет, който се приземява на една маса в класна стая преди двадесет години. Нито една-единствена непрекъсваема нишка, която да води от тези случаи към нея, определено нищо, от което да изплете мрежата — все още.

Той се взираше в имената на мъртвите, после ги номерира, с изключение на нейното. Нямахте да опитва с Хокинс, освен ако не се наложи. Тя го беше купила и трябваше да употреби натиск, за да измъкне нещо от него — голям натиск. Но ако се налагаше...

Все още имаше Рейнс — в безопасност в Манхатънската болница. Той е бил там и когато Робъртс е умрял, видял е всичко, което и Хокинс е видял и може би се беше успокоил достатъчно, за да разкаже свързана история.

Обади се на Кармайкъл.

— Но, Дейв, Рейнс го няма, няма го от четвъртък.

— Какво означава, че го няма? Човекът беше полумъртъв и те го изнесоха — *изнесоха* го оттук. Какво, по дяволите, прави Уорнър, дал му е два аспирина и го е пратил вкъщи? — Сърцето на Ставитски биеше силно. Той се опита да диша дълбоко. — Ще откъсна главата на Уорнър за това.

— По дяволите, Дейв, Уорнър не е виновен. Една адвокатка — от обществените, облечена в костюм от Левис и палто от норка го измъкна на другия ден.

— Ти си бил там?

— Хайде, Дейв, шегувам се. Вината е твоя, а не на Уорнър. Трябваше да го пуснат да си отиде — ти не му беше предявил никакво обвинение.

Кармайкъл беше прав.

— Къде го заведоха, Ал?

— В хотел „Уорън“ — каза Кармайкъл, след като известно време размества хартиите. — На 81 и „Колумб“.

— Дали той само е минал оттам, или има стая?

— Не знам. Дори и да има стая, едва ли би се върнал в нея.

— Защо не? Няма от какво да се страхува. Поне не от нас — вметна той.

Тогава осъзна, че тя може да стигне до него първа, че може да е била сериозна в заплахата си. Господ е свидетел, че Рейнс мислеше така, а Ставитски знаеше, че щом ченгетата са го намерили толкова бързо, тя също нямаше да има проблем да го открие. Той затвори телефона, без да каже довиждане. Отключи най-долното чекмедже на бюрото си и извади револвера, патроните и кобура си. Внимателно го избърса, заставяйки се да го прави със спокойни движения, въпреки възбудата си. Зареди го, после си съблече сако, за да може да го стегне около рамото си. Бяха минали години, откакто не го беше носил и усещаше тежестта и издутината от пистолета по странен начин. Не беше съвсем сигурен защо го взима сега. Да пази Рейнс? Себе си? Той положи ръка върху него. Не, точно да пази. Може би защото просто се чувстваше отново добре с него.

Той слезе в гаража, тръгна между колите, повечето от които бяха без отличителни знаци. Почувства студения въздух отвън, който проникваше откъм изхода към улицата. Тогава осъзна, че за първи път от петнадесет години не е проверил докладите, за да види дали някой от неговия таен списък не е бил въвлечен в нещо през изминалата нощ. Дори не беше отворил чекмеджето, за да погледне папките.

Беше забравил напълно за това, докато подкара по циментираната рампа към улицата.

Ако изгуби Рейнс...

Хотел „Уорън“ се намираше на две пресечки на юг от улицата, която някога беше най-лошата в Ню Йорк. Сега кварталът в съседство

се беше променил. Нови блокове, дървета, беше станал по-представителен — но „Уорън“ си стоеше като в старите дни. Фоайето беше дълго и тясно, стените блестяха от твърде много емайл, а линолеума на пода беше надраскан и мръсен. Нямахте маси и столове, само дълга, издраскана маса на рецепцията. Неоновото осветление се бореше със сумрака. Когато Ставитски се изкачи по трите скърцащи стъпала, които водеха към фоайето, го лъхна миризма на застояла урина и той се запита кога ли подът е бил мит за последен път.

Някой беше сложил блестящо коледно дърво до асансьора. То стоеше проскубано, почти без украса и жалко.

Ставитски отиде до рецепцията и натисна звънеца. Рейнс можеше да бъде горе точно сега. Той се облегна, опитвайки се да изглежда обикновено. Нямахте полза да плаши никого. Вратата зад рецепцията се отвори и оттам излезе спретнато облечен черен мъж и се усмихна на Ставитски.

— Мога ли да ви помогна, сър? — Мъжът изглеждаше добре, около тридесет и пет годишен, чист и с добро произношение.

Ставитски се чудеше какво прави той в „Уорън“. Ризата му беше с дълги ръкави, така че Ставитски не можа да види дали те не скриват следи от игли.

— Вие ли сложихте тази елха?

Мъжът широко се усмихна.

— Да, сър. Не можах да я украся, но намерих малко стъклени играчки и от онези пластмасови птички и ангелчета. Скъпо е, знаете, така че тази година взех малко. Следващата година ще бъдат повече.

Ставитски кимна.

— Добре изглежда. — Ставитски извади значката си и усмивката на човека замръзна.

— Не съм дошъл да ви създавам неприятности — каза Ставитски, — просто искам да говоря с един човек, който може би е отседнал тук. Поне в понеделник е бил тук. Казва се Рейнс. Слаб, русолав — селски тип.

Лицето на мъжа започна да се затваря. Ставитски се облегна много близо до него.

— Не искаш проблеми, нали? — Сините очи бяха подозрителни и човекът го разбра. — А ще има проблеми, нали знаеш? — Знаеше, че го плаши.

Чернокожият гледаше значката без да сваля поглед от нея. Не искаше да погледне към Ставитски.

— Сега е горе, предполагам. Мисля, че изобщо не е излизал от стаята, откакто се върна онзи ден. Изглеждаше доста зле, когато се върна и предполагам, че са го нападнали. Стая 302, трети етаж.

Ставитски не обиди мъжа, като му благодари.

Асансьорът го остави сам в тъмния, вонящ коридор. Имаше само един прозорец в края, но той гледаше към шахтата, така че Ставитски трябваше да използва джобното си фенерче, за да прочете номерата върху табелките на вратите.

Стая 302 беше две врати след асансьора. Той тихо почука, надявайки се, че ще го вземат за друг наемател или приятел. Не последва отговор и той почука по-силно. Отново без отговор. Натисна бравата. Вратата беше отключена и той влезе в стаята.

Вътре беше много спретнато. Леглото беше покрито с чиста покривка на цветя, с ресни по края. Части от същия плат покриваха стената от двете страни на прозореца. Рейнс имаше малък леген, поставен в ъгъла и кърпа, която висеше над него. Балатумът на пода беше със същите шарки като този във фойето, но тук беше чист. До стената стоеше наскоро боядисан шкаф и няколко снимки в рамки, а отгоре беше сложен комплект за бръснене, гребен и четка, спретнато подредени върху пластмасова табличка. От другата страна на леглото имаше ниша с мивка и малко огледалце над нея.

Всичко изглеждаше в идеален ред. Имаше дори радио и дървен стол до леглото. Но стаята вонеше. Миризмата беше по-лоша дори отколкото във фойето и коридора. Ставитски усети, че му се повдига и започна да диша през устата. Когато заобиколи леглото, той видя причината за неприятната миризма.

Бутс Рейнс лежеше на пода между мивката и леглото в локва съсирена кръв.

Ставитски се застави да погледне към тялото. Двете китки бяха срязани и на гърлото имаше дълбок разрез. Ръбовете на раната бяха разделени, бели и приличаха на гума. Той е бил мъртъв поне от един ден. На мивката имаше отворена кутия с бръсначи и Рейнс все още стискаше един в дясната си ръка.

Самоубийците обикновено се колебаеха и правеха няколко предварителни нарязи, преди да могат да се решат да се срежат

достатъчно дълбоко, за да се убият, но Рейнс не бе имал такива колебания. Всяка китка беше прерязана по веднъж много дълбоко. Трябва да е почувствал нетърпение от начина, по който кръвта е изтичала и е прерязал гърлото си, за да я ускори.

Ставитски отиде при шкафа и погледна в чекмеджетата. Там имаше чисто и спретнато сгънато бельо, чорапи, две чисти ризи и дори една пижама стоеше в средното чекмедже. Долното чекмедже беше празно. В горното той намери две спринцовки и гумен турникет, но нищо друго. Имаше и кутия с канцеларски принадлежности и Ставитски се запита на кого е щял да пише мъртвецът. Портфейлът му беше върху шкафа. Когато Ставитски го отвори, от него изпадна един плик. Той го взе — беше неадресиран и вътре имаше един сгънат лист като тези от горното чекмедже. На него Рейнс беше написал:

Направих го сам.

Чарлз У Рейнс

Джуниър Ставитски седна на ръба на леглото. Най-последно беше тук и всичко беше както знаеше, че ще бъде... кръв и воня. Бедното нещастно копеле, което имаше две чисти ризи и радио, лежеше в собствената си кръв. Нейна работа, толкова сигурно, като че ли тя самата беше държала бръснача.

— По дяволите — каза той на тялото, — по дяволите, по дяволите. — Той удари с юмрук по шкафа. Чувстваше се измамен. — Можеше да ми помогнеш, можеше да я спреш. Защо не ми каза какво е станало, поне да го беше написал, щом и без това си щял да умреш? Господи, Рейнс, какво по дяволите, направи тя? Толкова ли беше ужасно, *толкова* ужасно — по-лошо от това? — Отвореното гърло на Рейнс му се усмихваше. — Беден проклет глупак! Мислил си, че ще те измъкне от другата страна на гроба?

Нямаше какво повече да гледа. Снимките върху чекмеджето бяха стари, два изгледа, вероятно от една и съща планина, обградена с долина. В портфейла му нямаше нищо, освен карта за социална осигуровка и седемнадесет долара — никакви снимки или други документи. Ставитски излезе от стаята и мина в коридора колкото можа по-бързо. Затвори вратата заради миризмата и вдиша през носа.

После намери стълбищата и слезе пеш трите етажа. Чувстваше стомаха си зле, а краката му леко трепереха.

Мъжът беше все още на рецепцията и чакаше Ставитски.

— Трябва да ползвам телефона ви.

Без да промълви дума, мъжът премести телефона до него. Ставитски набра номера, даде номера на значката си, адреса и каза на оператора какво се е случило. Когато затвори, погледна към човека.

— Как се казвате? — попита той.

— Робърт Уелс.

— Мистър Уелс, чухте какво току-що казах, така че знаете какво се е случило. Човекът вече е мъртъв, така че те могат да се забавят. Междувременно, защо не се качите горе да заключите вратата. Аз само я затворих. — Мъжът кимна. — И — продължи Ставитски — направете си услуга и не я отваряйте.

Той се обърна да тръгне. После се обърна отново назад, бръкна в джоба си, извади една намачкана банкнота от тези, които натъпкваше в джоба си с намерение да ги сложи в портфейла си по-късно. Когато я сложи на масата, видя, че е от пет долара.

— Ето — каза той, — купи лампички за елхата.

Ставитски прекоси улицата към едно кафене и седна на маса, от която се виждаха музеят и паркът. Понечи да поръча бира и сандвич, но осъзна, че гледката и миризмата от тялото на Рейнс все още го преследват и се спря само на бирата.

Една нишка беше скъсана — една от малкото фини, нетрайни връзки с нея, си беше отишла. Той се опита да се отпусне, да изпие бирата и да изпразни съзнанието си за няколко минути. Но не можеше — твърде много смърт се събираше около Дженифър Гилбърт, а днешната беше реална, неприглушена от времето, не получена от втора ръка от някакъв доклад, а истинска мъртва плът, потънала в истинска кръв. Беше виждал Чарлз Рейнс Джуниър жив, видял бе стаята му, вещите, които притежаваше и използваше — ризите му, бедните, протрити ризи, старателно изпрани, сгънати и сложени толкова спретнато, очакващи да бъдат носени. Това, което тя беше направила, бе реално, а не просто история, разказана от възрастен човек в студена нощ. Рос, Киърни, Робъртс, а сега и Рейнс — всички някога реални, сега всички мъртви, и всичките — нейна работа. Нямаше повече теоретизиране и хартиени самолети. Ако не се справеше по някакъв

начин с нея, щеше да има още. Гневът и бездействието стегнаха мускулите на бедрата и корема му и усети вкуса на бирата като метален. Остави по-голямата част и излезе от заведението.

Знаеше, че ще мине дълго време, преди да успее да забрави тези ризи.

Когато се върна в офиса, информацията го чакаше на бюрото. Кристофър Л. Хейнис — адрес и телефонен номер. И един прашен, стар полицейски доклад, изготвен по стар образец. Джой даже му беше извадил имената на детективите, така че да не е нужно той да го прави — Самюел Чарлз (пенсиониран), адрес и телефонен номер и Питър С. Гордън (починал).

Джой не беше казал нищо, когато Ставитски влезе. Чакаше отвън на бюрото си за благодарностите на шефа и ги получи. Ставитски излезе от кабинета си. Всички погледнаха, когато той се приближи до бюрото на Джой.

— Добра работа, Джой. Благодаря. — Той винаги искаше добрата работа да бъде похвалена пред приятелите на служителя и обикновено изпитваше удоволствие да го прави. Днес това беше само формално и набързо. Нямаше търпение да се върне на бюрото си и да прочете доклада. Времето течеше — вече беше единадесет и половина. Трябваше да отиде на проклетия обяд до един.

Той седна, взе папката и я задържа за минута. Остави моментът на очакване да продължи колкото се може по-дълго. После я отвори. Нямаше много — нямаше дори медицинска експертиза за смъртта. Но не обвиняваше офицерите, които са водили разследването за това; той вероятно също не би настоявал при дадените обстоятелства. Просто защото един тридесетгодишен мъж е паднал... После той спря и прокара пръст по диагонал на страницата. То не беше там. Беше търсил, очаквайки да види нейното име. Беше се заставил да чака, докато прочете всичко до параграфа „свидетели“, да го види напечатано официално — Дженифър Лист. Но то не беше там. Продължи, като сега четеше ред по ред. Но според детективите Чарлз и Гордън, Кристофър Хейнис беше единственият свидетел на смъртта на Марвин Рос. Но това не можеше да бъде истина. Чинг беше казал: „Той дойде при мен веднага след погребението — много разстроен млад

човек, много близо до истерията и каза, че Лист е убила Марвин. Разбира се, тогава за първи път разбирах за това, въпреки че предполагах, не, *знаех*, подозирах...“.

Но според Чарлз, човекът, който беше подписал доклада, Кристофър Хейнис е бил там сам. Не беше споменат друг свидетел. Нямаше никаква Дженифър Лист.

Ставитски почувства нещо като паника. Нищо, той не разполагаше с нищо. Тази сутрин имаше възможности, смътни, но добри предположения. Сега Рейнс беше мъртъв и нямаше нищо написано на хартия, което да я свързва с Рос. Никакво доказателство, че тя дори е била там. Нито с Киърни, нито с Рос. Това беше неразрешимо — неговият списък с имена, неговата мистерия, защото нямаше връзка, нищо не водеше към нея.

Той се обади на Чинг. Беше единадесет и четиридесет и пет, оставаха петдесет минути, докато тръгне.

— *Шибаният кмет* — произнесе той гласно. Мразеше да го отвлечат, да му отнемат времето. Преди никога не бе имал нищо против.

Чинг сам вдигна телефона.

— Но това е невъзможно — каза той, когато Ставитски му съобщи, че докладът не споменава Лист. — Хейнис сам ми каза...

— Тогава някой лъже — каза предизвикателно Ставитски.

— Очевидно — съгласи се Чинг с лека ирония, — но не мисля, че това е Хейнис.

— Защо полицаите ще лъжат?

— Трудно ми е да кажа, без да съм ги срещал, но Хейнис не лъжеше. Не... — последва пауза, докато Чинг си спомни сцената. Хейнис, правещ опити да се контролира, почти в сълзи, разкъсван между мъката и гнева, — не — повтори Чинг, — сигурен съм, че Хейнис ми каза цялата истина.

— Почакайте за момент. А момичето? Признавала ли е тя някога, че е била там? Казвала ли е изобщо някога нещо? — Странно беше да говори за тази жена с уморен вид, която беше срещнал предния ден като за „момичето“. Какво би помислил Чинг, ако можеше да я види сега.

— Никога повече не я видях — казах ви го снощи. Тя се обади, разбира се... О, трябва да бяха минали пет или шест дни, откакто

Марвин умря. Казах й, че изоставяме цялото изследване, което беше истина, и че не искам да дискутирам смъртта на Марвин. Тя се съобрази с желанията ми.

— Казахте ли й някога какво подозирате, или че Хейнис я беше обвинил в убийство?

— Не.

— Защо? Страхувахте ли се?

Чинг въздъхна:

— Да, капитане, страхувах се.

Ставитски обикновено беше много добър в официалните функции. Харесваха го, смееше се много, с приятен дълбок естествен смях, който обезоръжаваше другите. И на самия него му беше весело, добър в разказването на вицове, той беше добър и в слушането им, винаги се интересуваше от проблемите на другите, слушаше внимателно, предлагаше добри съвети. Около него винаги имаше тълпа и въпреки че те бяха обикновено съперници, той знаеше, че никой от тези мъже няма да изпита удоволствие да му направи мръсно. Разбира се, биха го направили, ако имаха шанс, но нямаше да им бъде приятно. И Ставитски знаеше, че това му е нещо дадено.

Днес общественото мероприятие беше неприятно задължение. Той се гордееше, че е добър слушател и наблюдател, но този път, колкото и да се стараеше, вниманието му блуждаеше — несвързаните мисли върху това, което другите казваха, неясните разговори, шегите, обикновено лесното сприятеляване се прекъсваха от името й, а понякога от лицето й. И думите на Чинг „нейната сила“. Невероятно. И, разбира се, тялото на Рейнс. Той мислеше, че никой не е забелязал, с изключение на Корн, който го познаваше по-добре от всички останали, откакто бяха деца. От време на време Ставитски улавяше приятеля си да го поглежда с присвити очи, преценяващо, питащо.

— Хей, Дейв — каза накрая Корн, — отслабнал си, нали?

Така ли беше? Спомни си закръглените места по тялото си, когато се беше гледал в огледалото миналата вечер и от мисълта му стана приятно.

— Да — пошегува се той. — След още два такива обяда и ще заприличам на призрак.

Храната на тези обеда беше доста добра — ростбиф, освен ако нямаше да присъства кметът — тогава щеше да има филе. Обикновено

беше най-хубавата част от нещо неопределено, така че когато от департамента им режеха бюджета и уволняваха, да не излезе, че високите чинове са яли стек, докато на редовите са им теглили секирата.

Всъщност плънката не беше лоша — Ставитски видя гъби и като че ли част от маслина. Не беше сигурен — той не можеше дори да се опита да яде. Сутринта с тялото на Рейнс все още беше пред очите му. Той отдели гъбите и хапна от тях, оставяйки бялото месо или каквото беше там.

Корн го наблюдаваше и Ставитски се застави да набоде малко грах и да го преглътне. Но останалото беше свръхсилите му. Корн нищо не каза, когато сервитьорът отнесе пълната чиния на Ставитски и сервира кафето. Той изпи кафето и се отказа от десерта — сладолед с нещо върху него и вероятно нещо под него. Червен сироп върху бялата топка. Отново Рейнс, желираната кръв. Той отмести чинията.

— Хей, Дейв — попита Корн, — добре ли си?

— Разбира се. Керъл ме е подложила на диета, това е всичко. — Всъщност Керъл не одобряваше диетите и ако Ставитски ядеше толкова, колкото тя искаше той да яде, щеше да е заприличал на всички около него — пълни, отпуснати мъже. Дори и Корн, както и жена му, а също и Керъл и почти всички съпруги. Меки, пълни бедра се забелязваха през панталоните им, малки издутини от тлъстини над хълбоците, дори и между краката изглеждаха пълни в прекалено тесните си панталони. Той се опита да не мисли за нея — да я сравнява с тях. Невъзможно. Дженифър Гилбърт беше като стрела — фини кости, твърде малко плът. Той си спомни ръката, която му подаде — бледа, тънка, без цвят, с ниско отрязани нокти. Защо се беше отдръпнал? Погледна собствената си ръка, желаейки да има още един шанс нейната ръка да се протяга към него сега. Какво му става? Какво, по дяволите, става?

Речите бяха започнали. Повечето лампи бяха изгасени и както предната вечер, Ставитски се почувства по-комфортно на тъмно. По средата на досадната реч на кмета за дългата и неособено отличаваща се кариера на инспектор Донъли, Ставитски се изправи в тъмното и отмести стола си. Една ръка го хвана и той сви юмрук. Но това беше Корн. Какво му ставаше?

— Къде отиваш, Дейв? Старецът ще те търси.

— В тоалетната — каза Ставитски — ще се върна скоро.

Ръката го пусна. Той излезе във фойето и отиде направо в телефонната кабинка, развали си парите и набра номера на Кристофър Хейнис, който Джой му беше дал. Четиридесет цента — около тридесет и пет мили разстояние, прецени Ставитски. След две извънмявания се обади жена. Той потърси мистър Хейнис. Тя реагира по начина, по който обикновено реагираха хората, когато им се обаждат от полицията — първо уплашени, после облекчени и после прекалено услужливи, ако бяха направили нещо нередно. Не, мистър Хейнис не е вкъщи, но разбира се, тя ще даде номера на капитана в службата му. Тя му го издиктува — в града, каза тя, в центъра, но сега може би е на обяд, би ли искал да знае къде обикновено се храни мистър Хейнис? Той е член на...

Ставитски беше доволен от допълнителните подробности. Той взе всички номера, изслуша цялата информация и дори малко съжаляваше, че трябва да прекъсне връзката, тъй като може би нямаше да успее да се свърже с Хейнис, а все пак беше малко успокоително да знае, че Хейнис наистина съществува, че има съпруга, с която Ставитски може да говори.

Но извади късмет. Хейнис беше в офиса си. Секретарката поговори с него, докато Ставитски чакаше на телефона. Но той знаеше, че Хейнис ще говори с него. Никой не отказваше да говори с полицията.

— Да, сър. Тук е Кристофър Хейнис. Какво мога да направя за вас?

Ставитски дълбоко си пое дъх. Истински глас. Връзка с нея.

— Питам се дали мога да отнема малко от времето ви, мистър Хейнис? Когато ви е удобно. Във връзка с един стар случай — смъртта на Марвин Рос. — Пълна тишина. Беше ли затворил?

После:

— Ще се радвам да обсъдя смъртта на Марвин Рос с вас по всяко време. Ако искате веднага. Можем да обядваме заедно.

Ставитски искаше. Той беше готов да определи среща, когато чу аплодисменти от трапезарията. Речите скоро щяха да приключат. Хората щяха да го търсят. Освен това, той трябваше да се пребори с това, което се случваше с него. Нямаше да захвърли всичко в живота

си и да се спусне след това нещо; не харесваше реакциите си. О, но той искаше...

— Много мило от ваша страна. — Кога? — питаше се той. Утре — трябваше твърде дълго да чака, можеше да го отложи, но не твърде дълго. — Боя се, че днес следобед ще бъде трудно, но какво ще кажете за вечерта? Мога да дойда у вас, ако нямате нищо против, а дотогава можете да се обадите в управлението и да проверите, че съм този, за когото се представям.

Спряха се на осем часа. Хейнис му обясни как да стигне, после попита:

— А какво искате да знаете за Марвин?

— Ще ви кажа довечера, сър. И много ви благодаря.

Той се върна в залата, точно когато светваха отново лампите. Никой не беше забелязал отсъствието му, с изключение на Корн, който изглеждаше облекчен, че Ставитски се е върнал.

ГЛАВА ТРЕТА

Хейнис сам отвори вратата на голяма стара къща в колониален стил.

— Капитан Ставитски?

Ставитски кимна и показа значката си.

— Помислих, че сте се загубили — каза Хейнис.

— Да. Не познавам много добре пътя през Кънектикът.

— Да влезем, тук е студено.

Хейнис взе палтото му и го въведе в голяма, ярко осветена стая. После се извини и остави Ставитски сам. В каменната камина беше запален огън. От двете ѝ страни имаше две дълги канапета и Ставитски се отпусна в едното. Усещаше твърде голяма топлина от огъня върху лицето си, очите му натежаха и за момент се уплаши, че ще задреме. После Хейнис се върна с бутилка скоч, бутилка бърбън и сифон на една табла. Мистър Хейнис беше едър човек, почти колкото Ставитски и толкова рус, че миглите и веждите му изглеждаха почти невидими.

— Ще пийнете ли? — попита той.

Ставитски отказа.

— О, на служба, а? — попита несигурно Хейнис.

— Не. — Твърде рязко. — Трябва да карам дълго до Ню Йорк — обясни той. Искаше човекът да се отпусне и да заговори. — Но не ми обръщайте внимание, вие си пийнете.

— Да, добре... — Хейнис се поколеба, после си наля малко скоч с много лед и сода.

— А сега, капитане... — Ставитски видя, че Хейнис се опитва да изглежда невъзмутим. Той отпи голяма глътка и седна на канапето срещу Ставитски.

Ставитски бръкна в джоба си и включи касетофона, който носеше със себе си. Знаеше, че трябва да каже на Хейнис, че това, което говорят се записва. Това беше негово официално задължение, но вече не го беше грижа; правилата нямаха значение. Той можеше да

контролира записването без да гледа и увеличи звука, за да компенсира това, че записва от джоба си.

— Както ви казах по телефона, мистър Хейнис, искам да обсъдим смъртта на Марвин Рос. — Рос и Киърни... и Рейнс. Питаше се колко време споменът за тялото на Рейнс ще го навестява. — Виждате ли, има известно несъответствие между информацията, която имах отначало и официалният полицейски доклад. — Спокойно, стой спокойно, придържай се към рутинни въпроси и не давай отговори. Стандартен разпит, каза си той, това е стандартен разпит.

— Защо са разтревожени за смъртта на Марвин точно сега? Това беше преди двадесет години и тогава на никого не му пукаше. — Проблясък на стар, полузабравен гняв.

— Не мога да ви кажа защо, но се нуждая от информация за това как е умрял Марвин Рос и кой е бил там тогава.

— Разказах на полица — не мога да си спомня името му — цялата история. — Тогава защо го нямаше в доклада? — Господи — казваше Хейнис, — беше толкова отдавна... — Той поклати глава. — Полицаят записа всичко на пръв поглед съвсем внимателно. Не съм сигурен, че искам да се връщам към този случай. Струва ми се, че това е била най-лошата нощ в живота ми.

— Казвате, че той е записал всичко дума по дума?

— Е, не знам що се отнася до това, дали е дума по дума, но той записваше, докато аз говорех.

— Беше детектив лейтенант Чарлз?

— Да, той беше. Първо дойдоха двама униформени, после детективите. Но униформените останаха с тялото. Имаше и друг детектив с Чарлз — по-възрастен, струва ми се, но не си спомням името му.

— Гордън ли беше?

— Предполагам, не съм сигурен.

— Детектив Гордън е мъртъв от пет години. Чарлз е пенсиониран. — Хейнис кимна, като че ли смъртта на Гордън и уволнението на Чарлз са му били известни. И двамата стояха тихо, докато Хейнис си припомняше. Ставитски го наблюдаваше. Той видя да изплува старата мъка, вече не толкова остра, но все още реална. Хейнис е бил там в същата стая с нея, могъл е да я докосне, ако

поиска. Ставитски се запита как ли е изглеждала преди двадесет години.

— Можете ли да ми кажете как се случи?

— Тя го уби. — Той за пръв път погледна в очите Ставитски.

Някъде в къщата някой, вероятно едно от децата, изключи радио или грамофон. В тишината огънят изпука и нервите на Ставитски подскочиха при този звук.

— Тогава им го казах — продължи Хейнис. — Те, разбира се, не ми повярваха.

— Казал сте им, че тя го е убила?

— Точно така.

— Как го уби, мистър Хейнис?

Хейнис стана и отиде до камината.

— Не знам. Мислил съм за това отново и отново, но не разбирам.

— Тогава как можете да бъдете сигурен?

— Сигурен съм. Защото го видях да се случва и го знам така сигурно, както знам каквото и да било друго. — Хейнис знаеше — като Чинг. „Казах ви това, което знам.“ Двама от тях знаеха.

— Какво точно се случи?

— Няма ли го в доклада?

— Искам да го чуя от вас.

Хейнис въздъхна.

— Наистина ли е важно?

— Много важно.

— Той се канеше да се ожени за нея... Не просто планираше, мисля, че искаше. Господи, не знам, но той дори се беше влюбил в нея.

Известно време Хейнис говореше стеснително, запъваше се от време на време, замълчаваше, за да потърси думите. Но скоро историята ги увлече и двамата. Стеснителността на Хейнис изчезна и той говореше толкова ясно, че Ставитски започна наистина да ги вижда. Рос, хубав, интелигентен, външно самоуверен, но винаги в сръвнование — преди всичко с жените.

— Той един вид ги побеждаваше — разказваше Хейнис. — И независимо колко време му отнемаше, не съм виждал жена, която да му е устояла, това беше за него всичко. Той ги караше да продължават, забавяше, после отново, докато те се разтреперваха безпомощни.

После се хванал с Лист. Според Хейнис той искал да победи и тях, но най-вече дъщеря им. Ставитски започна да си представя и нея. Независимо от старата омраза на Хейнис, той започна да я вижда такава, каквато е била преди двадесет години — самотна, отчаяно самотна...

— Елън Оливиери беше единствената ѝ приятелка. И момичето беше девствено, Марвин беше сигурен в това. Но работата не беше там — той бе притежавал много девственици и казваше, че не ги харесва особено. Но нея я искаше. Искаше я повече, отколкото той самият съзнаваше. Виждах го съвсем ясно.

Ставитски можеше да го слуша цяла нощ, докато Хейнис разказваше за Дженифър Лист, но той се опитваше да чуе думите, без да си представя картината, която те описваха. Чувстваше се неудобно да седи спокойно, докато Хейнис описваше как Рос ѝ е свалил дрехите и я е положил на леглото. Хейнис му каза за неуспеха на Рос, за отчаянието, за обидите, с които я наричаше. Разказа как Рос е хвърлил вазата.

— ... и стаята като че ли започна да пулсира, като че ли всичкият въздух беше изсмукан от нея. Не, не е точно така, не мога да опиша усещането. — Ставитски познаваше усещането много добре, но не каза нищо. — И тогава въздухът беше изчезнал... като че ли беше изчезнал. Не можех да чуя нищо и, о, господи, не можех да се движа. Марвин се бореше, а аз не можех да му помогна. Устата му беше отворена и не знаех дали се опитва да си поеме въздух, или крещи, защото не можех да чуя нищо, но той беше притиснал ръцете си към гърдите. После протегна едната си ръка — може би се опитваше да отблъсне нещо. Сигурно беше паднал на леглото и повече не го виждах. Тя тръгна. Не можех да се помръдна, но знаех, че той се е строполил на леглото. После тя се поклони.

— Тя какво?

— Поклони се като пред публика, нали разбирате какво имам предвид? И когато направи това, всичко отново стана нормално. Можех да чувам отново, да се движа. Изтичах в стаята да му помогна. Изблъсках я от пътя си се опитах да го вдигна. Но беше твърде късно. Той беше мъртъв.

Дженифър Гилбърт като младо момиче, гола, се покланя. Можеше да си го представи. Само косата, която падаше през лицето ѝ,

сега беше изпъстрена със сиво.

Той се размърда.

— Окей, Хейнис, как го уби тя? Вие дори не казахте, че го е докоснала.

Хейнис отново седна, подпря лакти на коленете си и отпусна ръцете си между краката. Погледна към пода и почти прошепна.

— По дяволите, по дяволите — това е въпросът. Не знам. Просто не знам.

— Тя не го докосна?

— Не видях да го докосва.

— И на него нямаше белег?

— Не, нямаше, освен на крака, където трябва да се е ударил в леглото.

— Тогава как...

— Не ме питайте пак. — Хейнис повиши глас. — Казах ви, че не знам. Но ако искате да зная какво мисля — мисля, че тя *помисли* той да умре.

„Направено — беше казал Гейлстън, — това е направено.“

Двамата мъже се гледаха един друг, Ставитски се опитваше да изглежда шокиран.

— Наистина ли вярвате на това, което току-що ми казахте?

— Да, вярвам го. Можете да приемете тази луда идея и да си я наврете отзад.

— Окей, окей, по-кратко, мистър Хейнис. Просто питам. Вие се опитахте да помогнете, нали? — Хейнис кимна. — И когато видяхте, че не можете, какво направихте?

— Опитвах се дълго, след като тя спря.

— Искате да кажете, че тя се е опитвала да ви помогне да го спасите?

— Точно така, но не се стараеше особено и твърде бързо се отказа.

— Мислите ли, че можехте да го спасите, ако тя се беше постарала повече?

— Не. Мисля, че беше мъртъв, когато започнахме. След това се зае да се облича съвсем хладна, като че ли си тръгваше от парти. Кучка! После тя се обади в полицията, докато аз просто седях на пода до него.

— Тя се обади в полицията! — Отново полъх на паника. В това нямаше смисъл. — Ако тя го е убила, тогава защо ще се обажда в полицията?

— Не знам.

— Какво им каза?

— Просто, че е станал инцидент и че има мъртъв човек. Остави името си и адреса.

— Тя им каза името си?

— Да. Предполагам, че няма да ми се присмивате за това, което ви казвам.

— Убийците обикновено не се обаждат в полицията и не оставят имената си.

— Но спомнете си какво ви казах — по него нямаше никакъв белег. Тя знаеше, че няма да повярват на това, което им казвам, че съм видял. Както и вие не ми вярвате.

Ставитски искаше да му каже, че му вярва, че разбира, че той е почти също толкова безпомощен, както е бил Хейнис преди двадесет години, като се опитваше сега да й прикачи убийствата. Чинг се оказа прав. Хейнис беше казал истината, не беше пропуснал нищо. Това означаваше, че Чарлз и Гордън са лъгали. Защо?

— Не ми вярвате, нали? — Хейнис не беше ядосан. Не беше очаквал да му повярват.

— Просто продължете разказа, мистър Хейнис.

— Защо се интересувате толкова от нея сега? Не можете ли да ми кажете?

Ставитски си даде вид, че мисли, преди да отговори. Беше трудно да играе играта, защото той наистина искаше да каже на човека, да му даде удовлетворение, че е отмъстен след толкова много години и защото тогава би могъл да зададе на Хейнис и други въпроси — каква е била тя, колко далеч е стигнал Рос с нея, преди да се случи това и след това, след като той е умрял, как е изглеждала тя — как наистина е изглеждала? Хладна, триумфираща, уплашена — какво означаваше за нея да убие? Рейнс би трябвало да знае, Рейнс също я беше видял да убива. Рейнс можеше да му каже.

По дяволите! Въпросите, които искаше да зададе на Хейнис биха разкрили твърде много неговите собствени чувства по отношение на

нея и по отношение на всичко това, а той все още не беше готов. Определено не и пред непознат.

— По дяволите!

— Какво има, капитане?

Не беше осъзнал, че го е казал на глас.

— Бих искал да ви кажа, мистър Хейнис, но не мога. Но ви уверявам, че не ви прахосвам времето. — Имаше твърде много хора, които знаеха. Твърде много хора, за които той беше, един вид, отговорен. Не искаше да добавя още към тях. — Продължавайте с историята. Какво направи тя, след като извика полиция?

— Отиде си — просто излезе. Полицаяте дойдоха след десет минути и, предполагам, че останалото го знаете.

— Предполагам, но искам да го чуя от вас.

Хейнис въздъхна.

— Казах им точно това, което казах и на вас. Те не ми повярваха, но се обадиха на детективите. Когато те пристигнаха, отново разказах историята. Бяха учтиви, слушаха, но също не ми повярваха. После предполагам, че съм бил малко възбуден и започнах да крещя как може да не обръщат внимание. Наругах ги, че оставят убиеца да си отиде свободен, без дори да проверят. Казах, че трябва да направят аутопсия на Марвин — може би го беше отровила или нещо подобно. Но знаех, че не е.

— Откъде знаехте?

— Защото тя го искаше толкова много. Виждах го.

Искала го е, тя го е искала. Искаше му се да попита Хейнис как е разбрал това. Дали по израза на лицето ѝ? По начина, по който е легнала на леглото? По това как е докосвала Рос? Как му е позволявала да я докосва? Това беше несигурна почва, трябваше да прескочи тази част.

— Окей. — Гласът на Ставитски беше дрезгав. — Съгласиха ли се да направят аутопсия?

— Като че ли да. По дяволите, аз бях много бесен и може би те не бяха помислили за отрова. Както и да е, обадиха се у тях, казаха, че ще я разпитат. Но мисля, че просто ми се присмиваха. След около двадесет минути майка ѝ се появи. Ужасно беше за нея...

— Почакайте една минута — прекъсна го Ставитски. — Нейната майка? Майка ѝ дойде в апартамента ви посред нощ?

— Точно така. Чиста и спретната и о, господи, всички се представихме, като че ли бяхме на някакъв проклет коктейл. Тъкмо бяха изнесли тялото на Марвин, един час, след като дъщеря ѝ беше лежала там на леглото, с разтворени крака, молеща да я начукат. И тогава дойде майката, ръцете ѝ трепереха. „Как сте?“ По дяволите, капитане, беше смешно. — Хейнис спря и поклати глава. — Не, не беше смешно. Беше ми мъчно за жената. Но разказах всичко отново — вече за трети път, само че това беше най-лошият, защото говорех за дъщеря ѝ, а жената не беше направила нищо лошо нито на мен, нито на Марвин. И разбирах, че това, което казвах, адски я нараняваше, въпреки че се контролираше. Но ще ви кажа нещо, капитане, колкото и откачено да звучи — тя ми повярва.

Ставитски се взираше в Хейнис.

— Тя ви е повярвала... — попита меко той.

После се усмихна.

Ето това беше. Майката! — толкова просто, защо не беше помислил за това? Какво би могло да бъде по-нормално, по-обикновено? Богатата дама плаща на ченгетата да не споменават за дъщеря ѝ, опитвайки се да я предпази. После помисли за останалото и стана още по-ясно и по-ужасно, защото тя не просто беше повярвала на Хейнис за дъщеря си, беше му повярвала за това как е умрял Рос. Тя знаеше! Вероятно е знаела и за Киърни. И е платила на ченгетата, била е готова това да продължи. Как е могла! Но всъщност знаеше много добре как. Беше го виждал стотици пъти. Някакво невръстно копеле наръгва възрастна двойка, нарязва ги на парчета, продължава да ги ръга, дори след като са мъртви, докато двете тела започнат да изглеждат като нарязан бекон, открадва четиридесет и петте долара, които имат, за да изкара седмицата, и майка му знае, че това е истина, знае какво е направило това влечуго, но го защитава. „Не е моето момче, той беше вкъщи по това време, кълна се.“ И ако ѝ повярват, тя оставя това да продължава. Без значение колко пъти, без значение колко мъртви, тя разказва все същата история.

За момент Ставитски се почувства слаб от омразата. Глупави, егоистични, корумпирани кучки. *Техните* деца бяха всичко, което имаше значение, нищо друго не беше реално. Смъртта не беше истинска смърт, Марвин Рос не беше истински мъртъв.

— Разбира се, тя не го каза — продължаваше Хейнис, — но знаех, че вярва на всяка дума, която произнасях.

— И после? След като ѝ казахте и тя ви повярва?

— Нищо. Отидоха си и ме оставиха сам. Тя предложи на ченгетата да ги закара и те приеха. Това ме накара да се зачудя, защото мислех, че те бяха със собствени коли.

Разбира се, че са били.

— И така, те си тръгнаха заедно. По-младият каза, че ще държи връзка с мен. Но никога повече не ги чух. Но не бях свършил, поне не тогава.

— И тогава отидохте при шефа на Марвин?

— Да. Откъде знаете?

Ставитски сви рамене.

— Видях го на погребението — каза Хейнис. — Господи, беше ужасно. Струваше ми се, че майката на Марвин никога няма да спре да плаче. Марвин казваше какъв голям човек е Чинг, така че предположих, че той ще се запъне повече и след погребението отидох и му разказах всичко.

— Как реагира той?

— Той също ми повярва. Кое то адски ме изненада. Изглежда това имаше ужасен ефект върху него. Дълго време не казваше нищо — спомням си, че просто клатеше глава. Най-после изтърси проклетото нещо. Каза, че трябва да забравя всичко веднага, че не трябва да споменавам и дума за това повече. Че съм в *опасност*. Тогава се сетих. Щом тя е убила Марвин, можеше също толкова лесно да убие и мен. И ако продължавах да създавам неприятности, щеше да го направи. Господи, почти се надриках, когато разбрах какво има предвид. Излязох си оттам колкото се можеше по-бързо и никога не гъкнах и дума за онзи случай... до тази вечер.

— Още ли се боите от това, което може да ви направи?

Хейнис седеше, загледан в празната чаша, после погледна към огъня. Сетне погледна към Ставитски.

— Да — каза тихо той. — Да, страхувам се. Мислил съм много за това през изминалите двадесет години и се страхувам до смърт. Но ще ви помогна да я хванете, ако мога. Само имайте предвид едно нещо, капитане.

— Какво? — попита Ставитски.

— Това, което може да направи на мен, тя може да направи и на вас.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Първата му работа тази сутрин беше да се обади в управлението.

— Здравсти, шефе. — Джой не изглеждаше особено щастлив да чуе гласа му.

— Джой, нуждая се от малко информация. Този път за мисис Томас Лист. Нямам първото ѝ име, но знам името на дъщеря ѝ — Дженифър — Дженифър Лист, родена някъде в края на двадесетте години — вероятно двадесет и девета. Така че можете да вземете името на майката от акта за раждане на дъщерята.

Не последва отговор.

— Джой, слушаш ли ме?

— Разбира се, капитане, разбира се. Чакайте само да запиша... — Тишината продължи, докато Джой записваше. Ставитски можеше да си го представи — телефонната слушалка, притисната между ухото и рамото, как дъвче молива, записва, пак дъвче... — Окей, капитане. Какво искате да знаете за нея?

— Адрес, къде работи съпругът ѝ, какво са правили през последните двадесет години. Специално искам да знам коя е била нейната банка през 1954 година и дали е извършвала необикновено големи тегления през ноември, същата година. И всичко останало, което можеш да откриеш.

— Добре, капитане, но...

— Намери каквото можеш, колкото можеш. И Джой, това да си остане между нас — само между нас, окей?

— Разбира се. — Всеки обичаше това — малко нарушение на рутинните задължения. — Разбира се, капитане. Кога го искате?

— До довечера. Ще ти се обадя вкъщи.

— Но капитане, това е много...

— Довечера, Джой, и не ме мотай. Повярвай, няма да съжаляваш.

— Добре, капитане. Ще направя каквото мога.

Корумпиран полицаи. Това постави Ставитски на по-позната почва и той се почувства по-добре. Апетитът му се беше върнал и той

изяде закуската си, преди да излезе от къщи. Щеше да се наслади от разговора с Чарлз, дори без да има твърди факти, защото Чарлз нямаше начин да знае кога Ставитски ще блъфира. Никоя от представите — нейното лице, фигурата, наклонена над тялото върху леглото, тялото на Рейнс — не се бе смекчила, но имаше други, които им придаваха по-нормални измерения — една майка, която подкупва двама полицаи и самите полицаи — неща, които Ставитски разбираше и които балансираха останалите.

Той харесваше дългото шофиране — рядко му се удаваше такъв шанс, а и времето беше хубаво, слънчево и не толкова студено. По пътя от Куинсбъро Бридж, слънцето огряваше фабриките на Куинсайд, движението не беше натоварено и той имаше време — целият ден беше пред него. Докато пресичаше реката и караше надолу към Лонг Айланд Сити, почувства лек пристъп на мъка от това, че разстоянието между него и жената нараства, но пусна радиото, заслуша се в новините и след няколко мили, по булевард „Куинс“, беше отпуснат и се чувстваше много повече самият себе си от много дни насам.

Най-после беше на магистралата, после мина покрай летище Кенеди и навлезе в Лонг Айланд. Тук беше тихо, дърветата и къщите бяха по-стари, по-солидни, и все пак беше трудно да повярва, че само след деветдесет мили по същия път, щеше да стигне скалистия бряг, край на континента и откритият океан.

Чарлз живееше в малък квартал, наречен „Бетхол“. На пътя имаше табелка, която показваше посоката към един квартал от средна класа. Добре поддържани къщи и малки дворове, които сигурно блестяха в цветове през лятото. Къщите бяха близо до улицата, облицовани в бяла мазилка.

Къщата на Чарлз се намираше на ъгъла — по-голяма, отколкото другите на улицата, върху по-голяма площ земя. Ставитски спря на края на пътя до затворения гараж за две коли, свързан с къщата. Мина по циментената пътечка, която водеше от пътя до една врата от алуминий и стъкло. Вътрешната врата беше отворена.

Ставитски позвъни и чу звънецът да проехтява по тесния коридор. Една жена прекоси коридора, отиде до вратата и тревожно го погледна през очилата си. Той извади значката си. Тя се приближи, за

да я види и от дъха ѝ стъклото на вратата се запоти. После отвори вратата и го покани във фоайето. Беше средна на ръст, в края на петдесетте години, с огнена коса, събрана в огромен кок, като червена аура около главата ѝ. Носеше очила с дебели стъкла, с ярки рамки в червено и синьо и чист пеньоар на шарки, който ѝ прилягаше достатъчно добре, за да подчертае все още хубавата ѝ фигура. Очите, изкривени зад стъклата, бяха обградени от гъсти, гримирани мигли, но тежкият грим не можеше да скрие луничките по бузите и носа. Ставитски си помисли, че тя и преди е била червенокоса.

— Какво искате? — Тя не попита за името му, нито го покани по-навътре в къщата.

— Мисис Чарлз? — Тя кимна, устата ѝ представляваше тънка, нетърпелива черта. — Бих искал да видя съпруга ви.

— Той очаква ли ви?

— Не, надявах се просто да извадя късмет. Името ми е Ставитски, капитан Ставитски — началник на отдел „Убийства“. — Той с удоволствие видя как устата ѝ се променя, удебелява се, после се опитва да оформи нещо като усмивка. Но очите зад дебелите лещи се присвиха. Изскубаните червеникавокафяви вежди се събраха.

— Няма ли да влезете? — Тонът ѝ беше напрегнат.

Ставитски пристъпи в прекалено излъскания коридор. Зелено-бялата настилка блестеше, намазана с восък и мястото миришеше на лимон. Тя взе палтото му и го закачи в гардероба в коридора. Ставитски видя дълго кожено палто, много тъмно, висящо наред с другите връхни дрехи. Тя затвори външната врата, и сякаш не искаше да го видят съседите, го заведе в неизползвана стая, която имаше изглед към кафяви поляни и голи дървета.

Всички мебели бяха тапицирани в коприна в различни нюанси на синьо и зелено. Килимът беше дебел, наскоро прахосмукиран и Ставитски остави стъпки върху него, когато влезе в стаята. Камината, обградена с дърво, беше без нито едно петно, неизползвана, медните ѝ аксесоари блестяха.

Ставитски изпита нужда да прошепне:

— Надявам се, че не ви безпокоя.

— Не, не, всичко е наред. Сам тъкмо слага коледните лампички. Той е в гаража. — Акцентът ѝ беше бронкски, гласът — писклив и твърде висок. — Седнете. Ще го доведе.

Ставитски си избра стола, който изглеждаше най-мек, но не се чувстваше удобно.

Във въздуха се носеше миризма на печени маслени сладки и той осъзна, че не беше ял на обяд. Но тук нямаше да има късмет — мисис Чарлз никога не би сервирала храна в тази стая, а вероятно даже и кафе.

— По дяволите, тя води всички в тази гробница — прогърмя Чарлз от прага, като че ли беше прочел мислите на Ставитски. — Елате в хола и там ще прием кафе и ще хапнем сладки. Мери — извика той, — отиваме в хола. Донеси ни нещо за ядене.

Той беше едър, добре изглеждащ мъж и приличаше на жена си — големи сини очи, лунички. Можеха да минат за брат и сестра, само че косата на Чарлз беше почти жълтеникавобяла, с леко червеникаво в основата на главата. Той също имаше силен бронкски акцент и Ставитски разбра, че ще му бъде трудно да го слуша продължително. Но изглеждаше добродушен и за разлика от жена си, беше доволен да види Ставитски.

Минаха през коридора в една по-малка стая. Чарлз сложи ръка върху раменете на Ставитски.

— Човече — извика той, — трябва да са минали пет години, откакто не съм разговарял с истински, работещ полицай. Началник на отдел „Убийства“! Колко вълнуващо, капитане!

Холът беше в ранен американски стил — мебелите бяха машинна изработка от клен, с плоски възглавнички на седалките и облегалките. Беше също толкова чисто, но по-уютно.

Когато най-после се настанаха с лице един към друг, Ставитски започна своето безмълвно изучаване. Ризата на Чарлз беше от най-мека вълна, помисли Ставитски. Панталонът му също беше от много добра материя, много добре ушит, а обувките му бяха фини италиански мокасини — около петдесет-шестдесет долара. Носеше плосък, кръгъл, ясно номериран часовник, който можеше да бъде направен само от Тифани, от осемнадесеткаратово злато. Когато влезе мисис Чарлз с кафето и сладките, Ставитски забеляза, че тя носеше пръстен с около трикаратов диамант. Той оцени къщата на около 80 хиляди долара на днешния пазар и предположи, че таксите за тази площ са около 1500 до 2000 годишно, а може и повече.

Много добре за една полицейска пенсия, помисли той.

Те си хапнаха маслени сладки, пиха от чудесното кафе на мисис Чарлз и поговориха за това колко по-добри са били нещата преди петнадесет-двадесет години. Чарлз обвиняваше черните за престъпленията, мръсотията, високите данъци и направи обичайните оплаквания, че са плъзнали дори и тук. Но това бяха обикновените приказки на средната класа в предградията, и атаката не беше много убедителна или злобна, въпреки че беше произнесена на висок глас.

Ставитски кимна в знак на очевидно съгласие, защото не беше дошъл тук да спори с човека и защото въобще не го интересуваше какво мисли Чарлз за черните, или за каквото и да било друго, освен за смъртта на Марвин Рос.

Най-после Чарлз се успокои и реши да разбере защо е дошъл Ставитски.

— Е — измуча Чарлз. Ставитски се чувстваше така, като че ли някакви важни нервни окончания започват да се износват. — Не сте дошли тук, за да слушате как проклетисвам черните. Какво мога да направя за вас, капитане?

Ставитски извади сгънатия доклад от самото си и го подаде на Чарлз. После включи на запис касетофона в джоба си. Чарлз дълго гледа доклада, докато Ставитски наблюдаваше как добродушието му се поколеба и после съвсем изчезва. Чарлз свъси вежди и още повече заприлича на жена си.

— Вие ли сте писали този доклад?

— Предполагам — аз съм го подписал. Но беше много отдавна и не си спомням добре това. — Чарлз изглеждаше така, като че ли си спомняше всичко, но споменът не беше в съгласие с него.

— Да, минало е дълго време — съгласи се Ставитски, — но смъртта на Рос изглажда, е свързана с друг случай, по който работя и част от информацията, която получих от главния свидетел Кристофър Хейнис — Чарлз сви рамене, като че ли името не означаваше нищо за него, — не съвпада с онова, което пише в доклада.

Чарлз реши да се прави на глупак.

— Какво искате да кажете?

— Вие казвате, че Хейнис е бил единственият човек там, когато Рос е умрял.

— Така ли?

Ставитски игнорира въпроса и продължи:

— Но Хейнис твърди, че е имало едно момиче, момиче на име Дженифър Лист. Той ви е казал за нея, вие сте записали и дори сте се обаждали у тях, за да говорите с нея. В доклада, който сте написали, няма нищо такова.

— Да, като че ли няма. — Чарлз прелисти страниците, правейки се, че преглежда доклада.

— Защо?

— Не знам, капитане. — Първоначалният шок беше преминал и Чарлз бе възвърнал част от самообладанието си. — Може би не е имало доказателство или пък съм помислил, че човекът лъже. Вероятно е това — трябва да съм помислил, че лъже. Той със сигурност беше единственият човек, когато отидохме там.

— О? Вие си спомняте?

— Да, мисля, че си спомням Хейнис — с червено лице, поти се много. Да — той лъжеше, капитане. Гордън, мисля, че Гордън беше с мен. — Той погледна към доклада за потвърждение, от което не се нуждаеше. — Решихме, че момчето лъже. Сигурно е имал нещо против момичето. Така си помислихме.

— Разбирам. Значи Дженифър Лист не е била там. Вие сте сигурен.

— Точно така. Поне според нашата преценка на информацията, която ни беше достъпна. — Чарлз говореше като полицай, за да придаде тежест на думите си.

— Тогава как ще обясните факта, че Дженифър Лист е била тази, която се е обадила на полицията вечерта, когато Рос е умрял?

Чарлз пребледня и кожата на лицето му се опъна, от което изглеждаше по-млад и уплашен.

— Какво ви кара да говорите така? — Гласът му най-после спадна с няколко децибела.

— Въпрос на запис, мистър Чарлз. — Ставитски не беше сигурен и не беше проверил, но Чарлз нямаше как да знае.

Чарлз не отговори.

Ставитски продължи:

— Интересно, нали? Тя не е била там, но се е обадила в местното полицейско управление да съобщи за смъртта и е оставила адреса, където Рос е умрял, както и името си. Още едно странно нещо — вие и Гордън сте приели да ви откара мисис Лист — майката на момичето,

което не е било там — въпреки че сте имали кола. О, да, и какво изобщо е правила майката там? Наистина странно, Чарлз. Прави ме ужасно любопитен.

Чарлз продължаваше да стои, без да каже нищо. Ставитски изяде друга сладка и отпи кафе.

— Имате ли да кажете нещо? — попита Ставитски с хапка в устата си.

— Може да звучи странно, но Хейнис се държеше така, че ние решихме да го успокоим, като поне се обадим в къщата на момичето. Когато го направихме, майката се стресна — имам предвид от смъртта на младежа и от това, че полицията се обажда посред нощ. Тя беше потресена и дотича да види какво става. И Хейнис съвсем я побърка. Каза ѝ някакви ужасни неща за дъщеря ѝ. Че е гледал Рос, как се е опитвал да притисне момичето и я нарекъл вещица. Отвратително нещо. Освен това Хейнис беше толкова почервенял, докато говореше как Рос не е могъл да го вдигне — беше направо смешно. Майката на момичето знаеше, че той лъже и непрекъснато го питаше какво има против дъщеря ѝ. Но Хейнис не отговори. Ние с Гордън просто търсихме извинение да се махнем от там, и се престорихме, че нямаме кола.

— Това ли е вашата версия?

— Това е истината.

— А момичето, което се е обадило в управлението и е оставило името си?

— Нищо не означава. Знаете, че стават грешки с тези неща. Хейнис вероятно се е обадил и когато е казал, че тя е убила Рос, а той непрекъснато твърдеше това, знаете, въпреки че нямаше никакъв белег по Рос — те може да са записали името на момичето.

— Но човекът, който е записвал, е можел да различи мъжки от женски глас.

— Разбира се, но все пак би могъл да запише грешно. Колко обаждания мислите, че имаме обикновено в участъка, събота вечер? Господи, телефона непрекъснато звъни. Би трябвало да намерите оператора, който е приел обаждането, за да бъдете сигурен, а той може и да не си спомня. — Гласът на Чарлз отново гърмеше и той се усмихваше. — Все пак са минали повече от двадесет години — довърши щастливо той.

Ставитски въздъхна и даде вид, като че ли е сразен. Не можа да се въздържи да не поиграе на котка и мишка.

— Е, предполагам, че е така — каза той.

— Надявам се, че не сте пътували дотук за нищо. — Чарлз определено сияеше сега. Ставитски почти почувства съжаление към него.

— Не, всичко е наред. Приятно е да пътува човек дотук. — Той даде вид, като че ли се приготвя да стане, после като че ли току-що си беше спомнил, попита: — Между другото, само за протокола, в коя банка бяхте вложили парите си през 1954?

Чарлз скочи от стола.

— Не съм длъжен да ви казвам това! — Мисис Чарлз чу вика и изтича от кухнята. Той се обърна към нея. — Махай се, по дяволите, и затвори проклетата врата. — Тя го направи.

— Знам, че не сте длъжен да ми казвате — гласът на Ставитски стана хладен и твърд, — но аз ще го открия. Знаете какви стават всички, когато възникне подозрение, че някой полицай е взел подкуп. Дори и преди двадесет години. А аз проверих сметката на Лист. Защо не си спестите големи неприятности и не ми кажете това, което аз и без това мога да открия. Целта ми не е да ви навредя, Чарлз — малка помощ от ваша страна и мога да забравя цялата работа.

Чарлз се замисли, но не за дълго.

— О, по дяволите, защо не? Идеята беше нейна, ние дори не сме опитали.

— Продължавайте.

— Това е — тя ни плати да приключим случая, без да искаме медицинска експертиза, каквато и без това нямаше да искаме. И да не вписваме името на дъщеря ѝ в доклада.

— Колко?

Чарлз седна, после дълбоко пое дъх.

— Даде ни по сто хиляди долара.

Той видя израза на лицето на Ставитски.

— Да, да, знам — каза той, — но толкова ни даде. Е, когато се обадохме, тя ни намекна, но никой не е предположил такова нещо.

— За какво, по дяволите, е дала двеста хиляди долара? Можехте да направите покушение срещу президента за такава сума.

— Да не мислите, че не разбирам? Но кълна се в бога, капитане, това беше всичко, което искаше — да няма аутопсия и да не се споменава името на дъщеря ѝ. Проклетото нещо беше всичко, което искаше от нас. Онова копеле Хейнис беше наистина злобно и ни отврати и двамата. Да казва, че момичето е някакво чудовище. Беше ми жал за жената, че слуша всички тия глупости за собственото си дете. Но тя имаше приготвени чекове, само имената не бяха вписани. Никога няма да го забравя. Заведе ни при колата, и ни каза да влезем вътре, така че ние с Гордън се сбутахме на задната седалка. Попита ни за имената и ние ѝ ги казахме. Дори не знаехме какво прави, но тя беше жена, която, когато ти каже да правиш нещо, го правиш, нали разбирате какво искам да кажа?

Ставитски кимна.

— Е, тя ни даде тези чекове и ни каза какво иска. Погледнах към моя и не можах да повярвам. За момент помислих, че е хиляда, после десет хиляди. Беше достатъчно откачено нещо, но когато осъзнах колко е, аз просто се срутих. Гордън също. Седяхме си там като двама глупаци. После тя каза: „Това е всичко, господа, благодаря ви“. Все още чувам това „Благодаря ви“, като че ли е било вчера. Ние просто излязохме от колата и останахме там с чековете си, докато тя потегли. Не мисля, че ние с Гордън сме направили нещо, освен да кимнем с глава.

— Какви гаранции е имала тя, че вие...

— Искаше да ѝ изпратим копие от официалния доклад. Каза, че банката няма да изплати чековете, без да се свържат с нея, и каза, че няма да даде окей, докато не получи доклада и се увери, че името на дъщеря ѝ не се споменава в него. Това е всичко.

— И вие изпълнихте?

— Естествено, по дяволите. Сто хиляди долара са много пари, капитане.

— Какво направихте с тях?

— Инвестирах в недвижимо имущество. Гордън просто ги набута в някакви акции. Парите се увеличиха от 1954 и сега притежавам над половин милион. Това беше най-щастливата нощ в живота ми.

— Това е подкуп, Чарлз.

— Почакайте една минута, казахте, че ще си остане между нас, че ако изплюя камъчето няма да...

— Няма. Не ми пука какво сте взели. — Но Ставитски беше отвратен, макар че му беше трудно да обвинява Чарлз.

— Вижте, капитане — каза Чарлз, — аз бях добро ченге. Ако мислех, че има каквато и да е възможност момичето да е имало нещо общо със смъртта на Рос, не бих взел тези пари. Кълна се в бога — не бих.

— Но тя е *била* там.

— Не съм я виждал.

Не я е виждал. Призрак ли е тази жена?

— Но майката трябва да е мислила, че тя е била там, иначе никога нямаше да ви дава подкуп. Така ли е? — каза Ставитски. Не можа да въздържи нарастващия гняв в гласа си.

Чарлз не погледна него.

— Да, предполагам — промърмори той.

Ставитски стана. Мина покрай Чарлз, без да каже дума, излезе от уютния хол, грабвайки палтото си от гардероба и излезе навън. Остави вратата да се тресне зад него.

На връщане той не мина по магистралата, а по странични пътища, докато стигне до булевард „Куинс“. Отново беше полувъзбуден, полуужасен. Остави радиото пуснато, широко отвори прозореца, помисли си за пушене, нещо което да го отвлече от мислите за факта, че му остават две логични неща, които трябва да направи — да открадне обратно доклада за Робъртс и да разговаря с мисис Томас Лист.

Първото не беше проблем. В сегашното си настроение, това му изглеждаше просто, ако можеше да го открие. Беше сигурен, че тя не би го държала в дома си, беше твърде опасно — там имаше прислужници, а също и съпругът ѝ. Разбира се, щеше да му е дяволски трудно да вземе разрешение за обиск на кабинета ѝ. Нямаше начин. Но това не го безпокоеше. Знаеше, че трябва, но не го беше грижа. Но да се срещне с мисис Лист беше съвсем друго нещо, защото дъщерята веднага щеше да разбере.

„Е и какво?“ — попита сам себе си. Веднъж да си върне доклада за Робъртс със записите, докладът от Нантъкет, филма със самолета и с подкрепата на Гейлстън и Чинг, той щеше да я пипне. Тя нямаше да

смее да нарани някой от тях тогава. Нямаше да може да направи нищо срещу тях и щеше да бъде... безпомощна.

Но когато се приближи до града и видя постройките да проблясват между стълбовете на моста, почувства пулсирането на свързващия мост и улиците, което означаваше, че той отново е на един и същи остров с нея, той изобщо не беше сигурен, че иска тя да е безпомощна... не беше сигурен какво иска.

Премина Трето авеню и се насочи на изток към Йорк авеню. Когато се изравни с комплекса, в който се намираше Рокфелер, намали и без да го е планирал предварително, зави по улицата и спря на паркинга.

Излезе от колата и тръгна по пътеките, които водеха към главната постройка. Пред него и зад него вървяха хора. После се обърна и тръгна назад, поглеждайки във входа на всяка сграда, покрай която минаваше. Не я видя.

Върна се при колата и подкара към къщи.

Не можа да намери Гейлстън.

— Съжалявам, д-р Гейлстън не е в кабинета си, можем да запишем...

— Опитайте д-р Стърн, Айра Стърн.

— Дейвид, чудехме се защо не се обаждаш.

Не звучеше особено щастлив да го чуе. Звучеше напрегнат, определено напрегнат.

— Проверяхах, Айра, точно както казах, че ще направя.

— И съвпада ли?

— Да, Айра, съвпада.

— О — сега звучеше разстроен.

Ставитски не обърна внимание на тона му и му разказа всичко — за Хейнис, Чарлз, майката и подкупа.

— Помисли, Айра, 200 000\$, само за да не се прави аутопсия, която и без това е нямало да направят. И Хейнис — трябваше да видиш Хейнис. Той я мрази, Айра, Исусе, мрази я дори след двадесет години.

— Да, Дейв, разбирам какво искаш да кажеш. Какво мислиш да правиш сега? Искам да кажа сега, когато наистина знаеш какво се е

случило. Не мислиш ли, че трябва да оставим нещата да се поуспокоят за известно време?

— Да се успокоят? По дяволите — не.

— Тогава какво...

— Ще открадна обратно доклада, Айра. Тази нощ. — Разбира се, че тази нощ — защо да чака? Тази нощ — докладът и тогава ще има всичко, което му е нужно, за да се срещне с мисис Лист и най-после с онази жена. Една последна стъпка...

— Но щом вземеш доклада, тя ще разбере. Ще разбере, че ние сме го взели.

— Точно така, Айра, ще разбере.

Апетитът му определено се беше върнал. Не беше обядвал, а сладките на мисис Чарлз не бяха помогнали. Керъл беше извадила печеното от хладилника за вечеря. Той го подуши — беше прегладнял.

— Да, Айра, тогава тя ще знае.

— Дейвид, мислиш ли, че това е добра идея?

Картофи. До печеното имаше кутия с картофи. Не си спомняше да е бил някога чак толкова гладен.

— Какво значение има, Айра, освен това какво друго мога да направя. — Защо го питаше? Не виждаше ли най-очевидните факти? — Виж, Айра, всичко е истина. Може би това не е свършило още. Всичко, което Чинг каза, е истина. Тя наистина може да прави това, което той каза.

— Мисля, че аз повярвах още от началото, Дейв. Също и Гейлстън.

— Тогава за какво говорим — „да се поуспокои“? Имам записите, филма на Чинг, доклада от Нантъкет и веднага щом като взема доклада за Робъртс и разговарям с майка й — по дяволите, Айра, ще я пипна.

— Звучиш много...

— Как?

— Много развълнуван, Дейв. Може би ако имаш възможност да се успокоиш, ще видиш...

— Какво ще видя? Хайде, Айра, за какво по дяволите, говориш?

— Окей. Вече има трима мъртви.

— Четирима.

— Как четирима? — Ставитски му разказа за Рейнс. За известно време Стърн не казваше нищо, после: — Дейвид, какво те кара да мислиш, че тя ще се притесни да ги направи седем?

— Имаш предвид теб, мен и Гейлстън?

— Това прави седем, Дейв.

— Страх ли те е, Айра?

Не последва отговор. Ставитски чакаше, подръпвайки обвивката върху месото. Къде, по дяволите, е Керъл? Щеше да припадне от глад.

Все още нямаше отговор.

— Е, Айра?

— Да, Дейв, страх ме е.

— Слушай ме. Вече е твърде късно да се плашиш. Трябва да направим нещо. Твоето име е върху доклада — ти си го подписал, спомняш ли си? Тя знае, че сме говорили с Гейлстън. Аз й го казах. Може би беше глупаво, но тогава не знаех нищо, освен че никой не може да обясни как е умрял Робъртс. И тя ме е *виждала*. Така че знае за нас тримата, Айра, знае от самото начало.

— Тогава к-какво можем да направим?

— Успокой се. Ще я затворим. Това можем да направим. Ще го направим така, че тя да разбере, че ще се издаде, ако докосне някой от нас. Това е единственият начин, Айра. А за да направим това, ще трябва да си върна доклада и смятам да се срещна с майка й. — Той почувства, че се замайва.

— Не можеш ли да го направиш по друг начин? Да вземеш разрешение за обиск или нещо такова?

— Не. Никой няма да ми даде разрешение, Айра.

— Тогава нека да дойда с теб.

— За какво, по дяволите?

— Може би ще мога да помогна. Освен това, Дейвид, звучиш малко... диво.

— Говориш глупости. — Но той беше прекалено развълнуван, за да се разсърди на Стърн. — Освен това, ако позволя да дойдеш с мен, как ще обясня присъствието ти, ако се наложи? Аз съм ченге, хората са готови да изтърпят много неща от ченгетата, но не мога да те предпазя, ако ме хванат. — Беше два и половина и той започна да чете инструкциите върху кутията с картофи от нетърпение.

— Няма нужда да обясняваш моето присъствие, аз ще обясня твоето. Аз съм лекар — поради много причини мога да бъда там. Ще отидем в нейния кабинет, нали? В Рокфелер? Не говориш за това да нахлуем в къщата ѝ?

— Не, в кабинета. Почакай една минута, Айра. За какво говорим, по дяволите? Няма да дойдеш с мен. Защо да поемаш този риск? — Той не искаше Айра със себе си. Искаше да бъде сам. Щеше да отиде в кабинета ѝ и не му трябваше компания.

— Дейвид, наистина има смисъл. Виж, мога да взема рентгеновите снимки и веднага да направя копие. Мога да свърша по-добра работа, отколкото ако ти се опитваш да разнасяш единственото копие насам-натам. Определено мисля, че трябва да дойда с теб, Дейвид.

Защо настояваше Айра? Дали се страхуваше, че Ставитски можеше да попадне в някаква беда? Да ги разкрие? Може би беше по принцип уплашен. Ставитски дори на себе си самия звучеше малко неестествено, в гласа му имаше някакъв скрит подтекст, който никога преди това не си спомняше да е долавял. Може би Стърн беше прав — той поне щеше да държи нещата по-нормални.

— И аз мога да идентифицирам истинските снимки — казваше Стърн. — Може да има всякакви рентгенови снимки там — ти дори не знаеш какво търсиш.

— Мисля, че ти каза, че тя работи в лаборатория.

— И в лабораториите правят рентгенови снимки, Дейвид.

Би ли различил една снимка от друга?

— Не.

— Виждаш ли — продължи с укор Стърн. — Наистина е много по-добре да съм с теб.

— Добре, добре. Ще те взема от вас в шест часа. Бъди отвън, защото нямам намерение да звъня по звънциите, или да вися отвън и други такива глупости.

— Ще бъда там.

Името ѝ беше на указателя на стената. Тя работеше тук, в тази сграда. Всеки ден минаваше през вратата, през която те току-що бяха влезли. Той се опита да си спомни лицето ѝ и за първи път от дни

насам не можа. Не можа истински да я види. Може би когато отидат в кабинета ѝ тя ще бъде там, останала да работи до късно. За момент си помисли, че би се отказал от доклада само да може да я види отново.

Вратата на кабинета ѝ беше заключена.

Ставитски се вгледа в нея. „1206“, пишеше там, д-р Дж. Гилбърт. Нея я нямаше там. Нямаше никой.

Ключалката беше проста и първият ключ, който той опита, стана. Извади фенерчето си и отвори вратата. Бюрото в кабинета — нейното бюро — беше отрупано с купчини статии, кутии с диапозитиви и куп дебели списания, като това, което тя четеше, когато я срещна за първи път. Той насочи снопа светлина към стените. Бяха покрити със секции.

— Ако е в една от тези секции...

— Знам — каза Стърн, — може да ни отнеме цяла нощ, ако въобще е тук.

— Да започваме. Ти се заемаш със секциите, аз ще проверя бюрото. — Докладът вероятно беше в бюрото и той искаше да бъде човекът, който го е открил.

— Нямам фенерче — прошепна Стърн.

Ставитски се върна към вратата и щракна копчето до нея. Отгоре бликна флуоресцентна светлина и освети малката стаичка. После той се насочи към нестабилното бюро. Върху него цареше някакъв ред, който той не наруши. Чекмеджетата не бяха заключени.

В средното чекмедже имаше някакви изписани на ръка листа и черно-бели снимки на Уилям Гилбърт, който скромно се усмихваше на обектива. Той се наведе и насочи светлината на фенерчето към вътрешността на чекмеджето и видя нещо като папка, набутано в края. Усмихна се. Измъкна го от чекмеджето.

Не беше папка, както очакваше, а картон, много стар, с протрити краища. Частично беше покрит с миди, всяка от които прилепена с точица отдавна изсъхнало лепило. Много от черупките бяха изпаднали и местата им бяха маркирани от златистожълтото лепило. Под мидите и под лепилото някой беше написал имената им. Почеркът беше несигурен, детски, мастилото беше избледняло, а празните места изглеждаха тъжно. Той отново бръкна в чекмеджето, където намери една мида, която беше паднала, докато картонът е бил в чекмеджето. Останалите липсваха съвсем, вероятно изчезнали отдавна. Той се вгледа внимателно в тях, като държеше картоната внимателно, за да не

размести останалите черупки и да не смачка краищата. Зад себе си чуваше Айра как отваря и затваря чекмеджета. Пред себе си виждаше нейния прозорец с изглед към реката. Той стоеше и се оглеждаше в стъклото, държейки нейния спомен. Зад собственото си отражение можеше да види светлините на Лонг Айланд Сити.

Като все още го държеше с две ръце, той внимателно пхна картон в чекмеджето.

Отвори страничните чекмеджета. В горните две нямаше нищо, освен кутии с диапозитиви, няколко пакетчета захар и целофанова опаковка от чорапогащник. Третото чекмедже беше дълбоко. В него той намери няколко шишенца с различен размер и една папка, която съдържаше две копия от медицинската експертиза от Айра Стърн за Робъртс.

Докладът беше вътре, рентгеновите снимки и фотографиите все още бяха прикрепени с кламер към папката.

Айра се приближи и взе доклада от ръцете на Ставитски.

— Всичко е тук, Дейвид. Фотографиите, рентгеновите снимки, всичко. — Ставитски усети ръцете си натежали — помисли си, че ще удари Стърн. Тя ги беше взела — наистина ги беше взела, и сега този кучи син ги имаше. Ставитски посегна към тях. Стърн отстъпи.

— Дейвид, какво има! Нали се разбрахме да ги взема и да направя копия. Така се разбрахме. Дейвид? Какво става с теб? — Стърн направи още една крачка назад и Ставитски стана.

— Човече... — Той спря. Какво ставаше с него? Защо плаши човека? Той харесваше Стърн. Стърн беше пребледнял и се придвижваше назад към вратата.

— Моля те, Дейвид.

— Няма да те ударя, Айра. Аз... аз просто не искам нещо да се случи с това. В този доклад е всъщност цялото нещо. Ако го нямаме, останалото не значи много.

— О, ще се погрижа за това. Обещавам. Просто ще го копирам — това ще е първото, което ще направя утре. После ще върна оригиналите, където са били и винаги ще бъдат на разположение, ако ти потрѣбват. Кълна се, че това ще направя.

— Извинявай. Знам, че е така. Просто... хайде да се махаме оттук.

Излязоха в коридора. Ставитски започна да заключва вратата, после спря.

— Почакай за минута, Айра. Просто искам да се уверя, че съм оставил всички чекмеджета затворени.

Той се върна през тъмната стая до бюрото. Светлините през прозореца отвъд реката блестяха. Запита се дали тя някога е стояла в тази стая на тъмно, гледайки отразяващите се в реката светлини.

Той отвори средното чекмедже на бюрото и пхна ръката си навътре, докато пръстите му намериха единствената паднала мида. Извади я оттам и я повъртя между пръстите си за малко. После я сложи в джоба си, затвори чекмеджето и се върна при Айра, който чакаше в коридора.

Никой не ги видя да излизат от сградата и на паркинга нямаше никой.

— Хей — каза Стърн, — наред ли е всичко?

Ставитски не отговори.

Когато стигнаха до дома на Стърн и той посегна да отвори вратата на колата, Ставитски се наведе към него и задържа вратата затворена. Лицето му беше много близо до лицето на Стърн.

— Няма да позволиш да се случи нищо на този доклад, нали, Айра?

— За бога, Дейвид, пусни ме да изляза.

— Ще го пазиш, нали?

— Да, да, да. Сега ме пусни да изляза оттук!

Ставитски отпусна дръжката на вратата и се облегна назад. Стърн излезе от колата толкова бързо, че почти се спъна.

— Отваряй си очите, Айра!

О, господи, помисли Ставитски, какво става с мен?

Стърн изтича между паркираните коли и влезе в сградата. Ставитски остана, загледан в него. После, когато Стърн се изгуби от погледа му, той извади мидата от джоба си. Тя беше съвсем обикновена морска мида, изтрита и гладка. Той взе салфетка от жабката, откъсна парче и зави мидата в него. После го сложи в една малка сребърна кутийка за захарин, която носеше в джоба си.

Минаваше осем. Трябваше да си отиде вкъщи и да се обади на Джой.

Джой чакаше Ставитски да звънне — имаше да му каже много за Лист. Бащата беше починал. Майката — Кетрин Комптън Лист живееше в къщата, която обитаваха от 1929 година — Източна седемдесет и осма, номер две — точно зад ъгъла от дома на дъщерята, помисли Ставитски. Мистър Лист е бил директор и главен съдружник в Лист Инвестмънт Къмпани. Синът му я е поел през 1968, когато възрастният човек е починал. Джой беше получил много подробности за него от една операторка, която е работила там 25 години и очевидно не е харесвала сина и която обичаше да одумва семейството. Служителката никога не беше срещала дъщерята — беше чула, че се е омъжила в още по-богато семейство, пари при пари, така беше казала на Джой жената. Мистър Томас Лист (името на сина беше Майкъл) беше оставил достатъчно, както се предполагаше (Джой беше проверил — всичко говореше за около двадесет и пет милиона). Компанията беше преживяла рецесията и все още я преживяваше и жената трябваше да признае, че младият мистър Лист (въпреки че Джой обясни, че той трябва да е някъде над 40) изглежда се оправя.

Синът имаше приход от Бауъри Сейвинг Банк за колекция от монети, който се оценяваше на около 100000 годишно.

Но Ставитски не се интересувахе от сина.

— А дъщерята?

Нямаше много за нея. Имало някакви слухове години наред — дори операторката не е била там достатъчно дълго, за да ги чуе от самото начало — за някакъв отвратителен инцидент, в който е била въввлечена дъщерята в Нантъкет. Някакъв инцидент с едно от децата, с които си играела, но без подробности. Освен това, всичко, което знаеше, беше, че е родена на 7.03.1929 година и че се е омъжила за Уилям Ели Гилбърт през 1955. Тя е получила шофьорска книжка и кара черен ягуар седан. Мисис Лист имаше повече банкови сметки, отколкото бяха ченгетата в Ню Йорк. Но обслужващата сметка беше в нещо, наречено Банк Интернешънъл. Джой беше ходил там. Но те едва го бяха пуснали вътре, а какво оставаше да обсъждат клиентите.

— Фантастично място, шефе. Прилича повече на публичен дом, а не на банка. Синът...

— По дяволите, сина. Кажи за момичето.

— Това е. Това е всичко, което знам. Знам, че трябва да имате заповед, за да отидете в тази банка — те не ме бръснеха за нищо, че

съм ченге. Не мисля, че биха казали и на самия президент, ако не се налага особено.

— Искаш да кажеш, че това е всичко, което можеш да кажеш за момичето?

— Това е, и тя със сигурност вече не е момиче. Защо не говорите с майка ѝ, щом ви интересува дъщерята? — Шеги, кучият син си правеше шеги. — Майките обичат да бърборят за дъщерите си — поне жена ми обича.

— Благодаря, Джой. — Ставитски успя да сдържи гнева си. — Така ще направя.

Той седеше в кухнята и гледаше записките, които беше направил, докато Джой говореше. Толкова много пари, по дяволите, толкова пари. Количеството им го очароваше, ядосваше го, правеше го несигурен, събуждаше всякакви чувства, които уморителният му ден му пречеше да разпознае и му се искаше цигара. Господи, колко му се искаше една цигара.

Къща на Седемдесет и осма. Вероятно тя беше родена там, отраснала там, беше посрещала гости. Мис Лист, дъщерята на Томас Лист. Какво, по дяволите, означаваше 25 милиона? Какво наистина означаваше? Той знаеше едно — без значение колко пари имаше богатата мама, тя нямаше да даде двеста хиляди, за да запази дъщеря си, ако мислеше, че е невинна. Тя е знаела, точно така, точно както беше казал Хейнис. Тя е повярвала на всяка дума, защото сто долара щяха да оставят мис Дженифър Лист извън доклада. Но за двеста хиляди?

На какво го беше толкова яд? И преди са били подкупвани ченгета. Мисис Томас Лист би могла да купи *него* за такива пари. Трябваше да си намери цигара. Той отиде до кухненския шкаф, където Керъл държеше нейните. Отвори единия пакет — първата му цигара от десет години, но вкусът ѝ беше чудесен. Той вдъхна дълбоко.

200 000\$.

За такива пари човек купува мълчание за тъмни тайни, а не просто за едно момиче, с което са опитали да спят и което е имало лошия късмет да попадне на човек, получил сърдечен или мозъчен удар. За 200 000\$ човек купува мълчание за нещо ужасно.

Е, мисис Лист, помисли той, инвестицията ви току-що изтече.

ГЛАВА ПЕТА

Повечето от другите къщи в квартала между Пето авеню и Медисън имаха малки бронзови табелки, съобщаващи, че са посолства или седалища на фондации. Но номер 2 нямаше никакви отличителни знаци. Мястото го порази от пръв поглед и за да се пребори с нарастващото чувство на несигурност, той прекоси към Медисън и тръгна нагоре, докато намери едно кафене, където си купи дъвка и цигари. Планираше да дъвче и да пуши непрекъснато по време на визитата си на номер 2, което се надяваше, че ще отврати мисис Лист.

Прислужникът го заведе нагоре по стълбите в приятно изглеждаща, пълна с книги стая. Мраморната камина гореше и Ставитски застана до нея.

Той извади кутийката с мидата от джоба си и я задържа в дланта си, поглаждайки с пръст гладката ѝ повърхност. Това беше нейната мида — нещо като талисман, осезаема връзка между тях. А сега щеше да види и майка ѝ.

Тя влезе в стаята тихо. Дребна жена със същата гъста, вълниста коса като дъщеря си, само че по-сива, с по-слаб кестеняв оттенък и грижливо фризирана. Имаше сладко лице, както и дъщерята, но лицето на майката беше по-пълно, по-меко, очите и кожата ѝ — по-свежи. Като се изключи посивялата коса, тя изглеждаше на възрастта на дъщеря си, дори и по-млада.

Ставитски стана.

— Добър ден, капитане — капитан, нали?

Ставитски кимна.

— Седнете, моля.

Той седна и остави папката, която държеше, на масата. Тя се отпусна срещу него от другата страна на камината.

— Няма да ви казвам колко странно е за мен да приемам полицаи в десет часа сутринта. И по което и да е време, всъщност. Мога ли да ви предложа чай или кафе? — Гласът ѝ беше мек и приятен, макар и не толкова мил като на дъщеря ѝ.

Той се опита да си спомни гласа на Дженифър Гилбърт, докато тя чакаше за отговор. Но също както и лицето ѝ, гласът ѝ му се изплъзваше. Всичко, което си спомняше бе, че той е хубав, най-хубавият глас, който някога беше чувал.

— Бих пийнал малко кафе. — Той не каза „моля“ или „благодаря“.

Когато тя прекоси стаята, за да дръпне звънеца, той си запали цигара. Реши да запази дъвката за след кафето и планираше да остави опаковката ѝ върху голямата, полирана махагонова масичка за кафе, между двата фотьойла, където беше сигурен, че тя ще я забележи.

Прислужникът се появи и тя поръча кафето. После се върна, полата на нейната роба леко се завъртя, подгъвът ѝ стигаше до поостарелия турски килим. Ставитски я гледаше твърдо, докато мина през стаята и се върна да седне. Тя въртеше края на ръкава си между пръстите и се опита да се усмихне, но Ставитски забеляза, че втренченият му поглед я кара да се чувства неудобно.

— Както казвах...

— Да, знам, мисис Лист. Не сте свикнали да виждате ченгета рано сутринта.

— Да. Нямаше ли да е по-обичайно да се обадите първо и да си назначите среща?

— Обикновено, но не задължително. Никой не е толкова зает, че да не се срещне с ченге, мисис Лист. Освен, ако не събираме за нещо. Но това, което казах на вашия прислужник, е истина. Нищо не събирам.

— Разбирам.

Прислужникът влезе с кафето. Тя го наля и го остави сам да се обслужва. Каничката със сметана и захарницата бяха тежки, твърде тежки; той мразеше тяхната солидност и фините им гравюри, които усещаше под пръстите си. Даже лъжичката беше тежка, а порцеланът — твърде лек. Поиска му се да изпусне лъжичката върху нежната чашка, за да изтрака, но се въздържа и внимателно я сложи върху чинийката.

— Е — каза тя, — знам за какво *не сте* тук, така че може би ще ми кажете...

Той я прекъсна:

— Един мъж е бил убит в дома на дъщеря ви на 29 ноември. Може би тя ви е споменала? — Тонът му беше студен, гаден.

Кейт се размърда в стола си, отпи от кафето, печелейки време и продължаваше да изглежда незаинтересована. Отново я прободеше старият страх.

— Да, капитане. — Нейната студенина подхождаше на неговата и тя умееше да показва превъзходството си, за което бяха нужни години практика, и в което той беше аматьор. — Тя ми „спомена“. Знам, че той е умрял, след като нападнал съпруга ѝ, след като е обрал къщата им.

— Правилно, точно така, мисис Лист. Спомена ли ви тя за това как е умрял?

— Каза, че било много мистериозно и подозира, че е някакъв мозъчен кръвоизлив.

— Разбирам. Тя греши, мисис Лист. Човекът е умрял, защото му е бил счупен вратът.

— Наистина? Колко странно... Искате ли още кафе?

Тя се молеше той да каже „не“, защото знаеше, че ако трябва да налее кафето, той щеше да види, че ръцете ѝ треперят. Беше ги стиснала силно в скута си. Можеше да почувства треперенето — малки конвулсии, които притискаха пръстите ѝ един към друг.

— Не. — Все пак „не“. — Благодаря.

— Не разбирам какво общо има с мен смъртта на този мъж, от каквото и да е умрял.

— Мисис Лист, спомняте ли си Марвин Рос?

Това беше краят.

Беше очаквала този момент от четиридесет години и сега той беше настъпил. В известен смисъл това беше облекчение, тя почувства напрежението, много старо напрежение, незабелязано до този момент, да напуска тялото ѝ. Ръцете ѝ лежаха отпуснато в скута, раменете ѝ увиснаха по начин, по който тя беше забравила, че е възможно. Искаше да остави всичко, всичко в нея го искаше. После помисли за детето — едно прозрачно дете, което беше пазила толкова решително. И за жената, в която се беше превърнало това дете, и която вече не приличаше на призрак. Старите връзки не можеха да се разхлабят. Тя все още обичаше дъщеря си, сама в пашкула, който никой не беше развил, дължеше ѝ все още закрилата си, доколкото можеше да ѝ я

даде. Тя се стегна отново и раменете ѝ се повдигнаха, когато погледна към човека, дошъл да унищожи Дженифър.

Ставитски видя как тя се стяга.

— Да — отвърна тя най-последно. — Спомням си Марвин Рос. Той беше приятел на дъщеря ми.

— Просто приятел?

— Точно така.

— Починал е много внезапно.

— Да, беше голям шок.

— Дъщеря ви е била там, когато това се е случило.

Кейт се замисли за много кратко, опитвайки се да прецени колко знае той.

— Когато се е случило, тя не е била там. Въпреки че съквартирантът на Марвин твърди, че е била.

— Той я е обвинил, че е убила Рос, нали?

— Да.

— Вие също сте била там и сте го чула.

— Да. Виждате ли, от полицията се обадиха, за да говорят с нея — всъщност да я разпитат. Тя не беше вкъщи и когато ми казаха какво се е случило, аз се изплаших и бързо отидох там. Беше глупаво от моя страна, предполагам, но разбираемо, при дадените обстоятелства.

— Къде беше тя?

— В Нантъкет. Имаме лятна къща там. — Като всеки непрофесионален лъжец, тя добави твърде много подробности, без да я питат. — Беше позарязала училището, заради отношенията си с Марвин и отиде там в петък, да прекара уикенда в учене. Излиза, че е извадила късмет, че го е направила.

— Защо? Защото не е била там, когато Рос е умрял?

— Не, защото е срещнала съпруга си през този уикенд. Скоро след това се ожениха и са много щастливи и досега. — При последното признание тя видя, че Ставитски не е подготвен за този отговор.

— Значи тя дори не е била в града, когато Марвин Рос е умрял?

— Точно така, намирала се е на около триста мили извън града. Вие сигурно сте говорили с момчето, което я обвини. Не си спомням името му, но явно имаше нещо против дъщеря ми, въпреки че никога не разбрах какво. Той каза няколко много...

— Прекратете преструвките, мисис Лист. — Кейт въздъхна. Ставитски продължи. — Това момче сега е мъж — името му е Хейнис и той много ясно си спомня всичко. Освен това не ми направи впечатление на човек, който би таил злоба в себе си в продължение на двадесет години. Той не промени и с една дума историята, която е разказал онази нощ.

— Откъде знаете? Как изобщо можете да го свържете с дъщеря ми или с този Еймъс Робъртс.

— Той не е връзката с Еймъс Робъртс. Дъщеря ви е единствената връзка между Еймъс Робъртс и Марвин Рос.

— И каква е тази връзка, капитане?

— Това ще ми кажете вие.

— Това е абсурд. Казах ви преди, капитане, че тя дори не е присъствала, когато Марвин Рос е умрял. — Беше започнала да се изпотява. Малки кичурчета сива коса се накъдриха и прилепнаха от потта на челото ѝ. Очите ѝ бяха светли, всяка частица от тях беше жива и Ставитски помисли, че е много хубава.

Той се облегна назад. Време беше да затвори капана.

— И вие знаехте още когато отидохте в апартамента на Рос, че Дженифър е далеч оттам и е заминала още предния ден?

— Да.

— Тогава защо изобщо отидохте?

Кейт си придаде вид на недоволство — правеше го много добре.

— Дъщеря ми беше много привързана към това момче. Помислих, че може да си е измислила отиването в Нантъкет и да е решила да прекара уикенда с него или нещо такова.

— Откъде знаете, че не се е случило така и че тя не е отишла в Нантъкет, след като той е умрял.

— Защото се обадох в Нантъкет, когато се върнах вкъщи същата нощ — излъга Кейт, — и тя беше там.

— Така че вашите съмнения не се оправдаха?

— Глупаво беше да се съмнявам в дъщеря си, капитане. Никога в живота си не ме е лъгала. Казах ви, че полицията се обади посред нощ и аз се уплаших. Ако бях размислила разумно, щях да разбера, че ми е казала истината.

— Тогава защо дадохте на детективите Чарлз и Гордън 200 000\$ да не я споменават в доклада и да не препоръчват аутопсия на тялото

на Рос?

Тя не помръдна, дори не трепна. Ставитски се възхити на самообладанието ѝ.

Само един леко удължен миг раздели въпроса от отговора.

— Знам, че ви изглежда ужасно странно, капитане...

— Да.

Тя продължи, сякаш той не беше проговарял.

— ... но ние имаме известна позиция в обществото, а където има полиция, там са обикновено и репортерите. Не исках името Лист да се появи в „Дейли Нюз“ на другия ден. Каквито и да са фактите, капитане, вестникът може да изкара Дженифър от непорядъчна жена до убийца. Не бих позволила това. Двамата полицаи проявиха голямо разбиране.

— *Двеста хиляди долара?* Само за да се предотврати намек за скандал?

Кейт учтиво се усмихна.

— Сигурно разбирате, капитане, че ние сме заможни хора. 200 000\$ на вас може да ви изглеждат много пари, но за нас... — тя сви рамене.

Изплъзваше му се. Той беше влязъл тук толкова сигурен, че я е пипнал, а сега тя обясняваше всичко, правейки го да изглежда обикновено, вероятно, въпреки че знаеше, че тя лъже. Той се задави от лъжите ѝ и от собствения си гняв.

— По дяволите, не виждате ли, че това е нещо повече от игра! Е, добре, тя ви е дъщеря. Но трябва да имате малко милост. Господи, та вече има трима мъртъвци...

Тогава Кейт захвърли всичко.

— Трима — извика тя. — Как разбрахте...

Всичко спря — той държеше чашата си с кафе, тя държеше нейната — двамата замръзнали, когато осъзнаха какво беше казала.

Тя се опита да се окопити.

— Искам да кажа — какви трима мъже? Кои трима? — Но нямаше полза.

Ставитски се взираше в нея.

— Окей, госпожо, да го чуем.

— Не ми говорете така.

Той дори не я беше чул. Тресна чашката върху чинийката си, после изведнъж се оказа на крака и заобиколи масата. Сграбчи я за ръката и я вдигна от стола, дърпайки я към себе си, докато лицата им почти се допряха.

— Тя е убила и детето, нали? — Гласът му гърмеше.

Тя трепна, опитвайки се да го помоли да пусне ръката ѝ, но хватката му се стегна.

— Нали?

Не последва отговор.

— Аз *знам*, че тя е убила Рос и Робъртс. — Гласът му беше извън контрол, той крещеше към побелялото лице пред него. — И по дяволите, тя е убила малкото момче също, нали? Нали? — Той я разтърсваше, а главата ѝ се мятеше напред-назад. — Ще ми кажете — сега — продължаваше да я разтърсва той. — Хайде, по дяволите, изплюйте го.

Кейт все още се държеше въпреки сълзите от болка и гняв.

— Какво малко момче? За какво говорите?

Като продължаваше да я държи, той я придърпа към масата, отвори папката и сграбчи листа с телекса.

— Това малко момче — Харолд Киърни, на единадесет години. Премазано на части в Нантъкет преди четиридесет години. Искате ли да прочетете доклада на лекаря? Не? Тогава аз ще ви го прочета. — Той бутна доклада в лицето ѝ. — Откъде бихте искали да започнем? Може би тук. — Той се престори, че чете: — „Черепът счупен на пет места.“ На каша, мисис Лист, ужасна каша — трябва да е имало мозък навсякъде там...

— О, моля ви, о, моля ви — не... — Тя се беше облегла на него за подкрепа, вместо да се опита да се отскубне. Той я поддържаше, но гласът му продължаваше да шиба в лицето ѝ.

— Слушайте, мисис Лист, аз съм добър, наистина добър и когато свърша, ще искам да бъда информиран дори за всеки път, когато дъщеря ви е отишла в тоалетната от деня, в който се е родила. Вие ще ми кажете това, мисис Лист. — Пръстите му се впиха в плътта ѝ и тя изхлипа. — Защото и да не ми го кажете, аз и без това ще го открия и можете да се обзаложите, че този, който ми каже, няма да бъде толкова внимателен по отношение на всичко това, както вие — и вестниците

ще трябва да прогърмят за нещо толкова диво. Разбирате ли ме? — Той отново я разтърси. — Разбирате ли?

Тя кимна. Той пусна ръката ѝ и тя започна да я масажира. Отпусна се отново в стола, тъй като краката ѝ бяха твърде слаби, за да стои. Държеше главата си наведена, отвърната от него.

За момент той остана загледан в нея. Ръцете ѝ се бяха впили в широките ръкави на дрехата и той видя, че единият маншет се е разпрал и че подплатата се е показала. Коприната беше разкъсана на места и роклята беше намачкана на раменете, където той я беше държал.

Той коленичи до нейния стол, почти седнал на пода и се опита да види лицето ѝ.

— Не виждате ли — каза меко той, — че няма значение какво доказателство имам или нямам. Единствено има значение това, което знаем — вие и аз. Вижте, Еймъс Робъртс заслужаваше да умре — казвам ви го. Но Марвин Рос? Ако той беше останал жив, все още щеше да е достатъчно млад мъж. Заслужаваше ли той да умре? Заслужаваше ли?

— Не — прошепна тя, с все още отвърната от него глава.

— А детето. Заслужаваше ли да умре?

— Не — изхлипа Кейт, — той беше просто момче — младо, хубаво момче.

— Защо не ми разкажете за това сега? — Той говореше колкото можеше нежно, потискайки чувството за триумф. — Кажете ми... — Беше сигурен, че тя е победена; сега щеше да го чуе. Той задържа дъха си.

Тогава тя се обърна и го погледна. Лицето ѝ беше изтощено, очите — червени, в него нямаше нищо от гордата надменност и Ставитски си позволи да почувства съжаление към нея, докато не забележа колко тънки са станали устните ѝ.

— Единственото нещо, което ще ви кажа, капитане, е, че дъщеря ми никога не е знаела, никога не е наранила някого съзнателно в живота си. И това е всичко, което ще ви кажа. — Гласът ѝ беше безизразен и равен. — Запомнете това — запомнете това. Тя никога не е знаела — нито за Киърни, нито за който и да е от тях. Запишете го, капитане — запишете го в папката си, защото това е единственото нещо, което изобщо ще ви кажа. А сега си отивайте.

Той не можеше да повярва.

— Това ще се случи отново. Господи, не разбирате ли това? Ще се случи отново. Вие трябва да ми помогнете или това ще тежи върху вас. — Той отново се облегна на фотьойла. — Не можете да позволите това да продължи — не можете, без значение коя е тя, без значение какво е това за вас — трябва да имате някаква милост.

— Не трябва да правя нищо, капитане. Просто запомнете това, което казах. Тя не е... не знае нищо.

Лицата им бяха много близо и за момент той се уплаши, че ще я удари.

— Кучка такава... как можете...

— Сигурна съм, че не трябва да приемам такъв вид обиди в дома си. Ще ви помоля да напуснете. Ако не го направите, ще трябва да се обадя на някого... или се каните да ме арестувате, капитане?

Те се гледаха един друг. Останалите винаги отстъпваха — той беше полицаи. И беше прав, знаеше, че е прав. Но тя го гледаше и гледаше. Не я интересуваше кой е умрял или колко са умрелите. Наистина не я интересуваше. Най-после той отвърна поглед, стана и се върна към масата за папката. Чувстваше краката си схванати от това, че беше коленичил толкова дълго и сега другите мускули протестираха срещу напрежението на цялото му тяло. Той взе папката и погледна към нея. Още стояха следите от сълзите, но лицето ѝ беше толкова уравновесено, овладяно, че той почти не можеше да си спомни как е изглеждала, когато беше изкривено и разплакано.

— Знаете ли, мисис Лист — каза той, — вие сте по-опасна от дъщеря си.

Той излезе от стаята, спусна се по стълбите, излезе от къщата.

Кейт почака, докато чу предната врата да се затваря, после затвори вратата на кабинета и се обади на Дженифър.

— Дженифър, надявам се, че не преча?

— Не, мамо. Но нямам желание да разговарям — опитните ни животни умряха през нощта.

— Дженифър, знаеш, че не обичам да слушам за тези неща.

— Извинявай, мамо. Какво искаш?

Беше прекарала три месеца над лекарствата. Три загубени месеца. Всичко беше направено толкова добре и тя си позволи да се надява... Но първият опит върху животни се оказа катастрофа. Седемдесет и пет мишки умряха. Бяха умрели през изминалата нощ сами в тъмнината, струпани заедно до стените на сандъците — малките крачка, извити и неподвижни, опашките, оплетени заедно, телата обърнати, разкриващи мънички светлорозови коремчета под нежния мъх. Майка ѝ не искаше да чува за това. Топлокръвните животни отегчаваха Уилям и д-р Ламбърт, асистента ѝ, който още я наричаше д-р Гилбърт, след като десет години бяха работили заедно всеки ден. Нямаше с кого да сподели мъката си за мишките.

— Е, мамо, какво има? — Тя беше нетърпелива и го показа. Беше също уморена и обезкуражена. А най-много от всичко беше изплашена. Всеки път, когато помислеше за капитана, което правеше отново и отново, тя чувстваше страх.

— Не знам как точно да ти кажа...

Дженифър помисли, че майка ѝ никога не е знаела как да каже каквото и да било.

— Защо просто не опиташ да ми го кажеш?

— О, Дженифър, моля те. Не се дръж така. Имах ужасна сутрин. Тук дойде един мъж... полицаи.

Полицаи...

— Дженифър, чуваш ли ме?

— Какъв полицаи, мамо?

— Капитан някой си, не му запомних името и не искам. Той беше невероятно груб. — Груб беше думата, която майка ѝ употребяваше за всичко — от това да вземеш неправилната лъжица, до нападение над човек.

— Какво искаш да кажеш с това, че е бил „груб“? Какво искаше?

— Искам да кажа груб — точно това, което казах.

— За бога, мамо, какво искаше той?

— Какво става с теб, Дженифър? Беше отвратителен човек и ми зададе някои неприятни въпроси, но няма причина да се вълнуваш.

Внезапно на Дженифър ѝ се поиска да затвори телефона, да излезе от кабинета си, да се качи в колата и да отпътува. Тя не искаше да ги види никога повече — нито майка си, нито Уилям, нито Елън. Но съществуваше капитанът.

— Какви неприятни въпроси, мамо? За мъртвия човек в апартамента ли? Това ли за теб е неприятно?

— Дженифър, знаеш какво имам предвид. Работата е там, че с него човек трудно може да се справи и той...

— Той какво?

— Той се държа така, като че ли ние сме направили нещо лошо.

— Ние? — каза Дженифър, но Кейт веднага продължи, като че ли не беше чула.

— И ти се обаждам, защото искам да си подготвена. Мисля, че той може да дойде да се срещне с теб. Той... той е ужасен човек. — Дженифър си помисли как изглеждаше той последния път, когато го беше видяла. Блед, борещ се с прилошаването... — Той разполага с някакви документи за Хал Киърни. Спомняш ли си малкото момче...

— Да, мамо, спомням си. — Тя стискаше телефона толкова силно, че ръката ѝ започна да се схваща. Разпери пръстите си, за да го отпусне, но стягането продължи и дланта ѝ започна да се поти.

— И за Марвин — каза Кейт. — Марвин Рос.

Наистина ли майка ѝ се чудеше дали го е забравила?

— Разбирам. Да, това трябва да е било много неприятно. И какво му каза ти?

— Да му кажа ли? Какво има тук за казване?

— Сигурно е мислил, че има нещо за казване, нали? Защо иначе ще идва при теб?

— Да, сигурно — но сгрещи. И когато откри, че няма нищо, което мога да му кажа, започна да се държи като полудял, викаше ми, обиждаше ме. Беше ужасно. Но най-после се наложи да си отиде.

— И ти не му каза нищо?

— Защо продължаваш да ме питаш все това? — извика остро Кейт, после замълча и произнесе много отчетливо: — Няма значение какво мислите ти и този човек — сега тя говореше бавно, като че ли закодирано, — аз нямам какво да кажа. *Никога* не е имало нищо за казване. Но той не ми повярва и аз... аз съм сигурна, че ще се опита да се види с теб. Разбираш ли ме? Ще дойде при теб и — Кейт отново спря. После набързо избълва думите: — Дженифър, той не действа като никой от полицаите, които съм виждала. Не го е грижа за човека, който е умрял. Това е нещо друго.

Дженифър седна с телефона в ръка, заслушана в дишането на майка си. Най-после каза:

— Майко, защо просто не му каза и не приключи с това?

— Не знам за какво говориш.

— Истината, мамо. Можеше да му кажеш истината. Защо не — след толкова време, след всичко...?

— Аз му казах истината, Дженифър.

— Така ли, мамо? Каза ли му за Хал и Марвин? Казали му за всички неща, които знаеш, каза ли?

— Спри! Не можеш да ми говориш по този начин.

— Кажи на мен, мамо. Кажи на мен истината. Моля те. Просто ми я кажи. Нищо няма да стане. Кажи: „Дженифър, има нещо нередно. Нещо, което трябваше да ти кажа много отдавна, но все още не е твърде късно“. Кажи го, мамо. Кажи „Дженифър“...

— О, господи, ти си по-лоша и от него. — Гласът на Кейт прекъсваше. — Няма никаква „истина“, няма за какво да говорим. Чуваш ли ме? Нищо. Просто мислех, че трябва да знаеш, че той е идвал и че може да дойде при теб. И, Дженифър, направи така, че да има някой с теб, когато той дойде.

Кой? — искаше да попита тя. — *Кой трябва да бъде с мен?* Но не каза нищо.

— Дженифър?

— Да, мамо, чух.

Дженифър затвори, без да каже нищо повече. Отвори най-долното чекмедже и бръкна за папката. Отначало не можа да повярва, че я няма. Провери и останалите чекмеджета, накрая извади всичко от тях — шишенцата, списанията, хартията, дори картоната с мидите, докато чекмеджетата се изпразниха. Но дълго преди да свърши, тя знаеше, че папката не е там. Той я беше взел, сега той я притежаваше.

Тя седна, лицето ѝ беше покрито с пот, косата — влажна; погледна през прозореца. Това беше само един доклад за аутопсия — и нищо друго; и никакви странни рентгенови снимки.

Питаше се дали вече е на път да се срещне с нея, или ще почака. Може би довечера или утре следобед? Надяваше се, че той няма да чака твърде дълго.

Тя стана и отиде до вратата. Отвън нямаше никой. После погледна към вратата, към коридора, който водеше към лабораторията

с мъртвите мишки. Той можеше да дойде веднага. Просто можеше да натисне бравата и да отвори вратата. Тя почти го виждаше как застава на прага.

Това беше най-дългият следобед в живота му. Беше говорил по телефона, попълвал формуляри, но не беше мислил за друго, освен за това, което мисис Лист каза за дъщеря си. Че тя не знае. Не беше нормално. Ами ако е истина? През целия следобед чуваше хладния глас, сух след бурята от викове. *Тя не знаеше, никога не е знаела...*

Най-после нещата се изясниха достатъчно и той можеше да си отиде вкъщи, но първо трябваше да откара Кармайкъл до Пен Стейшън. Движението по Западната магистрала ги притискаше, беше много натоварено по Осемдесета и Двадесет и трета улица. Навсякъде около него изгорелите газове се събираха в безветрения студ. Тя не е знаела, каза майка ѝ, не е знаела. Той се облегна на клаксона и това сложи началото на хор навсякъде около него. Пълзяха едва-едва по Двадесет и трета улица, колите се бяха наредили, опитвайки се да се включат в движението. Той не им даде път, придържайки се плътно към колата пред него. Как може тя да не знае? Това беше ненормално. А всъщност, така ли беше? Чинг никога не беше заставал срещу нея. И господ беше свидетел, че жената от Седемдесет и осма улица не би признала, че дъщеря ѝ — член на едно от най-изисканите семейства и т.н. и т.н. може да не е точно като другите дъщери от изискани семейства. Той опита отново с клаксона. Бяха почти на Двадесет и осма улица.

— По-спокойно, Дейвид — каза Кармайкъл, — това няма да помогне.

— Върви по дяволите — каза той и натисна отново клаксона.

Най-после стигнаха Четиридесет и втора улица. Той отклони от пътя, зави и мина през трафика, водещ надолу към центъра, докато спря на улицата срещу гарата, на Тридесет и четвърта улица. Кармайкъл излезе, но се обърна, задържа вратата отворена и погледна в колата.

— Дейв, нещо не е наред ли?

Ставитски не искаше да го погледне. Той разпозна загрижеността в гласа му и се уплаши, че ще се поддаде, че ще каже „да“, има нещо

ужасно нередно, че той повече изобщо не може да престане да мисли за нея. Че сега всяка минута от живота му беше толкова нейна, колкото и негова. И че търсеше нещо, което не разбира и което се страхува да открие.

— Дейв? — каза Кармайкъл.

— Остави ме, по дяволите. Ще си изпуснеш влака.

— Виж, Дейвид, ако имаш нужда от нещо, ако мога да направя нещо...

Той се обърна към Кармайкъл с безизразно лице.

— Заминавай, глупако — аз съм добре.

Кармайкъл се усмихна.

— Така е по-добре — каза той. — Ще се видим утре.

Ставитски кимна и Кармайкъл затвори вратата, прекоси улицата и мина през тълпата на входа на гарата. Добре, помисли той като зави на запад, после на север, докато стигна до Десето авеню. Много добре. Това беше лош момент и той се беше справил. Поддържаше твърдо 35, за да не го хващат светофарите. Покрай пътя имаше малки фабрики, после се заредиха паркинги, голяма бензиностанция, отрупана от такситата. Нарочно се стараяше да гледа всичко, покрай което минаваше, представяйки си, че ще трябва да си спомни всеки детайл по-късно. Премина този светофар, справи се и със следващия. Премина през Уестсайд Терминал — пуст и изоставен, и все още му вървеше на светофарите. Колата бръмчеше и потрепваше и продължаваше да поддържа стабилно 35. После той не успя на един светофар и се наложи да спре.

Беше шест часа. Тя трябваше да си е вече вкъщи, беше рано за вечеря. Беше чел някъде, че в източната част на Ню Йорк никога не вечерят преди осем. Какво прави преди вечеря тя? Сигурно пие шери — звучеше добре — пият шери и разговарят с Гилбърт. Искаше му се да е там. Щяха да отпиват от шерито и той щеше да казва съвсем обикновено „О, между другото, Чарлз Рейнс си е прерязал гърлото вчера. И китките. Навсякъде беше в кръв“ — щеше да им казва той, отпивайки от шерито. Кръвта пълзи по пода на стаята, докато се разпростре колкото е възможно, после се съсирва по краищата, там където е най-малко. Можеше да си ги представи как слушат мрачно, докато той описва тялото. И онази част за чистата стая — най-хубавото от всичко. Пердета на цветя на прозорците, покривка на леглото в тон с

тях... Те щяха да наляят още шери, щяха да кажат, че след няколко минути ще вечерят и той щеше да продължи да им разказва как повечето самоубийци се колебаят. О, да, само няколко експериментални нарезки, преди да могат да съберат сили за истинския. Но не и Рейнс — той е бил сигурен какво иска. Но тогава той е бил човек с по-специални инстинкти, особено що се отнася до наркоман.

Най-после светлината се смени и той тръгна, но продължаваше да си фантазира, минавайки светофар след светофар, като поддържаше една и съща скорост, докато Десето авеню стигна до Амстердам. Специални инстинкти? Нейният приятен глас, кристални чаши... какви инстинкти? Рядка деликатност, щеше да обясни той. Две чисти ризи — копелето имаше две чисти ризи. Не просто изпрани в пералня, а наистина изгладени. Износени, разбира се, но изгладени и сгънати.

По дяволите — той удари с длан по волана, *по дяволите*, тя трябва да е знаела. Как би могла да заплаши Рейнс, ако не е знаела? Разбира се, майката лъже, лъже, лъже.

Но може би — не. Мислите на Ставитски отново се отклониха. Рейнс беше наркоман — достатъчна причина, за да иска да умре. Освен това той може да не е разбрал правилно заплахата на една богата жена, която не е искала ченгетата и вестникарите да се тълпят у тях. Може би заплахата не е имала нищо общо с Робъртс. Възможно беше. Но тогава той осъзна, че незнанието ѝ я прави още по-опасна. Тя би могла да го направи отново по всяко време, ако не знае. Но може също и да я оневини. И тогава няма да е убийца. *Провери това* — каза си той, — *провери го с Чинг*. Може би това беше истина. Може би тя не знае. Не му се искаше тя да знае.

На Амстердам той намали скоростта и не го хвана друг светофар чак до дома му.

Ставитски се опита да убеди Чинг, че това е възможно, но Чинг не вярваше на мисис Лист.

— Тогава защо е взела медицинската експертиза на Робъртс, ако не е знаела, че го е направила? — Тънкият глас, който се чуваше по телефона отрязва надеждите на Ставитски. Той се замисли за минута.

— Може би защото аз съм я уплашил.

— Как?

— В деня, в който докладът беше откраднат, аз обядвах с нея. На практика я обвиних, че е убила Робъртс, след като обсъдихме медицинската експертиза и тя узна факта, че Гейлстън я е гледал. Казвам ти, че я изплаших. Може би е трябвало да открие какво наистина се е случило с Робъртс. Не разбираш ли? — Той трябваше да разбере. — Тя може да го е взела, дори без да знае какво е направила на Робъртс. Освен това видях, че майката лъже за всичко друго, но не и за това. Тя наистина вярва, че дъщеря ѝ не знае.

— Но, капитане, майката може да не знае истината. Повечето майки знаят много малко за децата си.

— Но Дженифър е повикала полицията, когато Рос е умрял — обадила се е и е оставила името си. Щеше ли да постъпи така, ако знаеше, че тя го е убила?

— Обадила ли се е на полицията, когато Робъртс е умрял?

— Не — каза той след малко. — Не се е обадила.

— И какво ти говори *това*?

Нямаше отговор.

— И не забравяй, капитане, че докато стигне до Робъртс, вече е имало двама мъртви — двама души, които не са направили нищо друго на този свят, освен да се изпречат на пътя ѝ. Те не са били стари или болни. Нищо, което да доведе до тяхната смърт, освен че по един или друг начин тя е пожелала те да са мъртви. Дори това желание да е било повече или по-малко несъзнателно. Тя трябва да *поиска* тези неща да се случат. Трябва да *поиска* хартиеният самолет да се приземи. И дори и да не е помислила наистина да убива Киърни, тя трябва да е поискала да го види смачкан на парчета. Така ми каза тя — „премазан на парчета“.

Ставитски не каза нищо.

— Същото е с Марвин — продължи Чинг, — тя трябва да е поискала той да е мъртъв. Не просто наранен или осакатен, а мъртъв. Иначе щеше да е още жив.

— Тя може още да вярва, че Рос е получил сърдечен удар, или нещо подобно — настоя Ставитски. — Може дори да е повярвала, че Киърни е бил блъснат от кола и че другите две момчета са лъгали за това, което му се е случило. Възможно е.

— На повърхностно ниво, на съзнателно ниво, може би, но спомни си — всичко това, *всичко* трябва да е било нейно желание. И

Робъртс... Счупен врат, капитане! Това не е резултат от смътно желание. Прецизна работа — каза Гейлстън. Прецизността не е подсъзнателна.

Ставитски продължаваше да се опитва да я изкара невинна.

— Добре, тя може да е искала това да се случи. Не мога да я обвинявам, че е пожелала да счупи на Робъртс врата. Това не означава, че тя е *знаела*, че то ще се случи.

Внезапно Чинг се ядоса.

— Казвам ти това, което мисля, капитане. Защо продължаваш да се инатиш? Времето минава и е малко късно да се търсят извинения.

— Какво искаш да кажеш? За какво говориш?

— Не си играй игрички с мен, капитане. А сега, ако ме извиниш — в гласа му звучеше гняв и още нещо, — вече дискутирахме това, колкото беше необходимо.

Изплашен. Чинг беше изплашен.

— Какво време? — попита Ставитски.

Но телефонът щракна. Чинг беше прекъснал връзката.

Ставитски помисли да му се обади пак. Но човекът беше твърде ядосан, твърде изплашен. И какви бяха тези глупости за времето?

Гейлстън. Опита се да му се обади, но той не си беше вкъщи. Наближаваше седем и Ставитски се запита къде ли е старият човек.

Стърн. Той беше обещал копие от доклада за днес, но не се бяха чували.

Телефонът иззвъня, после още веднъж. Мисис Стърн вдигна.

— О, капитане, току-що ги изпуснахте.

— Кои?

— Айра и д-р Гейлстън, току-що излязоха.

— Гейлстън? Гейлстън е бил с него?

— Да, те тъкмо излязоха.

Той не разбираше.

— Тук ли идват?

— Не мисля. Занимавах се с някакъв доклад, после д-р Гейлстън се обади на някого — мисля, че на друг доктор. Не можах да чуя името, а сега излязоха.

— Мисис Стърн — „спокойно“, каза си той, — имате ли представа къде са отишли?

— Не, всичко стана много набързо. Те спираха да говорят всеки път, когато влезех в стаята.

— Взеха ли нещо с тях?

— Айра носеше голям кафяв плик.

Докладът.

Той тресна телефона и изтича в спалнята, където държеше стария си револвер под чистите дрехи. Той нямаше кобур, така че го сложи в джоба на самото си и се насочи към вратата, вземайки по пътя палтото от гардероба.

Керъл чу да се хлопва вратата.

— Дейвид? — Тя изтича от кухнята в коридора. Отвори вратата точно в момента, когато той влизаше в асансьора.

— Дейвид!

Той не отговори. Вратата на асансьора се хлопна след него.

Достигна 60, минавайки през градинката. Ако тя беше взела доклада от тях, той нямаше нищо, освен някакви странни записи и показанията на Гейлстън и Чинг. Гейлстън щеше да го пази. Но защо изобщо беше позволил на Айра да го вземе? Какво, по дяволите, правеха те? Гейлстън... Гейлстън никога нямаше да се предаде, освен... освен, ако тя не го накара. Той взе завоя на Пето авеню на две колелета, натискайки с пълна сила клаксона, докато прелетя покрай ъгъла, минавайки под носа на един автобус. Колата изви наляво, хората зяпаха, другите коли се отдръпнаха от пътя му, шофьорите мърмореха и надуваха клаксони след него. Стигна до Седемдесет и седма улица. Спря пред постройката, точно под навеса. Портиерът му махна, но Ставитски прелетя покрай него, без да му обръща внимание и влезе в асансьора. Операторът погледна значката му, без да каже нищо и те тръгнаха нагоре, оставяйки другите след тях да викат и да ръкомахат във фойето.

Асансьорът се движеше равномерно, мина 19, 20... Той искаше да накара оператора да побърза, да изкрещи, да направи нещо, за да накара асансьора да се движи по-бързо. Най-после вратата на асансьора се плъзна и той се оказа пред двойната врата. Звънецът се чу отново и отново. После чу звука от тичащи крака, вратата се отвори на няколко инча и се показа лицето на Хокинс.

— Отвори.

Човекът не мръдна.

— Отвори, кучи сине.

— Имаш ли разрешение, полицай?

— Отвори тази проклета врата или ще ти отнеса главата.

В продължение на един дълъг миг не се случи нищо. Ставитски посегна към пистолета, питайки се дали ще трябва да го застреля. Но Хокинс видя и отвори.

— Къде са те? Бързо, мърдай.

Хокинс го преведе през антрето, през хиляда стъпки дълга дневна, после в галерията, която беше с прозорци по едната страна и гледаше на изток. Промениха посоката. Апартаментът заемаше цялата горна част на сградата. Имаше изглед на четири страни.

Хокинс се поколеба, после се обърна към Ставитски.

— Правиш голяма грешка, човече.

Ставитски го побутна.

— Давай.

Те стояха до нейното бюро и сякаш го чакаха. Стърн се изправи. Гейлстън само вдигна поглед от бюрото, все още облегнат на него. И Дженифър! Стоеше между тях и го гледаше. Той прекоси стаята и отиде към тях, към нея. Чувстваше се така, като че ли бяха любовници, крило се срещат след дълга раздяла. Искаше му се да я вземе в ръцете си.

Тя изглеждаше така крехка, както я помнеше, само дето беше по-уморена. Кръговете под очите ѝ бяха по-тъмни, кожата ѝ — по-бледа, но той се удиви, че не бе забелязал преди колко красива е тя.

Тя му се усмихна, много широко, сериозно, като че ли също беше очаквала да го види. После хвърли поглед към плика на бюрото. Той беше голям и имаше надпис „Манхатън Дженеръл Хоспитал, Отделение по Патология“ в горния ляв ъгъл.

— Д-р Гейлстън и д-р Стърн току-що ми върнаха това.

— То не е тяхно, за да го връщат. Ако „Манхатън Дженерал“ не го иска повече, то Нюйоркският отдел „Убийства“ го иска. Във всеки случай то не е ваше. — Тонът му беше почти обикновен, като че ли лесно можеха да се разберат кой е притежателят на плика.

— Разбирам ви — каза тя. — Но дори отдел „Убийства“ да се интересува, в известен смисъл, то е мое — моя работа, която ми дава

известни права над него.

— Ваша работа! — Той се взираше в нея. — Ваша работа. — Устата му пресъхна. — Значи вие сте знаела, знаела сте точно какво извършвате! — Той разбра, че сигурно останалите са доловили тъгата в тона му.

Тя се засмя.

— Разбира се, че знаех. — Гейлстън вдигна ръце, като че ли да я предупреди, да я спре. Но тя или не видя жеста, или не я интересуваше. — Не може наистина да мислите, че мога да прекъсна гръбначния стълб на човек и да прекъсна гръбначния му мозък, без да знам какво върша? Освен това, беше чиста работа. Попитайте д-р Гейлстън и той ще ви покаже на рентгеновите снимки. Наистина забележително прецизно, нали, докторе?

— Забележително прецизно. — Гласът на Гейлстън беше беззвучен.

Ставитски не погледна към него, гледаше само нея. И тя го гледаше, но с тъгълчето на окото си видя, че ръката ѝ се помръдна — посегна към плика.

Тогава той измъкна бавно револвера от джоба си и го насочи очевидно съвсем хладнокръвно точно между гърдите ѝ.

— Дейвид, недей — молеше го Стърн.

Ставитски не му обърна внимание. Отиде към бюрото, по-близо до нея, по-близо, отколкото бяха в деня, когато за пръв път се срещнаха. Той взе плика. Пистолетът оставаше насочен, без да трепва. Тя не помръдна, нито погледна към него.

— Капитане... — Този път беше Гейлстън. Ставитски никога не го беше чувал да говори толкова кротко. — Този доклад няма да ти помогне. Дори Робъртс да беше наръган или застрелян, нямаше да можеш да предявиш обвинение. И, капитане, при дадените обстоятелства...

— За какво, по дяволите, говориш? Сам каза, че това не е могло да се случи — невъзможни наранявания, каза ти. И това няма никакво значение за обвиненията, за съда, или за други такива глупости — има значение, че то е *направено*, че тя го е направила. С този доклад и... — Лентите, той се канеше да им каже за лентите, но Гейлстън го прекъсна.

— Всичко, което показва този доклад е, че в „Манхатън Дженеръл“ на 29 ноември са докарали човек с твърде прецизно прекъснат врат.

— Но без други наранявания, ти го каза. — Какво, по дяволите, ставаше тук? Какво се опитва да направи Гейлстън? — Не каза ли, че на него не е имало друг белег? Не беше ли така? Никакъв друг белег.

Гейлстън седна на един голям, зелен, кожен стол до бюрото. Той я погледна за момент, после се обърна към Ставитски. Нагънатите като акордеон бръчки на лицето му се извиха, когато се усмихна.

— Капитане, разделени С1 и С2 и никакви други наранявания? Това е невъзможно. Мисля, че още отначало ти казах, че това е невъзможно, нали, капитане? Не, не — каза Гейлстън и погледна към тавана. — Трябва да е било грешка — вероятно са объркали папките.

Ставитски само го гледаше, докато гласът му боботеше.

— Да, някакво объркване. Мисля, че си спомням за един ужасен инцидент от същата нощ. Някой е паднал или е скочил от прозорец, а може да е било автомобилна катастрофа — челен удар в парапета на моста или в друга кола. Пиян, вероятно. Сигурен съм, че е имало нещо от тази нощ, на което да съответстват тези рентгенови снимки. „Манхатън“ е голяма болница. Всички сме претоварени. Какво поестествено от това, рентгеновите снимки да са подменени и бедният Айра да се обърка? Имало е никакви рентгенови снимки и тяло без никакви наранявания... и, разбира се, той е бил уморен. — Той се обърна към Стърн. — Колко експертизи трябваше да изготвиш този ден, Айра?

— Седем — промърмори той, без да вдига поглед.

— Виждаш ли, капитане. Разбира се, ние си имаме система. Но дори и в най-съвършената система се появяват пукнатини, а след седем аутопсии...

— Защо правиш това, Гейлстън?

Човекът стоеше безмълвен.

— Защо? — попита Ставитски.

Гейлстън вече не се усмихваше. На лицето му нямаше никакво изражение. С изключение на ситните капчици пот, блестящи между почти затворените му клепачи, в лицето му нямаше никакъв живот.

— Това няма значение сега, нали? — каза той. После отвори очи и се обърна към нея. — Знаете ли, не трябваше да го казвате. Не

трябваше да му казвате нищо. А без моята дума този доклад е без никакво значение. Той никога нямаше да знае със сигурност, д-р Гилбърт, *никога*.

— Но аз ще му кажа — каза тя. Тя се подпря на бюрото и се наведе към тях. Стърн отстъпи. — Ще му кажа това, което иска да знае. Дойдохте тук, за да разберете, нали, капитане? — Тя гледаше Ставитски отново и той не искаше да я спре. — Отишли сте при майка ми и сте чули стандартната четиридесетгодишна поредица от лъжи на мисис Лист: „Дъщеря ми? Имате предвид сладката, съвсем обикновена Дженифър? Е, може би децата са я избягвали? Може би не е имала приятелите, които е могла да има, но това е обикновена ревност. Все пак знаете кои сме, нали така? О, онзи случай в Нантъкет? Да, ужасно беше, но нали знаете, инцидент — автомобил или камион. Никога не разбраха със сигурност. И разбира се, случаят с Рос беше истинско нещастие, но все пак той не беше от нашия тип, нали? И ние изпратихме пълна кошница с плодове, както е прието. Тогава разбрах, че евреите не изпращат цветя на погребенията, капитане. Майката ми каза. Искаше да направи всичко както трябва“. — Изведнъж очите ѝ се отместиха от неговите. Той видя, че се насочват към косата му, проследи ги по бузата и врата си, през рамото и по гърдите и най-после към ръката, която държеше пистолета, все още насочен. Но сега той представляваше ненужна вещ, която стърчеше от ръката му. Той нямаше да стреля.

— Вие сте евреин, нали, капитане?

— Да. — Гласът му беше много мек.

Най-после очите ѝ се отместиха от пистолета и тя го погледна така, като че ли бяха сами. Наведе се още по-близо към него. Фината плетена материя на дрехата ѝ се опъна и той видя извивката на ключицата ѝ.

— Какво искате да знаете, капитане? Майка ми беше толкова разстроена. Мислеше, че сте луд. Попитайте ме това, което сте питали нея и аз ще ви кажа. — Тя разпери ръце, изпъна ги и се наклони още малко. Под дрехата ребрата ѝ се очертаха, и тя се опъна на гърдите.

Той гледаше безпомощно към слабото ѝ тяло.

— Искам да знам какво се е случило с Еймъс Робъртс — всичко. Какво сте направили, защо. Какво знаете? — Той искаше да знае

всичко. Как се е чувствала, когато го е направила. Какво означава да притежаваш и да използваш тази сила, да убиваш, истински да убиваш.

— Разбира се, че искате. — Тя звучеше, като че ли одобрява желанието му да знае. — Но първо искам да ви кажа, че до онази нощ, докато онзи човек направи това нещо, аз не знаех.

Отвън вятърът се усилваше. Гласът ѝ отново стана мек и той искаше да се наведе напред към нея, за да чува по-добре. Но тогава щяха да бъдат много близо и между тях нямаше да има нищо, освен пистолета.

— Трябва да сте *поискали* те да са мъртви. — Думите на Чинг. — Вие трябва да сте *поискали*.

— Но само по начина, по който всички ние понякога искаме някой да е мъртъв. Мислех, че момчето Киърни ще ме убие. Бях наранена и уплашена и исках той да умре... Това е истината. И Марвин. Беше ужасно. Той ме нарече вещица, чудовище. — Тя отмести поглед.

„Погледни ме отново — помисли той. — Моля те, погледни ме отново.“

Тя го погледна.

— Истина е, нали? Някой друг също ме беше нарекъл с тези имена, много отдавна. Не мога да си спомня кой. Така че го мразех за този миг, мразех го и исках да умре. Но, капитане, без значение какво съм искала, аз не знаех. Единствената разлика между мен и всеки друг е — вятърът вече беше навсякъде, разклащайки големите прозорци, — че, когато исках някой да умре...

Тя спря. Стърн беше потънал във фотьойла си, с ръце върху лицето. Гейлстън затвори очи. Само Ставитски не помръдна. Знаеше, че може да остане така завинаги, гледайки я, че никога няма да поиска да погледне към някой друг или нещо друго, освен към лицето ѝ. После, също толкова съзнателно както го беше извадил, той сложи револвера обратно в джоба си. Чу се леко изтракване, когато той докосна касетофона. Ставитски включи машинката и намери копчето за нивото на звука, докато се правеше, че нагласява пистолета и го усили докрай.

— Не трябва да го правите. — Гейлстън ѝ говореше отново. Ставитски искаше да му затъкне устата. — Не трябва да ни казвате нищо повече. — Отново нямаше извинки в гласа му. — Докато не го

чуем от вас, това е само предположение, разбирате ли? Нищо, освен предположение. Признахте достатъчно, повече, отколкото трябваше. Спрете сега. Изгонете ни.

— Не. Ще ви кажа. — Тя замълча за момент. — Разбира се, не сте длъжен да слушате, докторе. Никой не ви задържа тук. Можете да излезете вън от тази стая, вън от тази къща. Никой няма да ви спре. Но аз свърших с лъжите.

Гейлстън не помръдна.

— Четиридесет години лъжи. Това е дълго време, почти целият ми живот — каза тя, — и сега той иска да чуе. — Тя отново погледна към Ставитски. — Той трябва да го чуе. Нали, капитане?

— Да.

— И какво ще направите, след като го чуете?

— Не знам.

Тя му се усмихна. Той също ѝ се усмихна.

— Те ще ви предадат, капитане. Знаете го. Те няма да ви помогнат, изобщо.

— Така изглежда, нали?

— Без неговата помощ — тя посочи към Гейлстън, — вие ще сте съвсем безпомощен, нали?

— Може би. — Той още ѝ се усмихваше. — Но ще се опитам да променя решението им.

— Но няма да можете. А без тях наистина няма начин да ми навредите. Хокинс няма да каже нищо. Рейнс, знаете, също ще мълчи.

— Не, Рейнс няма да каже нищо. — Усмивката беше изчезнала. — Той е мъртъв.

Тя пребледня и се отпусна в стола до бюрото. Не можеше да го погледне. Държеше главата си изправена, но избягваше очите му.

— Как...

— Самоубил се е. — Без подробности. — Бил е уплашен, защото сте го заплашили и не е могъл да понесе онова, което е мислел, че ще направите с него.

— Но аз нямаше... трябва да ми повярвате, нямаше да му направя нищо. Нямах предвид това. — Тя спря, после продължи тихо. — Стават четирима, нали?

— Да.

— Но останалите — вярвате ми за тях, нали? Вярвате, че не съм...

— Не знам какво да вярвам. Те са мъртви, убити от вас.

— Само един път съм убила умишлено. Един човек. Не Киърни, не Марвин. И ако Еймъс Робъртс беше какъвто и да е друг тип човек, *какъвто* и да е, все още нямаше да знам. Така можеше и да не разбере. — Тя замълча. После: — Не знаете какъв беше Робъртс. Не можете да си представите.

— Какъв беше? — попита Ставитски.

— Робъртс беше... — Тя замълча.

Ставитски също не знаеше как би могъл да го опише. Но тя го направи най-после.

— Той беше абсолютен — каза тя.

Ставитски кимна.

— Робъртс ме накара да си спомня. Той беше ключът. Това, което направи, това, което беше. Аз никога нямаше да го видя, ако не се бях върнала вкъщи толкова скоро.

Хокинс ѝ беше разказал за своето участие в това, на следващия ден, след като Робъртс умря, в деня, в който започна да работи за нея. Известно време те седяха и разговаряха като приятели, които споделят тайна. После той официално прие предложението ѝ за работа. За известно време щеше да е в доста лоша форма, каза ѝ той, но те щяха да му дават лекарства, а също и консултации — два пъти седмично в център за лечение. Не след дълго, той беше сигурен, че ще се справи... ако тя все още го иска. Тя го искаше. Тогава той ѝ разказа всичко. Разказа ѝ за Робъртс и Рейнс, как са влезли и какво се е случило, преди тя да се върне вкъщи. Той се разприказва, думите валяха, защото щеше да работи за нея, в къщата ѝ и искаше те да си вярват.

— Историята — каза тя на Ставитски, — неговата и моята част заедно е чудесна, вълнуваща, дори красива... защото в края Робъртс беше мъртъв.

Ставитски видя как тя се отпусна, когато започна да разказва. Изтощеният поглед изчезна и лицето изглеждаше все по-меко и по-гладко.

— Срещнали са се при един бял човек — казваше тя...

ГЛАВА ШЕСТА

Рейнс си решише косата, когато Хокинс почука на вратата. Извика му да влезе и започна да облича единствената си спортна риза.

— Къде е драконът? — попита Хокинс.

— Трябваше да е тук, ще дойде всяка минута.

— Той ли ще донесе всичко?

— Не, нещата са там, в мазето.

— Не ми е ясно, по дяволите, за какво съм ви аз.

— Кой пък те кара насила? Можеш да се опиташ да го убедиш, но се съмнявам, че ще успееш. И на мен не ми се ходи, но съм изнервен и се налага. От колко време си на сухо?

— Малко повече от ден. А ти?

— И аз горе-долу толкова. Така че, той е човекът и ние сме с него. Освен това, Джордж, все нещо ще остане след като му платим, достатъчно да изкараме за известно време.

— Да, а после? — Рейнс сви рамене.

— Все отнякъде ще намерим, или ще се лекуваме — няма голям избор. — Раменете на Хокинс увиснаха. Рейнс се опита да звучи весело. — По дяволите, Джордж, това е лесно, повярвай ми. А там има толкова неща. Те и двамата са такива глупаци — сигурно нямат и сейф. Обзалагам се, че държи бижутата разпилени навсякъде, а сигурно и парите.

— Сигурен ли си, че няма да са там?

— Разбира се, че съм сигурен. През цялото време, откакто работя там не са оставали вкъщи в четвъртък. Той даже не е пристрастен, нали?

— Робъртс? Не, мисля, че не. Просто му харесва да го прави.

Рейнс започна да си облича лъскаво, старателно изгладено спортно яке, когато Робъртс влезе.

Дженифър се беше облякла, готова за излизане, но Уилям беше все още под душа и щеше да настоява да се избърсне отново, макар че

брадата му бе съвсем леко набола. Тя легна отново на леглото и пусна малкото кученце да скочи до нея. Уилям си тананикаше в банята. *Бо-деу-дуду* — идваше фалшиво сред шума от течаща вода. Тя погледна часовника. Беше почти шест. Той щеше да изпусне новините.

— Уилям. — Тя стана и отиде до вратата на банята. Кучето скочи и я последва, спря до нея и сложи едната си лапичка върху обувката на Дженифър. Малкият кучешки мозък проумя, че щом е с обувки, те ще излизат и тя, Стилър, щеше да остане сама.

— Уилям, ще изпуснеш новините.

Водата спря.

— Ей сега, скъпа.

Тя мина по коридора до кабинета на Уилям, където винаги гледаха новините преди вечеря. Малкото кученце я последва. Наля чаша шери за Уилям и една за себе си, пусна телевизора и седна. Стилър се настани до нея и отпусна малкото си телце до крака на Дженифър. Тя придърпа малката главичка, поглади козината, и кученцето сложи предните си лапи върху коляното на Дженифър.

— Слизай долу, Стилър. Ще ми скъсаш чорапите. — Кучето се протегна и легна на една страна с въздишка, опряло гръбче до крака на стопанката си.

Тогава влезе Уилям, лицето му все още беше розово от горещата вода. Носеше огромен кафтан, който си беше купил преди няколко месеца. Той обикновено изоставяше новите си дрехи за няколко седмици, после решаваше да ги облече един-два пъти. Ако му харесаше дрехата, носеше я отново и отново, ръмжеше, когато му я вземаха за чистене или пране. Кафтанът имаше успех.

Той седна на другия край на канапето — никога не сядаше до нея. Рядко се докосваха, освен ако нямаше някаква цел — помощ с трудна връзка или копчета, да се хванат под ръка, когато преминават улицата или когато се любеха. Не беше честно дори в началото, а сега... Тя не си спомняше кога беше за последен път, но и не се беше опитвала особено. Нямаше нищо против, той — също.

Времето минаваше приятно, много приятно, помисли тя. Тя го обичаше. Понякога, когато кърпеше нещо негово, тя го поднасяше към лицето си, вдъхвайки неговия аромат от плата. Това беше странен тип чувствителност, на която тя не обръщаше внимание и си я позволяваше като безвредна. Да бъде с него за нея все още продължаваше да бъде,

както и в началото, най-успокоителното нещо в живота. Той нямаше нищо против нейното почти постоянно присъствие, когато си бяха вкъщи, но за да не му пречи тя си обзаведе собствен кабинет на първия етаж и се стараеше да го използва. Отиваше там почти всяка вечер. Но след не повече от половин час напускаше пустата стая и го намираще, обикновено в кабинета му, и оставаше там с него. Той никога не я пъдеше. Позволяваше ѝ да остане там тихо, да чете, да шие или да върши някаква друга работа. Но той самият никога не слизаше долу в стаята ѝ, просто за да бъде с нея.

— Уилям, трябва да се облечеш, ще закъснеем.

— По дяволите — измърмори той, — вече е почти седем.

Все същите думи всеки четвъртък вечер. Изправи се и краят на робата му помете пода. Тя се засмя.

— Приличаш на морж в палатка.

Харесваше му тя да му говори така и ѝ се усмихна.

— Няма да се бавя много. — Той излезе от стаята. Кучето вдигна глава, когато той си тръгна, но не се помръдна.

Преди години, тя се удивяваше на страстта, която я беше тласкала през онази нощ с Марвин. И понякога мисълта за това връщаше чувството, че трябва да бъде по-взискателна. Това като че ли изненадваше Уилям, но го възбуждаше също и през първите пет години на брака им те имаха няколко по-особени любовни нощи, които оставяха и двамата изтощени и малко смутени от мисълта как са се държали — безмълвни на закуска и на известно разстояние един от друг, което тя не можеше да понася. И тогава това не се случваше чак толкова често, а сега — никога. Вече почти не мислеше за тези неща.

Всяка вечер, когато преминаваше покрай къщата на Седемдесет и осма улица и гледаше младата двойка зад огромния, неприкрит със завеса прозорец на стаята им... дори тогава тя вярваше, че чувствата ѝ са нежни, романтични. Минаваше по този път всяка вечер след работа, ако времето беше хубаво, заставаше в сянката на тротоара и гледаше как те седят заедно. Момичето му носеше напитка, а понякога — той на нея и те сядаха много близо един до друг на дивана, слушаха музика или гледаха телевизия. Понякога идваха други хора, приятели, и тя ги наблюдаваше как разговарят или се смеят. Позволяваше си петнадесет минути отклонение, когато можеше. През лятото беше трудно, защото светваха лампите много късно и беше трудно да вижда през

отраженията в прозореца. Но тя можеше да различи фигурите им да се движат заедно. Не успяваше обаче да види усмивките или устите им, които се движеха, докато разговаряха.

Веднъж, докато гледаше, те се целунаха — дълга целувка! — и тя побърза да се отдалечи, преди да са се разделили, за да не види какво ще се случи после. Но дойде на другия ден отново, щастлива, че те разговарят и се смеят заедно. Веднъж или два пъти ги завари да се карат — гневни лица, високи гласове, които проникваха през прозореца навън, въпреки че не можеше да чуе думите. Тогава също бе побързала да се отдалечи.

Това бе започнало преди около две години. После за известно време те изчезнаха. В продължение на една седмица тя минаваше там всяка вечер, но стаята беше тъмна. Помисли си, че кой знае, може и да са се преместили, но когато се изкачи по стълбите, видя, че това не беше блок с много апартаменти, а еднофамилна къща. Все пак на звънеца им имаше име. Стъклото на предната врата беше шарено и върху него нямаше никаква табела за продажба. „Отпуск“, помисли тя. И продължи да идва всяка вечер в продължение на три седмици, докато най-после прозорците отново светеха. Те се бяха върнали вкъщи.

Никога не спомена пред Уилям, че ги е наблюдавала.

Вътрешностите на Хокинс винаги потрепваха, когато видеше Робъртс.

Той изглеждаше впечатляващо — Хокинс трябваше да му признае това. Беше колкото Хокинс на височина, но по-едър, с по-правилни пропорции, така че изглеждаше по-висок. Работеше редовно и имаше отчетливо очертани мускули, които не ставаха само от тежък физически труд. Но лицето му беше най-впечатляващото нещо в него. Хокинс допускаше, че в него има някакъв ген от бял човек, защото кожата му беше по-светла — по-скоро леко черна, отколкото кафява и без никакъв недостатък, като мраморна. А очите му бяха светли — зелено-жълти, бялото им беше чисто и бяха широко разположени над широките скули. Беше много красив и жените му отдаваха дължимото. Хокинс беше чувал, че някакъв богат бизнесмен от Ийст Сайд е добавил нещичко към увеличаващото му се състояние. И всичко

пасваше, защото Хокинс мислеше, че Робъртс е истински педераст. Жените бяха нещо много лесно — сигурно получаваше много по-голямо вълнение с мъжете.

Единственият му физически недостатък беше неговият дъх. Той самият беше ужасен — като че ли нещо гниеше в стомаха му. Той явно знаеше за това, защото винаги смучеше нещо — твърди ментови бонбони или „Лайфсейвърз“, и когато говореше с някого, държеше лицето си леко обърнато настрани.

Сега той отвърна лице от Рейнс и му каза:

— Отивай. Даваме ти половин час. Ние ще сме там.

— Къде е камионът? — попита Рейнс.

— Отсреща на улицата. Имаш ли достатъчно пари за такси?

Рейнс кимна.

— Но мога да отида там достатъчно бързо с...

— Затваряй си устата — вземи такси.

— Добре, добре, Еймъс. Само да си взема палтото.

— Нямах нужда от палто — заминавай.

— Но, Еймъс, навън е студено сега...

— Размърдай си задника, глупак такъв. — Той бутна Рейнс към вратата.

— Дай му да си вземе палтото, Еймъс — намеси се Хокинс.

Робъртс се обърна, готов да го блъсне отново, но Хокинс отиде до стената, откачи палтото и го хвърли към Рейнс.

Рейнс го хвана и се измъкна през вратата, без да се бави да го облича.

Робъртс стоя за известно време с лице към Хокинс. Хокинс също го гледаше.

Най-после Робъртс се обади:

— Май ще си имам неприятности с теб?

— Може би. Но сега не е времето.

— Да, прав си — ще се отворят и други случаи.

Хокинс се чувстваше твърде зле, за да го интересува.

— Да свършваме с това. Окей?

— Защо, о, ти нещастно бебче? — ухили се Робъртс.

— Добре, аз съм нещастно бебче. — Това явно удовлетвори Робъртс и той седна на леглото, докато стане време да тръгват.

Беше студено за ноемврийска вечер в Ню Йорк. Вятърът беше много остър и докато Дженифър и Уилям обиколят ъгъла на Седемдесет и осма улица, вече изпитваха нетърпение да влязат колкото може по-бързо. Вятърът шибаше голите клони на дърветата в парка и на улицата, издавайки прашящ звук и я караше да си мисли за Нантъкет. Внезапно студът и вятърът, плющящото ѝ палто, бързането им, я накараха да се почувства много безгрижна и в изблик на радост, тя затича. Той се опита да поддържа темпото ѝ, но тя тичаше напред, палтото ѝ се развяваше, косата се обърка от вятъра. Той я настигна пред вратата на къщата, смеейки се както винаги, доволен от странните моменти на безразсъдство.

Албърт им отвори вратата и взе палтата им. Той беше виждал мисис Гилбърт в такова състояние и преди — от време на време, когато пристигаше с достолепния си съпруг, разрошена, с блестящи очи, с объркана коса, като че ли някаква сила я беше заплела. Той считаше вълнението ѝ за неприлично и мислеше за тези моменти като за изключения. Мисис Лист също.

— Дженифър — прошепна Кейт след обичайното посрещане — кратка прегръдка, суха целувка, а Уилям се ръкуваше с мистър Рейнолдс. — Дженифър, ела си среши косата. Много си рошава.

— Да, мамо. — Но тя притисна майка си за секунда още веднъж и я целуна. Кейт със смях се отдръпна.

— О, Дженифър, престани. Отивай да се оправиш. Ще уплашиш бедния мистър Рейнолдс.

Дженифър послушно отиде в огромната тоалетна стая, с тръби за затопляне на кърпите и калейдоскоп от плочки по тавана и стените. Плочките бяха толкова разноцветни, че винаги ѝ беше трудно да види къде свършва косата ѝ и къде започва стената. Сивите нишки помагаха, но косата ѝ беше все още по-скоро червена, отколкото сива, нали? Тя се погледна по-отблизо в огледалото. „Да — прошепна тя на отражението си, — по-скоро червена, отколкото сива.“ Прокара гребена през косата си, придаде спокоен израз на лицето си и се върна да се присъедини към останалите.

— Мистър Рейнолдс, колко приятно...

Хокинс стоеше на светлината, която се процеждаше на терасата от лампите, които Гилбъртови бяха оставили светнати. Стаята изглеждаше приятна, приканваща през стъклото. Той стоеше и гледаше, опитвайки се да забрави скърцащия звук на елмаза, с който Робъртс режеше стъклото. Отне му само една-две минути да отвори кръгла дупка в стъклото. Той натисна бравата, отвори вратата и те влязоха.

— Казах ти — прошепна Рейнс. — Никое от тези места няма алармена инсталация на балконската врата.

Хокинс не го слушаше, той гледаше стаята, която се простираше пред него. Меката светлина падаше на цветния килим, блестеше в тапицерията и дървото на резбования часовник, предаван от поколение на поколение, блестеше във вазите, омекотяваше ярките свежи цветя, цветовете на картините по стените в сенките. Стаята беше жива от цветове, всичко беше меко, приглушено, приканващо. Зад него, зад терасата, градът се сви, безпомощен пред красотата на стаята.

Рейнс забеляза израза на лицето му.

— Да — каза той гордо. — Наистина хубаво място, нали?

— Да — съгласи се Робъртс, — да вървим.

Бързо преминаха първия етаж, взеха два телевизора, няколко радиоапарата и меден античен микроскоп. Хокинс събра най-хубавите украшения от масите и камината и внимателно ги нареди на килима. После излезе от дневната и отиде в кухнята. Сигурно имаха много хубав тостер и може би дори от онези портативни електрически фурни. Реши да задържи тостера за дъщеря си. Намери пътя, който водеше от дневната към една летяща врата без дръжка. Коридорът беше тъмен, но изпод вратата се виждаше светлина.

Той спря.

Може би Рейнс грешеше, може би не всички прислужници бяха навън. Ами ако някоя камериерка е тук? Той се обърна колкото можа по-тихо и бавно тръгна по късия тъмен коридор, после изтича през трапезарията към дневната. Рейнс и Робъртс бяха намерили още едно радио и малка кутия, която се опитваха да отворят.

— Мисля, че в кухнята има някой — прошепна Рейнс.

— Но не може да има. Казах ви — в четвъртък...

— Окей, но там свети.

— О, може би там държат кучето.

— Куче? Ти не ми каза, че имат куче! — прошепна уплашено Робъртс.

— Разбира се, че имат. Но то е малко. Едва ли може да е пазач.

Робъртс се усмихна.

— Добре, добре — каза той, — малко куче. Да отидем да го видим.

Хокинс изведнъж се изплаши, докато ги следваше през трапезарията и по късия коридор. Светлините все още се виждаха под вратата. Робъртс извади пистолета си и той го чу да сваля предпазителя. После бутна вратата и я отвори.

Стаята беше много дълга, блестяща от светлина, която се отразяваше от металните части и безупречно чистите принадлежности. В далечния край под тежка дървена маса, стоеше малко кученце с гъста черно-бяла козина и дълго аристократично лице. До него на пода имаше чинийка с вода.

Веднага щом ги видя, излая два пъти, после колебливо излезе изпод масата, наклонило глава на една страна и несигурно размахвайки края на опашката си.

— Добре, добре — повтори Робъртс. — Малко куче.

Дженифър взе шерито от таблата. Всеки си беше взел чашата. Говориха за бридж, за насекоми, за пазара, за Майкъл и неговите проблеми с жена му Барбара. После се върнаха към бриджа. Най-после вечеряха. Както всеки четвъртък вечер — приятно, смислено. Последваха още разговори, после за готвача на мисис Лист и т.н. Еднообразието трябваше да ги успокои, помисли Дженифър, същото, което си мислеше всяка вечер в четвъртък. И тя се питаше както винаги, дали нея също я успокоява, или тя просто не знае какво друго да прави. Но по средата на вечерята, когато сервираха печеното, Дженифър забеляза, че майка ѝ не се чувства добре. Тя почти не ядеше и беше бледа. По време на десерта Кейт призна, че се чувства зле.

— Не знам какво е, вероятно съм настинала, но имам ужасно главоболие. Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Едуард, но се боя, че няма да мога да играя тази вечер. Всъщност, не ми е добре цял ден, но мислех, че вечерята ще помогне. Но не стана така и се надявам, че няма да сте много разочаровани.

Мистър Рейнолдс изглеждаше много разочарован, но Уилям — не. Дженифър беше малко обезпокоена за Кейт — тя беше много бледа.

— Искаш ли да останем?

— Не, скъпа, ще се оправя. Мисля, че просто трябва да отида да си легна, ако нямате нищо против. — За момент Дженифър се зачуди какво би било да се грижи за майка си. Да ѝ помогне да си легне, да ѝ донесе нещо топло за пиене, да се увери, че е добре завита, а после може би да ѝ почете или да си поговорят тихо, само двете, докато Кейт заспи.

— Нямам нищо против да остана, мамо.

— Знам, скъпа, но не е необходимо. Ако не съм по-добре утре, ще извикам д-р Кей.

Кейт позволи на Дженифър още няколко минути да изрази загриженост, после заговори по-твърдо. Дженифър се отказа и оставиха Кейт сама.

Робъртс извика кучето.

— Ела тук, нищо няма да ти направим. — Той направи гласа си мек. Хокинс никога не беше чувал такъв звук — като кадифе. — Хайде!

Опашката на кучето се размаха още малко и то направи една крачка изпод масата.

— Добро момче — похвали го Робъртс. — Добро куче.

Опашката продължи да се размахва, малко черно-бяло флагче козина. Кучето беше почти излязло изпод масата. Робъртс коленичи долу, примамвайки го с ръце. Хокинс искаше да извика, да уплаши кучето да се върне. Гласът на Робъртс — мек, блеещ като животно, се чуваше по-отблизо и караше Хокинс да се чувства по-зле.

— Остави го — каза Хокинс. — То няма да ни безпокои.

— То-о-чно така — произнесе гласът. — Ти няма да ни безпокоиш, нали, малко куче?

Кучето беше на открито, светлините в кухнята блестяха около него, около всички тях. Хокинс видя изкривените им сенки, отразяващи се в безупречно чистата стомана. Робъртс и кучето бяха близо един до друг на пода, отраженията им се изкривяваха от

извивките на мивката. Кучето все още се движеше към Робъртс, а Робъртс бъркаше в джоба си много бавно, за да не го стресне.

— Имам тук нещо хубаво за теб, куче. Нещо, което ще ти хареса. Гласът достигна и до Рейнс.

— Достатъчно, Еймъс. Губим време.

Но нещо беше станало с Робъртс. Той дори не ги чуваше. Осъзнаваше единствено присъствието на кучето. Ръката му се измъкна от джоба и Хокинс видя нож.

— Исусе, недей...

Гласът му спря напредването на кучето, за момент то застана несигурно, после се напрегна, готово да избяга. Твърде късно, беше дошло съвсем близко. Робъртс го сграбчи за предните лапи и ножът изхвъркна отворен.

— Не! — изкрещя Хокинс, но звукът, който издаваше кучето, удави гласа му.

Той и Рейнс се бяха вкопчили един в друг. Обърна се и видя, че бузите на Рейнс са покрити със сълзи.

Дженифър и Уилям стояха във фоайето и гледаха към дневната. Телевизори и радиоапарати, малка купчинка от сребърни предмети, сребърни прибори — дори свещник! — всичко беше натрупано в средата на стаята.

После забелязаха Хокинс и той също ги видя. Тръгна към тях, шепнейки, докато притичваше през стаята.

— Махайте се от тук. О, господи, моля, махайте се, докато не ви е видял. — Той стигна до фоайето, където стояха те, с вперени в Гилбърт очи. — По дяволите, човече, излизай оттук. — Гилбърт гледаше, като че ли чуваше чужд език. — Мърдай, веднага!

— Къде е кучето? — Дженифър успя да задържи гласа си твърд.

— Забрави кучето — молеше Хокинс, готов да заплаче. — Просто излезте оттук, моля ви, госпожо.

— Къде е кучето ми? Стилър! — Тя тръгна към дневната, викайки кучето. — Стилър?

Хокинс препречи пътя ѝ.

— Става дума за живота ви — все още шепнешком, — тичайте, идете при съседите, извикайте помощ, но тичайте, тичайте...

— Кучето ви? Вие си търсите кучето, госпожо?

Хокинс замръзна при звука на гласа на Робъртс. Той стоеше на стълбите към горния етаж и държеше кутията ѝ с бижута и пистолет.

— Не му обръщайте внимание — каза Робъртс. — Всяка дреболия го разстройва, нали, Джордж? — Не последва отговор. — А сега — продължи Робъртс — питате за кучето, нали? Малко черно куче, нали? То е някъде тук. Нали, Бутс? Хей, Бутс! Ела, имаме компания. — Рейнс се показва с празни ръце. — Виж това — каза Робъртс, — с празни ръце. Вярвам, че сърцето му не е в тези неща. Да не открием нищо в такова голямо място, нищичко, което си струва да откраднем. Но вие ще ни помогнете. Да, сега ще получим помощ. Господинът ще ни покаже сейфа и всички ценности, а после ние ще покажем на госпожата нещо хубаво. Нали, момчета? Много приятно.

Никой от мъжете не проговори.

— Ако си тръгнете сега — каза Уилям, — веднага, ще забравим...

— Виж какво — каза Робъртс. — Не можем да си тръгнем оттук, докато не ви помогнем да си намерите кучето. Мисля, че малкото черно куче е в кухнята. Хайде. — Той махна с пистолета.

Дженифър и Гилбърт минаха по стъпалата. Тя продължи да гледа назад към Робъртс, а той продължаваше да се усмихва окуражително с пистолета. Не ѝ убягна блясъка в светлите му очи, толкова стряскащи върху тъмното му, хубаво лице. Тя мина покрай Хокинс, който се обърна и Рейнс, който изглеждаше малък и безпомощен. Само Робъртс ги последва през трапезарията и коридора, който водеше към кухнята. Когато стигна до кухненската врата, Дженифър спря.

— Продължавай — ухили се Робъртс. — Нищо няма да те ухапе.

Дженифър облегна главата си на вратата за секунда, подпирайки се на стената.

— Отвори вратата, кучко.

Тя отвори.

Хокинс ги видя да се връщат обратно в стаята. Гилбърт беше обвил ръце около Дженифър и Хокинс си помисли, че това е единственото нещо, което я държи изправена. Тя се олюляваше, по лицето ѝ се стичаха сълзи и тя клатеше глава. Гилбърт беше блед и

едната му буза потрепваше като от тик. Хокинс виждаше как бузите му се движат навън и навътре, когато стискаше зъби. Тя издаваше лек, хлипащ звук, когато мина покрай него. Робъртс ги следваше ухилен, после се опита да скрие усмивката, но тя отново се върна.

Тогава, точно когато минаваше край Хокинс, тя се изви и го погледна. Очите им се срещнаха и се задържаха за миг, после тя отмина и той повече не видя лицето ѝ. Но беше доловил нещо. Тръгна, за да я види отново.

— Стой там, Джордж, или ще ти изрита задника навън.

Хокинс спря и погледна към Робъртс.

— Разбира се, Еймъс.

Това, което беше видял на нежното приятно лице, го накара да се почувства странно и внезапно разбра, че ако беше на мястото на Еймъс Робъртс, трябваше да усети страх.

После се улови, че се усмихва на Робъртс, което Робъртс не можа да разбере. Усмивката го накара да се огледа наоколо, като че ли някой друг беше влязъл в стаята и той не беше разбрал. Усмивката на Хокинс стана по-широка, без самият той да знае защо.

— Разбира се, Еймъс. Ще стоя точно тук.

Робъртс отново се огледа, после отиде при Гилбъртови, спрели един до друг на няколко крачки от Хокинс. Рейнс не беше помръднал. Той стоеше сам в далечния край на стаята и гледаше пода; после се изви към прозореца, после — към коридора. Не искаше да види това, което щеше да се случи. И Хокинс не искаше, но продължаваща да гледа, надявайки се да види отново това, което беше видял, когато тя мина покрай него. Но тя беше твърде далече, очите ѝ бяха в сянката, която падаше от полилея.

Робъртс не обърна внимание на Гилбърт. Той отиде право при нея. Много близо. Дъхът му беше лош и тя отвърна глава.

— Погледнете — подкани ги той, без да се обръща към никого, — толкова скромна.

Гласът му отново звучеше кадифено мек и кожата на Хокинс настръхна. После Робъртс прокара фината си ръка с дълги пръсти в косата ѝ и обърна главата ѝ с лице към себе си. Тя го погледна, насилвайки се, опита се да види нещо, което да разпознае. Той беше красив. По-красив от Марвин, красив като Елън. Тя дишаше през устата заради дъха му и продължаваше да го гледа.

— Хубав съм, нали? — каза той. Тя не отговори. — Нали? Пръстите му се стегнаха в косата ѝ.

— Да — каза тя.

— Много хубав?

— Красив — каза тя.

— Добре, добре е, че мислиш така.

Той бутна пистолета в корема ѝ, много силно. Хокинс видя как тя трепна от болка, но предпазителят все още беше сложен — Робъртс още не беше свършил с нея.

— Имам нещо за теб, което наистина ще ти хареса — много похубаво от това старо лице — хубава госпожо, и почакай да видиш какво ще направим. Само имай търпение. — Пистолетът я натисна още повече и тя започна да отстъпва, пребледняла.

Той го отдръпна и погали корема ѝ по странно нежен начин с плоската част на пистолета.

— Но това — по-късно. След малко. Май не можеш да чакаш, сладурче? Първо — работата.

Това не беше само садистична игра. Хокинс видя, че тя като че ли отприщи Робъртс. Може би, ако се беше държала по друг начин щеше да я остави да живее, може би щеше да откупи живота на съпруга си. После помисли за това, което беше видял в очите ѝ. Какво беше то? Отново усети странното чувство на неспокойствие — сега по-остро. Дори въздухът не беше същият — всеки звук беше много чист, дори най-лекото шумолене на пистолета в дрехите ѝ. Хокинс помисли, че може да чуе сърцето си, чуваше дори как другите дишат, като че ли всички други звуци бяха изчезнали.

— Окей — казваше Робъртс. Гласът му звучеше много силно в тишината, но Хокинс знаеше, че той говори нормално. — Да пакетираме тия боклуци.

Хокинс чу как Рейнс се придвижва. Звукът от пляска на един картон, когато го разопакова. Звукът беше като от счупването на покрита с лед клонка. Всичко останало беше тихо, с изключение на сърцето му и свистенето от дишането му. Робъртс я остави и направи една крачка назад, все още държейки пистолета си към тях.

— И ти, Хокинс — подхвърли той през рамо. — Мръдни се.

Хокинс не помръдна.

Робъртс насочи пистолета ниско към червата на Хокинс.

— Казах — мърдай!

— Цуни ме отзад. — Гласът на Хокинс прогърмя в ушите му.

После Робъртс се придвижи към него с леки, почти грациозни стъпки.

— Знаеш ли — казваше той, — знаеш ли какво, скъпи Джордж? Мисля, че ще ти гръмна оная работа. — И се изхили. — Ще ви хареса, малка лейди. Да, сър, ще бъде много хубаво. Хайде, Джордж, извади го. — Пистолетът беше по-близо. — Хайде — казваше той, — съблечи се, не се срамувай...

Той беше почти стигнал до Хокинс, когато тя започна да се движи, със същата лекота като Робъртс, но по-гладко, по-грациозно и много по-бързо — все по-близо и по-близо. Сега Хокинс го видя, блестящо в лицето ѝ, в замечтаните ѝ очи и ако човекът пред него беше всеки друг, а не Еймъс Робъртс, той би му креснал да се маха. Робъртс видя очите му да проблясват към нея и се обърна точно когато тя го достигна. Той отстъпи, почти се блъсна в Хокинс, свободната му ръка се извъртя и я удари с опакоето си през лицето, цялото му тяло се извъртя при удара. Дженифър се препъна, изгуби равновесие и падна, опитвайки се да сграбчи нещо, за да се задържи. Бутна една крехка мраморна поставка с гравирана ваза, пълна с цветя. Поставката се наклони от тежестта ѝ. Тя се хвана за нея и вазата диво се разлюля, като гравираната повърхност улавяше и отразяваше светлината; водата се разля по ръцете ѝ и вазата заприлича на хиляди късчета счупено стъкло, танцуващи на светлината. Тя се опита да я задържи да не падне върху нея, бутайки я обратно, докато спря да се клати. Вазата се изправи, танцът на светлините спря и вазата отново си стоеше неподвижна. Цяла — несчупена.

Тя преглътна. Кокалчетата на Робъртс бяха разцепили устната ѝ и устата ѝ се изпълни с кръв. Тя застана на колене, взряна във вазата, забравила сцената зад себе си, докато устата ѝ продължаваше да се пълни с кръв.

Соленият вкус ѝ беше познат. Също и проблясващото стъкло. Споменът за кръвта и стъклото доплува до нея от много отдавна. Кръвта беше същата, само стъклото беше различно — или светлината? Да — светлината. Онова беше слънчева светлина, ярка, заслепяваща. Преглътна отново и вкусът на кръвта я изпълни.

Тогава си спомни.

Видя ясно малката кристална ваза, блестяща в снопа слънчева светлина върху пода на кабинета на баща си. Също както вазата на поставката, тя не се бе счупила и тя си спомни за пръв път как се беше оказала там и какво я беше предпазило от счупване.

Обърна се към тях точно когато Робъртс удари Гилбърт с пистолета. Съпругът ѝ бе тръгнал след Робъртс, веднага след като той удари Дженифър, за да се опита да ѝ помогне. Хокинс също направи крачка. Но ударът с пистолета спря Гилбърт и сега оръжието отново сочеше към Хокинс. Гилбърт преплете крака. Тя видя как кожата върху лицето му се разцепва, кръвта избликва, потича и попива в ризата и сакото му. Той се взираше неவிждащо в Робъртс. Коленете му се подгънаха, лицето му се изравни с нейното. Очите бяха празни, цялата буза — разцепена и той залитна и падна напред.

Но Хокинс не гледаше Гилбърт или Робъртс, гледаше нея. Робъртс видя израза на лицето му и също се обърна. Рейнс направи същото. Тримата мъже стояха и гледаха коленичилата на пода жена. Тя се усмихваше на Робъртс. Той отстъпи една крачка, после още една. Хокинс чу как предпазителят на пистолета се дръпва.

— Ще те убия — каза тя на Робъртс, гласът ѝ беше сладък и чист. — Ще те убия сега.

После тя се засмя. Хокинс чу смеха ѝ съвсем слабо, после вече ушите му заглъхнаха. Не можеше да долови нито звук.

Тогава Робъртс започна да танцува на пети, грациозното тяло се извиваше, опитвайки се да се издигне все по-високо и по-високо, да се отлепи от пода. Ръцете му се движеха, пистолетът издрънча в тишината. Той танцуваше и танцуваше, изпълвайки се колкото можеше повече с ръце на врата си, поклащаше се на пръсти и на пети, с профил към Хокинс. Устата му беше отворена, напрегната в беззвучен вик. После силно стисна зъби, затвори я, отново я отвори, пак я затвори. Очите му започваха да се изцъклят, напирайки под затворените клепачи, докато танцът продължаваше. Малки, червени нишки излязоха около изпъкналите очни ябълки назад към очните кухини. Твърде голямо напрежение — окото му изскочи от кухината върху бузата, а клепачът се сви около червените нишки, все още прикрепени към окото.

ГЛАВА СЕДМА

Дълго време никой не каза нищо, след като заглъхна и последната ѝ дума. После Ставитски попита:

— Колко време агонизира?

— Всъщност само няколко минути, няма и пет.

— И хората отдолу извикаха полиция?

— Точно така. Шумът, който вдигаше беше невероятен. Никога преди не съм чувала такива звуци. — Тя се усмихваше. — Мислех, че ларинксът му ще откаже, но не стана така. До самия край.

— Как се чувствахте? — попита той.

— Чудесно. — Нейният глас също беше мек.

Гейлстън стана. После Стърн, сякаш изпълзя от фотьойла си и се изправи на крака. Ставитски не помръдна.

— Смятам да задържа това — каза той, докосвайки доклада.

— Не мисля, че те ще променят решението си.

— Нима? Вчера бяха готови да ми помогнат. Днес... — сви рамене той.

— Капитанът иска да ни изкара съвсем несериозни — намеси се Гейлстън с равен глас.

Те се гледаха един друг. Ставитски се беше изчервил и стискаше плика, взирайки се в нея, докато Гейлстън говореше. Вълнението от разказа беше изтощително — тя беше уморена.

— Всичко, което искам, е да ме оставите сама — произнесе тя.

— Така ли? Искате от мен да си изляза оттук, загърбил четири трупа и да забравя всичко.

— Казах ви защо. Казах ви какво се случи. Сега не можете ли просто да ме оставите?

— Не.

— Капитане, мисля, че е по-добре да си вървим. — Гейлстън беше при вратата.

Дженифър и Ставитски се гледаха през бюрото.

— Капитане — извика Гейлстън нетърпеливо. Стърн също беше там. — Капитане! — Хокинс чакаше в коридора.

Най-после той се откъсна от нея и се насочи към вратата.

— Няма ли да промените решението си? — извика след него тя.

Стърн и Гейлстън вече бяха в коридора и Хокинс стоеше край тях, посягайки към дръжката на вратата, когато Ставитски мина, и затвори вратата.

Ставитски се обърна, опитвайки се да я види още веднъж, но вратата към кабинета ѝ се затваряше, отрязваше го от нея. Той продължи да гледа, докато процепът напълно изчезна, и той се оказа лице срещу лице с Хокинс. Обърна се и последва другите през дневната. Там имаше мраморна поставка и ваза... на килима се забелязваше разрошено петно, откъдето сигурно бяха почиствали кръвта на Гилбърт. Минаха по стълбите към фоайето и излязоха. Хокинс им отвори вратата и я затвори. Разделяха ги две врати. После се качиха в асансьора, по пътя надолу никой не продума нищо, и излязоха на улицата. Сега тя беше тридесет етажа далече от него.

Не можеше и дума да става да се прибират вкъщи; трябваше да се разберат. Минаха по Медисън авеню, през снега и студа, и хлътнаха в първия бар, който им се изпречи. Столчетата бяха заети от жени със силно гримирани клепачи, а в дъното масите стояха празни. Всички си поръчаха бърбън и седнаха умърлушени и безмълвни пред поставената в стъклена поставка свещ. Покрай тях минаха няколко жени, погледнаха ги любопитно и продължиха.

Ставитски сложи плика на масата, но ръката му остана да лежи върху него.

Сервитьорката донесе питиетата.

Ставитски не можа да чака повече.

— Е, Уилбър?

Гейлстън се облегна назад.

— О, мисля, че вече знаеш. Това нещо — посочи той към плика, — е безполезно. И ще си остане така.

— Изплашихте се?

— Можеш да го наречеш и така.

— Но от какво? Вие я чухте. Чухте какво е направило копелето. Е добре, тя го е убила, но бог е свидетел, че той си го е заслужавал. Това не означава, че тя ще убие вас или мен.

— Така ли? Още ли не си го разбрал, капитане? Тази жена е убиец. Тя е използвала силата си три пъти — да убива. — Той се усмихваше на Ставитски. — Да, тя е убиец. — После леко се засмя. Звукът се врязва в главата на Ставитски.

— Но ти не искаш да кажеш, че тя съзнателно ще убие всичките нас — и тримата! За бога, Гейлстън, тя не е чудовище.

Гейлстън престана да се усмихва. Той се наклони през масата към Ставитски.

— Ти, дебелоглав евреино — изръмжа той, — с какво си мислиш, че си играеш? Разбира се, че е чудовище. По-опасна от каквото и да е живо същество. Още ли не си вдянал за какво стана дума тази вечер? Още ли не проумяваш какво представлява тя?

Ставитски беше твърде стъписан от атаката на Гейлстън, за да може да каже нещо.

— Тя е съвсем нов вид същество — чудовище, капитане. Това, което е направила на Еймъс Робъртс изисква невероятна сила и най-прецизен умствен контрол. Тя не просто е счупила врата му, нищо така грубо като счупване или преместване. Тя е проникнала — със съзнанието си! — проникнала е под кожата му, под мускулната обвивка, през мускулите, без по някакъв начин да нарушава целостта им, капитане. Без най-малкия възможен прорез. Забележително! Имаш ли представа за каква прецизност става дума? Или каква сила се иска, за да се разделят тези две вертебрани? И като че ли това не е било достатъчно, тя е *разкъсала*, не отрязала — *разкъсала* гръбначния мозък на две. Има стотици начини да бъде убит един човек, капитане, може би хиляди, и аз съм виждал повечето от тях. А тя е избрала най-бруталния. И капитане, ти видя лицето ѝ, когато ни разказваше. Видя същото, което видях и аз. Какво беше то, капитане? Какво видя?

Ставитски не отговори.

— Радост, капитане. Радостна възбуда. Не е ли така?

— Значи на нея ѝ е *харесало* да го убие, тя се е наслаждавала на това. Аз също бих се наслаждавал. Това не означава, че тя ще убие някой друг.

— Но щом вярваш в това — попита Гейлстън, — тогава защо толкова искаш да я спреш?

Ставитски не можа да отговори — той нямаше отговор.

— Защо, капитане? И всъщност това ли е истината — наистина ли се опитваш да я спреш?

Отново без отговор.

— Може би мислиш, че можеш да се справиш с това, да го контролираш, да го използваш по някакъв начин, така ли е? Още не си признал пред себе си, че няма начин да се контролира онова същество там горе, няма начин да се използва такава сила. Не си осъзнал това, защото веднага щом го осъзнаеш, ще трябва да се изправиш и пред останалото, нали?

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Това означава, че не се каниш да затвориш Дженифър Гилбърт в затвора, или да я отстраниш, или да я опитомиш като в история от Джек Лондон, или някакви други такива глупости.

— Окей, Гейлстън, ти ми кажи. Какво смятам да правя?

— Смяташ да я убиеш, капитане.

Нищо не помръдна. Сякаш светът беше спрял.

Ставитски погледна към Стърн. Стърн беше забил очи в масата.

Гейлстън продължаваше да говори. Ставитски трябваше да се насили да го слуша.

— Може би сме имали шанс, много малък, но шанс. Мисля, че можехме да я убедим, че сме безвредни. Затова отидохме там. Да ѝ кажем, че сме сигурни, че е станала грешка, че ще убедим и теб, че тези снимки не може да са на Еймъс Робъртс. Щяхме да ги оставим при нея, за да се чувства тя в безопасност, да види колко безвредни сме и тримата. Тя ни вярваше, знаех, че ни вярва. Можехме да го направим. После се изтърси ти и взе да се правиш на голям полицаи и да размахваш проклетия си пистолет.

Гейлстън се наведе напред и погледна Ставитски.

— Сега, разбира се, нашата версия е умряла работа, капитане. Не че всъщност има значение, защото мисля, че все някога щеше да се стигне до същото. Да, сега, когато мисля за това, смятам, че ти вероятно във всички случаи трябваше да я убиеш. Това е единственият логичен край. Знаеш сам какъв човек си — обсебен си от това, нали? Не можеш да го оставиш. Докато тя е жива, ти ще я притискаш и притискаш. А какво прави тя, когато е притисната, капитане? Убива. Просто е. Ако беше само ти... но не си. Освен теб са Айра, аз и Чинг. Аз съм стар, но не копнея да умра, още не, не и като Еймъс Робъртс...

Хайде, капитане, изглеждаш толкова шокиран, възможно ли е това никога да не ти е хрумвало?

— Не — каза Ставитски, — никога не ми е хрумвало.

— Ще стигнеш и до това. Само се надявам да не чакаш, докато не стане твърде късно.

— Твърде късно... какво значи това „твърде късно“, по дяволите?

— Ако съм прав, а аз съм, живеем под наем, и това е от момента, в който тя ни призна за убийството на Робъртс. Сега си мисли, мисли за това, което ни е казала, вече започва да осъзнава какво е разкрила. Екзалтацията си е отишла, заедно с радостта и вълнението. Вече не се чувства като на сцената. Сега си седи там и мисли какво знаем за нея.

— Ти искаш от мен да убия жената, която току-що напуснахме.

— Точно така. Все пак, капитане, ти започна това — за всички нас. Сигурен съм, че можеш и да го завършиш.

Ставитски погледна към Стърн.

— И ти ли искаш точно това?

Стърн гледаше в масата.

— Погледни ме, по дяволите!

Стърн се подчини. Лицето му беше безизразно.

— Така ли е, Айра, искаш ли тя да умре?

Стърн се опита да каже нещо. Устните му помръднаха, но не можа да издаде звук.

Ставитски се изправи с доклада в ръка.

Гейлстън погледна плика, после него.

— Това, което тя мисли в момента, капитане, има значение. Тя знае също толкова добре, колкото и аз, че ти няма да я оставиш. Защо да спира с Еймъс Робъртс? Аз не бих.

„Защо да спре с Еймъс Робъртс? Защо да спре.“ Фразата означаваше нещо за него, но той не можеше да си спомни. Трябваше да си спомни. *Защо да спре с Еймъс Робъртс?*

— Колко време — казваше Гейлстън — ще ѝ отнеме да убеди себе си, че ние сме също такава заплаха за нея, както той? Колко време би ти отнело на теб?

— Копеле. — Ставитски се задави. — Аз не съм проклет наемен убиец, от когото очакваш да ти спаси задника.

Жените в бара се бяха обърнали, за да видят какво е предизвикало сътресението.

— Ти ревниво, проклето, старо копеле.

— Ревнив? Ето ти сега — каза хладно Гейлстън. — Ревнив от кого? Не изглежда тя да те намира особено привлекателен, капитане.

Ставитски профуча покрай зяпащите жени и излезе от бара под снега.

— Гейлстън иска да я убия.

Чинг седеше в сянката на тясната си гостна. Носеше копринен халат, отдолу се показваха пижама и кожени чехли на бос крак. Ставитски не можеше да види очите му зад дебелия стъкла на очилата, но от неясната светлина торбичките под очите му изглеждаха още по-големи.

— Изглеждаш изненадан, капитане?

— Ти не си ли?

— Не. Мисля, че това всички имаме наум от самото начало.

— Да я убием?

— Разбира се.

Ставитски си спомни как те всички си стискаха ръцете онази първа нощ — чувството за някакъв ритуал. Той беше аутсайдер тогава, невключен в рационалността, която изглеждаше толкова ясна на останалите, че нямаше нужда да говорят за това. Да убият — единственото логично решение.

— Може да се направят и други неща с тази сила, освен да се разрушава.

— Например?

— Да се използва.

— Наистина. За какво би я използвал?

Без отговор.

— Знаеш ли капитане, напомняш ми Марвин Рос. — Чинг замълча, после продължи. — Виждаш ли, капитане, убийството на Дженифър Лист е най-логичното заключение на твоето... приключение.

Ставитски избухна.

— Исусе, вие сте двойка безполови стари копелета, не е ли така? Всичко, което можете да измислите, е убийство. Сами си го направете.

— А ти какво ще правиш?

Толкова хладно, логично.

— Не чувстваш ли нищо? — попита Ставитски. — Тя е жена...

— О, да. Преди всичко. Така ли, капитане? Кажи ми капитане, как изглежда сега?

— Изглежда... много добре.

— Мислех си, че ще бъде красива жена някой ден. Така ли е?

— Ами, да.

Ставитски знаеше, че не може да стои неподвижно повече.

— Твърде хубава, представям си. Такъв тип красота, която не забелязваш от пръв поглед, капитане. Много изтънчено крехко лице. Нищо наистина ярко в нея. Приглушена, нежна красота. И страст. О, да, тя беше там. Трябваше да я видиш, когато ѝ говорих за Рос. О, как го искаше тя. Той беше едър, хубав мъж, капитане. Подобно на теб — но по-хубав. Има обаче прилика. Трябваше да видиш лицето ѝ, когато споменах Рос. И разбира се, силата. Това е най-важното, нали? Представи си себе си, капитане, и нея. Помисли за това. Просто едно женско тяло... Слаба ли е сега, или е дебела.

— Слаба — прошепна Ставитски.

— Да, слаба. Представи си нежно тяло, а вътре в него... О, помисли си какво се таи вътре в него. Само ако можеш да го докоснеш. — Чинг се наведе към него. — Но забрави за това, то не е там. Не можеш да го докоснеш, не можеш да го притежаваш. Когато осъзнаеш това... тогава, разбира се, ще я убиеш. Какво друго може да направи човек като теб с една хубава жена, която може да го разкъса на парчета, само ако си помисли за това? И повярвай ми, капитане, това е реална възможност.

— Господи, та ти си стар, нали? Ти си дяволски стар. Толкова ли те е страх да умреш. За това ли трябва да я убиваме, да спасим проклетите часове или дни, които са останали на двама старци, за това ли? Отговори.

— Не, мистър Ставитски — каза най-после той, — не се страхувам да умра. Не ме интересува смъртта — моята или чиято и да е. Става въпрос за силата. Можеш ли да си представиш такава сила да

се насъбира година след година непроверена? Това не може да не те плаши. И заради това именно се налага да я убиеш.

ГЛАВА ОСМА

Беше паркирал на ъгъла на Седемдесет и седма и Петдесета, когато изгря слънцето. Не се беше бърснал, нито мил, дори не беше сигурен дали е понеделник или вторник. Със сигурност не знаеше коя дата е. Виждаше двата входа на нейния блок и пътя към гаража.

Денят беше делничен, поне това знаеше, така че тя трябваше да отиде в Университета. Ако излезеше от главния вход, лесно можеше да я види; ако пък решише да използва кола, нямаше начин да изпусне черния ягуар.

Питаше се дали вече се е събудила. Вероятно приближаваше седем. Може би закусваше, а Хокинс прислужваше. Може би лъскаше обувките на Гилбърт или гладеше панталоните или ризата му.

Беше много студено, миналата вечер снегът беше замръзнал и сега вече сивееше от сажди. Но слънцето беше ярко и сянката на сградата падаше върху улицата, искреше върху все още неопетнената белота на парка. Очите му горяха и той трябваше да ги притвори заради блясъка на слънцето и снега. Не се чувстваше уморен. Не се чувстваше никак.

Няколко души пресякоха Седемдесет и седма улица. Три момчета се прехвърлиха през оградата и изчезнаха в парка. После спря автобус и остави един човек, който бързо се изгуби от поглед зад каменния блок. Две черни жени — може би камериерки — влязоха през служебния вход на сградата, в която живееше тя.

Времето минаваше, броят на хората се увеличаваше, мина още един автобус. Стана седем и половина. Заглушителят на пистолета го притискаше в корема и той леко го отмести.

Оставаха няколко минути до осем, когато тя се появи от предния вход. Носеше стандартно тъмно палто от норка и ботуши, но той разпозна косата ѝ — червено и сребърно — в сутрешната светлина.

Водеше със себе си малко кученце, облечено в пуловер. То излая, когато видя снега, и започна да подскача, опъвайки каишката. Ставитски излезе от колата и остави вратата отворена, в случай че тя тръгне към него и се наложи да се скрие от погледа ѝ. Сега кученцето

стоеше на задни крака, положило предните си лапички върху ботушите ѝ. Тя се наведе надолу и коженото ѝ палто се потопа в мръсотията на тротоара; вдигна кученцето, после се отправи към Седемдесет и девета улица.

Той затвори вратата и я последва.

Кученцето може би беше коледен подарък, може би то трябваше да заеме мястото на убитото. Дали беше от Гилбърт? А може би от майка ѝ?

На Седемдесет и девета улица оградата на парка свърши. Тя пресече бързо и пое по една алея с високи дървета.

Той се върна в колата и зачака. Не мина много и тя отново се появи. Прибра се, а той продължи да чака. В девет и десет черното ѝ палто го накара отново да трепне. Този път портиерът ѝ спря такси. Ставитски запали колата и излезе на улицата. Тя се качи в таксито и се насочи на юг, той ги последва. На изток, към Шестдесет и девета, после пресече целия град, докато слънцето вече се виждаше върху реката, после към центъра на Йорк и към Шестдесет и шеста. В района на Университета тя освободи таксито. Той спря на паркинга, излезе на пътеката точно навреме, за да я види как влиза в сградата, където се намираше кабинетът ѝ. Стигна дотам и неловко запристъпва от крак на крак. После се върна към Йорк, купи вестник и хлътна в кафене, където си взе закуска. Заведението беше почти празно и много тихо. Той седеше там, опитваше се да чете и пиеше кафе след кафе. Към единадесет и тридесет двете сервитьорки започнаха нервно да го поглеждат. Обедната навалица щеше да започне скоро, а той заемаше място. Но неговият ръст и четината по брадата му ги безпокояха. В единадесет и четиридесет и пет той стана, плати и се върна към Университета.

Наоколо се суетяха хора, някои вече излизаха от сградата. Той мина покрай входа, после се обърна и застана точно край пътеката, изчаквайки. Служителите излизаха на двойки и тройки. Някои бяха с палта и се насочваха към Йорк авеню, други — само по престилки — притичваха към кафето или стола на факултета. Тя не се виждаше. Момчета за поръчки крачеха надолу-нагоре по пътеките с обяда на тези, които си бяха поръчали вътре. Изникваха все нови и нови физиономии, по едно време преминаха група мъже в официални костюми, бързайки в студа да стигнат до следващата сграда.

Секретарки в палта и ботуши; после още престилки. Никаква Дженифър Гилбърт.

В два и тридесет той се отказа и се върна в колата. Запали мотора и пусна парното, докато се стопли, после го изключи и остана да чака.

След малко извади кутийката със захарин от джоба си и я отвори. Разви мидата. Спомняше си картона, откъдето я беше взел, сухите точици от лепило, старателните детски надписи — детски, невинни. Преди колко години беше намерила мидата? Тридесет? Четиридесет? И какво се беше случило с момиченцето, което я беше намерило? На мидата видя пукнатина. Запита се дали тя си е била там през цялото време, или се беше счупила, откакто той я взе. Докосна разчупения край и черупката се раздели на две. Потъркаля двете късчета в дланта си, после нагласи парчетата заедно и внимателно ги сложи в кутията.

Около три и половина слънцето бе прекосило небосвода, към четири беше почти тъмно. В четири и тридесет тя прекоси паркинга и се насочи към улицата. Той запали колата и я проследи. Мислеше, че ще си хване такси на Йорк, но тя не го направи. Зави надясно и продължи да върви. Той паркира колата до крана на един водопровод. Излезе и тръгна след нея.

Тя вървеше равномерно, бързо, без да се оглежда, като човек, който знае точно къде отива. Той се питаше дали минава по същия път всяка вечер. Крачеха все по-нататък и по-нататък, минаха няколко магазина, но тя не спря дори да погледне витрините.

На Седемдесет и осма тя прекоси Йорк и се насочи на запад. Тук нямаше нищо освен жилищни блокове, стари, добре поддържани апартаменти под наем, от които излизаха пожарни изходи. Преминаха Първо и Второ авеню все със същата стегната походка. Заредиха се къщи и дървета. Снегът се беше натрупал в канавките, но тротоарите бяха чисти. Тя пресече Трето авеню и после, някъде към средата на един блок, той я видя да спира и да се придвижва в сянката до една от къщите. Той също спря и отстъпи от светлината на уличната лампа. Тя не се движеше и той не можеше да си обясни какво я задържа. Затова се измъкна от сянката и надникна. Къщата, до която тя стоеше, беше тъмна. Но тя беше още там, той виждаше палтото да се откроява като по-тъмно върху стената. Тя просто стоеше. Малко пламъче — беше си запалила цигара. Той направи същото. Погледна през улицата — там имаше само къщи. Повечето — като тази. Помисли си, че хората в

отсрещната къща трябва да си сложат завеси — цялата им стая се виждаше от улицата. Стори му се толкова необичайно тя да върши това, трябваша му няколко минути, за да осъзнае, че тя стои и ги наблюдава. Дженифър Комптън Лист Гилбърт стоеше сама на улицата, в тъмното, и надничаше в чуждите прозорци.

Изведнъж цялата ситуация му се стори толкова абсурдна, че се уплаши да не се засмее на глас. Той беше тук, неспал, немит, с този проклет пистолет със заглушител, който пренесе през целия град, за да разбере сам дали те са прави, и дали трябва да я убие. Цял ден наблюдава всяко нейно движение, отчасти като убиец, но на моменти и като любовник. Цял ден беше на ръба на сълзите, по петите на тази жена, което не бе правил никога, и отгоре на всичко се оказваше, че тя наднича през чуждите прозорци. А те искаха да я убие — да насочи пистолета към тази луда, червено-сива глава и да натисне спусъка. Сега по лицето му се стичаха сълзи, бузите му се издуха от беззвучен смях. Неговият диамант, неговото най-специално нещо в целия свят... а тя гледаше в нечий прозорци, надявайки се вероятно да съзре нещо пикантно. Това му дойде твърде много...

Той спря. Това не можеше да бъде. Никой не прави секс в стая с голи прозорци и със светнати лампи. Не и ако не са побъркани да показват шоу всяка вечер.

Тя се помръдна, излезе от сенките и той погледна часовника си. Бяха минали около десет минути. Отново я проследи. Нямаше нужда да се крие. Повечето хора не очакваха, че някой може да ги следи и единствената трудност се състоеше в това, да не ги загубиш на светофарите или в тълпите, и да се опитваш да не налетиш върху им. Тя отново тръгна на запад през Лексингтън. Тук спря такси. Той обаче не направи същото. Просто изгледа задните светлини на таксито, което зави надясно към Седемдесет и седма улица. Отиваше си вкъщи, вероятно твърде измръзнала, за да премине останалия път пеша.

Той се върна по пътя, от който бяха дошли, намери стълбите, които я бяха прикривали и застана там, вперил очи в прозореца през улицата, опитвайки се да види какво я беше довело тук.

Всичко, което видя, беше една двойка — не много млада и не особено добре изглеждаща. Помисли, че жената е твърде обикновена в сравнение с нея. Те не правеха нищо особено — отпиваха от високи чаши, после тя стана и се върна с купа, пълна с нещо — „пържени

картофи“, помисли си той. Не се прегръщаха, нито се целуваха — нищо. Разговаряха — той можеше да види как се движат устните им. После мъжът посочи нещо, вероятно телевизора, и жената се засмя. Смехът беше хубав, непринуден, щастлив. Виждаше го. Те просто седяха там. Стаята не беше голяма, не от тези, с които тя беше свикнала. „Достатъчно хубаво — помисли той, — много весело, добре направено, истински декор на интериор от Ийст Сайд.“ Със сигурност имаха пари — кварталът беше богат. Той прекоси улицата, за да разгледа звънците, за да разбере имената им и откри, както беше направила и тя, че те са единствените, които живееха тук — в цялата къща! Не беше лошо. Върна се през улицата и погледа още малко. Но всичко беше същото. Пиха още, хрупаха снакс или каквото беше там. После мъжът стана и мина през стаята, наклони се над нещо, вероятно да изгаси телевизора. Още няколко минути непринуден разговор, после мъжът протегна ръка, тя я пое, стана и заедно излязоха от стаята. Вероятно отиваха в трапезарията да вечерят. Той огледа къщата отпред. На горния етаж светеше — може би имаха деца? Или пък вечеряха на втория етаж. Нямаше как да разбере.

Той взе автобус, за да се върне при колата си.

Беше напълно сигурен, че тя ги наблюдава всяка вечер. Трудно беше да си представи човек как стои там сама в тъмното, изпитваща желание да наблюдава толкова обикновена сцена, като тази, на която той току-що беше станал свидетел. Каква самота, питаше се той, би могла да я тласне към това?

Проследи я в продължение на три вечери. Напускаше кабинета в три и четиридесет и пет, обикаляше по улиците, за да не попадне на задръстване на Ийст Сайд Драйв и пристигаеше там с около десет спестени минути. Ставаше все по-смел и започваше да я чака на пътеката, точно до сградата, така че можеше да я види като излиза. Забеляза, че другите мъже и жени обикновено излизаха по двойки или на групи, тя — винаги сама. Те разговаряха, смееха се, малък изблик на добри чувства в края на деня. Отиваха да вечерят или да сготвят, може би да пазаруват или на кино. Но тя винаги беше безмълвна, винаги сама. Проследяваше я всяка вечер, стоеше там в тъмното с нея, гледаше това, което тя гледаше, питаше се дали така ще прекарат останалата част от живота си, в такъв вид близост, за която тя и не подозираше. Мъчеше се да си отговори дали тя някога истински е

докосвала нечий живот, освен за да убива. Никога не обядваше с друг. Никой не ѝ казваше: „Това изглежда добро, аз също ще си взема“, никой не си купуваше дреха, защото тя я е харесала. Тя се грижеше за гардероба на Гилбърт, но той си помисли, че това беше като да обличаш кукла. Можеше да си представи как Гилбърт казва „Щом така мислиш, скъпа“. И толкова.

В петък обаче хората, които те наблюдаваха — Паркърс — даваха парти и всичко се промени. Беше коктейл за около двадесет и пет човека, нещо на което идваш към четири и трябва да си тръгнеш към осем. Пристигнаха добре облечени хора от горната част на Ийст Сайд, Второ и Трето авеню, нямаше никой от Юниън клъб или Пето авеню. Хубаво, весело парти. Докато стояха и гледаха, някои вече се бяха качили и Ставитски видя дълга и украсена маса, отрупана с ястия. Имаше много за пиене, впечатляващи блюда... Домакинът и домакинята изглеждаха много щастливи, като че ли се наслаждаваха на себе си. Беше доста топла вечер, ръмеше леко и един от големите прозорци от пода до тавана беше частично отворен, така че те, той и Дженифър — можеха да чуят звуците отвътре, смеха, разговорите.

Той забеляза, че тя не стои толкова далече, както обикновено и че не пуши. Тя излезе от сянката, почти до бордюра, с вдигнато нагоре лице, така че лампите от прозорците го осветяваха. Какво правеше? По-близо, слезе от бордюра в канавката. Сега той я виждаше напълно — цялото ѝ тяло беше застинало и напрегнато. Не му харесваше начина, по който стоеше, не му харесваше всичко това. Звуците от стаята се чуваха все по-слабо. Тя се приближи още... още две стъпки.

О, по дяволите, помисли той, какво ще направи тя? Той разтвори палтото си, сграбчи пистолета. Звукът от пистолета щеше да я спре, после си спомни, че все още има заглушител. Извади го и започна да развива заглушителя в тъмното. Не се канеше да я застреля... *Нямаше* да я застреля... тя се придвижи отново. Той се опита да свали заглушителя, но той не се освобождаваше.

Огледа се отчаяно. Може би трябваше да извика. Това означаваше да се разкрие, но... След миг чу някой да вика, отчетлив вик! Той погледна през прозореца и замръзна.

Един огромен, бронзов, китайски гравирен полилей, нежно плуваше през стаята на Паркър. Той не удари никого, не докосна нищо, просто се движеше леко, после по-бързо и все по-бързо през стаята. Идваше към прозореца. Колкото повече приближаваше, толкова по-бързо се движеше, докато с ужасен трясък премина през стъклото. Навсякъде се посипа стъкло, лампата плуваше, докато се приземи на асфалта, почти в краката ѝ.

Тя побягна. Той хвърли поглед към бъркотията, която настана вътре, после затича след нея. От къщата сега навсякъде се чуваха виковете. Хората се бяха показали по прозорците, някои надничаха през вратите. Тя продължаваше да тича, а той се носеше по петите ѝ.

На Лексингтън тя спря и се огледа по улицата. Беше объркана и му се стори, че вижда сълзи върху лицето ѝ. После тя закри много бързо към центъра. След няколко крачки се облегна на тухлената стена. Хората я поглеждаха, после бързаха да видят какво е предизвикало шума. Той стоеше на ъгъла, желаше повече от всичко на света да може да я вземе в ръцете си. Стояха там на няколко крачки един от друг, докато накрая тя се отблъсна от стената и уморено тръгна към Седемдесет и седма улица.

Той се прибра вкъщи.

Чинг беше прав. Това нагнойваше, приближаваше. Тази вечер тя се държа като дете, развали партито, счупи един прозорец. Безвредна пакост, въпреки че той съжаляваше много за Паркърс — много приятни хора, приятно парти. Но в какво можеше да се обърне това? Някое дете ще се опита да ѝ вземе чантата в парка, друг ще я обиди или... каквото и да е. Може би следващия път Паркърс или някой друг нямаше да имат такъв късмет. Това беше най-отровната комбинация в света. Той го знаеше. Сила и отчужденост от всичко.

Той се просна на дивана и се загледа в тъмнината към тавана, на който се кръстосваха светлините от аквариума и от улицата. Керъл щеше да влезе всеки момент и да замърмори, че той всеки път стои на тъмно. Щеше да светне лампите и да пусне телевизора. Той затвори очи. Те бяха прави. Тази вечер тя мразеше всички тези хора, не толкова, за да убие или да ги нарани, но все пак достатъчно, за да ги смути. А утре, а вдругиден?

Той се обърна на дивана и загърби уюта на стаята. Робъртс. Никой в този свят не заслужаваше да умре повече от Робъртс, но историята нямаше да свърши с него. Чинг беше казал: „Не можеш да разбереш нещо такова и после да го оставиш“. Да, така беше. Той сви рамене. Наистина, защо мислеше, че тя ще спре с Робъртс?

Той се обърна отново и седна.

Защо да спре с Робъртс?

Обади се на Сай Гелър.

— Трябва да те видя утре сутринта.

— Утре е събота.

— Точно така. Утре сутринта в твоя кабинет, в единадесет часа.

— Какво има, Дейв?

— Услуга, Сай. Няма да го забравя.

— Добре, добре.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Той заспива и се буди през цялата нощ. По едно време стана от леглото и погледна през прозореца, все с мисълта за нея. Тя се намираше през няколко пресечки на парка в центъра. Попита се дали тя изобщо някога си мисли за него, загледана навън по същия начин, както той сега.

Сънищата идваха и си отиваха. Сънува един сън, в който всички бяха там — Гейлстън, Стърн, Чинг и тя. Тя беше покрита с чаршаф и той знаеше, че е гола под чаршафа и търсеше нещо скрито в тялото ѝ. Другите наблюдаваха и даваха инструкции. Първо потърси в очите ѝ. Гейлстън подхвърли, че то трябва да е в някое от очите. После надникна в устата, тя сви назад езика си, за да му помогне и той дръпна една по една бузите ѝ. Виждаше зъбите ѝ, гърлото. Но то не беше там. После разтвори краката ѝ и той бръкна в нея. Пъхна ръката си колкото можеше, притискаше я, нараняваше я в стремежа си да го открие, но то не беше и там. В друг от сънищата си я убиваше — стреляше в гърлото ѝ наскреда парка. Навсякъде шурна кръв и тя падна върху кучето. Виждаше как кучето се опитва да изпъззи изпод тежестта на тялото ѝ, облечено в палто от норка. Приличаше на червей, докато се опитваше да се измъкне. След този сън се събуди, облян в студена пот и трябваше да отиде да си наплиска лицето. Най-после, около четири сутринта, когато вече беше готов да се откаже, заспа дълбоко и спа до седем часа.

От осем до десет прекара в кабинета си, правейки копия на всички документи. После спря в един магазин за куфари и си купи дипломатическо куфарче. После Сай и...

— Какви са тези боклуци?

— Просто го пази, това е всичко. — Той подаде на адвоката си голям плик, който беше извадил от куфара, без да му позволи да види какво още има вътре.

— Това е, Сай. Вътре има инструкция — всичко от което ще имаш нужда. Ако нещо се случи с мен, отвори го и направи нещата, за които те моля. От това по-лесно — здраве му кажи.

По едно копие от всеки документ имаше за Кармайкъл и Олгрийн и едно за Уилям Гилбърт. Мислеше, че те са достатъчна заплаха.

— Какво е това *нещо*, Дейв, което може да ти се случи?

— В случай че умра, Сай. Няма значение по какъв начин. Ако умра.

Саймън Гелър погледна приятеля си. Помисли, че е мръднал, но изглеждаше в същото време млад, по-млад и по-хубав от години насам.

Отново валеше сняг, много слабо и недостатъчно, за да направи пътищата хлъзгави, така че не бе необходимо да се съсредоточава върху шофирането. Помисли си, че я е спипал... няма път назад. Но докато караше, планът и всичко, което се беше опитал да измисли, започна да му изглежда все по-маловажно, в сравнение с факта, че отива да я види отново. Знаеше, че ако не успее, щеше да е за последен път. Сънят за това, как я вижда мъртва, отново го навести. Той го изтласка, но сънят се върна отново. Беше съвсем реален и ако планът му не успееше, наистина така щеше да свърши всичко. Щеше да се наложи да я убие. Той спря на паркинга, близо до лагуната. Снегът се трупаше, почти закриваше тревата. Чайките кацаха върху тънкия лед, без да обръщат внимание на снега. Той отвори куфарчето, извади револвера и заглушителя. Бяха изстинали, дори в куфарчето. Завинти заглушителя и отново пъкна пистолета в колана си. От притискането на метала бе останал белег под колана му и беше болезнено да го пъкне отново, но щеше да е за последен път.

Той запали колата и подкара на изток през пустия парк.

Отново стоеше пред двойната врата. Хокинс отвори едното крило. Никакви приветствия, никакви опити да го задържи отвън.

— Ще видя дали е заета.

— Добре, Джордж. Нали нямаш нищо против да почакам в дневната?

Беше против, но не каза нищо.

Ставитски се засмя.

— Мистър Хокинс — обади се отново той, — ако можеш да привикнеш с този поглед, ще си най-добрият прислужник в историята.

Не последва отговор, нито усмивка. Отведоха го тихо в огромната дневна и го оставиха там. Същата стая, само че сега в ъгъла стоеше коледна елха, отрупана с играчки. Но и тя не променяше нещата. Размерът и самотността на мястото изглеждаха непоклатими. Беше много тихо, чуваше се само пукането на огъня и свистенето на вятъра навън.

Внезапно той чу дращещ звук... — лапи върху мрамор. Обърна се и видя малкото кученце да припка през фоайето към изхода от стаята. Подът беше гладък, така че кученцето хем тичаше, хем се плъзгаше. Козината му се вееше, когато стигна до стълбите. После съзря Ставитски и го залая. Ставитски стана и кученцето се претърколи през трите стъпала в стаята. Лапите му се задържаха на килима и то се хвърли към Ставитски, всяка част от него се движеше — крака, глава, опашка, всичко се движеше едновременно, докато лаеше и квичеше.

Хокинс влезе и тръгна към кученцето.

Това му дойде твърде много. То приклезна изведнъж и започна да мокри килима.

— Не! — крещеше Хокинс.

Викът само възбуди кучето още повече. То се изви по гръб, размахвайки лапи, а малката струйка урина се разпръсна във въздуха.

Хокинс, забравил цялото си достойнство, посегна към животинчето, но то продължаваше да го мокри направо върху костюма. Ставитски се смееше.

Хокинс отдалечи извиващото се телце от себе си и погледна към полицая, но Ставитски не можеше да спре. Беше се хванал за облегалката на стола, превит на две от смях, а по лицето му се стичаха сълзи.

Хокинс опита, безполезно. Лицето му се изкриви един-два пъти и той също започна да се смее.

Тогава Ставитски чу и друг звук. Чист, нежен като звънче, той се надигна над техните гласове, вряза се в тях. Той се обърна. Тя беше застанала на прага, облеганата на стената и се смееше с тях.

Ставитски спря. Хокинс също спря.

Тя избърса очите си и ги погледна за секунда. После отново се разсмя. Но Ставитски повече не можеше да се смее.

Той я последва. Докато минаваха по коридора, тя на няколко пъти леко избухваше в смях и той видя как раменете ѝ се разтърсват. Но оставаше с гръб към него. После тя отвори вратата, той я последва вътре и затвори. Останаха сами. Тя се обърна към него. Лицето ѝ вече беше овладяно, но в тъгълчетата на устата се таеше някаква слабост, като че ли още ѝ се искаше да се смее. Той зачака. Най-после тя се успокои и изглеждаше като самата себе си — уморена и самотна.

Той постави дипломатическото куфарче на бюрото ѝ, отвори го и извади оттам един касетофон и няколко ленти.

— Имаме много да говорим. — Видя я как застива. — Мислих за вас, за вас и за нищо друго в продължение на дни и седмици. Бяхте с мен всяка минута, по един или друг начин, в най-интимните моменти от живота ми, така че имаме много за какво да говорим.

После започна да вади книжата от куфарчето.

— Няма смисъл да се занимаваме с доклада за Робъртс, знаете, че го имам. Това е копие. А това — каза той — е докладът на Джон Старбък за смъртта на Хал Киърни. Искате ли да го прочетете? Разбира се, също има копия.

Тя се олюля. Спокойно, искаше да ѝ каже той, спокойно. Няма да отнеме дълго време. Заглушителят на пистолета, все още запазил външния студ, го притискаше, докато се движеше, почти в слабините.

— Предполагам, че знаете какво се казва там, нали?

Тя кимна, но той искаше да чуе гласа ѝ.

— Нали?

— Да — каза тя. — Знам какво има в него.

— Мисля, че най-важни са лентите.

Тя видя неговата голяма ръка да плъзга касетата в касетофона. От светлината в стаята, космите на ръката му изглеждаха златисти. Касетата беше на място. Той натисна копчето и усили звука.

— Имам копие от всички ленти — помнете това.

Отначало беше тихо, после се чу гласът на Кристофър Хейнис, дращещ, но можеше да се разпознае; той разказваше за последната нощ на Марвин Рос.

Извъртя всичките ленти и я наблюдаваше как слуша. Тя стоеше като каменна по време на записа с Хейнис и Чарлз и наведе глава по

време на този с Рейнс.

После се чу собственият ѝ глас. Тя слушаше очевидно безстрастна към явните показания, които даваше срещу себе си.

„Колко време агонизира?“ — чу се отдалечено и гласът на Ставитски от лентата.

„Само няколко минути — отвърна нейният глас от лентата. — По-малко от пет.“

Лентата и чувството за отдалеченост, което тя създаваше, не можеше да скрие удовлетворението в гласа ѝ. „По-малко от пет.“ Би ги направила десет или двадесет, ако можеше.

Записът свърши. Той изключи касетофона и зачака. Тя не казваше нищо.

Изглеждаше по-самотна от всякога, седнала, загледана в безмълвната машина, подобно на животно, което мисли, че е само и незабелязано в гората. Той бръкна в куфарчето и извади куп книжа. Тя гледаше ръцете му отново — хартията, папките, касетите, всичко от вълшебното куфарче на Ставитски. Наблюдаваше как ръцете му събират малката купчина хартия и я изваждат.

— Това е полицейският доклад за Марвин Рос — каза той. Тя гледаше как ръцете му преместват хартиите. — И — продължи той — филмът на д-р Чинг, нали си спомняте хартиения самолет. Той ще ми позволи да го използвам, ако се наложи. И най-накрая, ето го и докладът, в който той съобщава за вас на конференцията през 1954 година. Разбира се, не е цитирано името, той ще го осигури — излъга Ставитски.

— Защо? — попита тя, най-после поглеждайки лицето му. — Какво има против мен?

— Марвин Рос. Чинг още си спомня, все още в известен смисъл, вини себе си.

— Да, разбирам.

Раменете ѝ се свиха зиморничаво и тя отново отвърна поглед от него. Той не можа да проследи очите ѝ, не можа да стане и да се изправи пред нея, но искаше. Проследи посоката на погледа ѝ — нищо особено — килима, библиотеката.

— Как намерихте Чинг?

— Елън Кранстън. — Нямаше видима реакция. — Тя ми спомена за момчето в Нантъкет. Не знаеше нищо друго, освен слухове, но ми

разказа каквото знаеше за тях. — Защо не го гледаше тя... — Знаете ли, тя ви мрази.

Най-последна тя го погледна.

— Предполагам — отвърна след малко. Като че ли чакаше.

— Тогава, разбира се, Чинг ми каза за Рос и Хейнис.

— Разбира се.

Не можеше да понася тази изтощена жена да го гледа, без да го вижда; като че ли той беше приносител на новини и нямаше никаква роля в това, което щеше да се случи.

— Разбирате — каза той, като повиши глас, — че тези ленти, доклади, всичко е само копия.

— Оригиналите са на сигурно място, нали, капитане?

Най-последна гневна искрица. Това беше по-добре от нищо.

— Точно така. И няма начин да ги намерите. Те са на сигурно място. — Той говореше с равен глас, но над горната му устна блестяха капчици пот. Докато тя гледаше, една капка се откъсна и потече по устната му и той я облиза. — Там има инструкции, така че никой няма да го види, докато съм жив. Но ако нещо се случи с мен...

Тя се наведе напред.

— Да? Ако нещо се случи с вас?

— На съпруга ви ще бъде дадено по едно копие от всичко, което чухте и видяхте, а друго копие — сега той притежаваше пълното й внимание — ще бъде дадено на помощника ми и на шефа на детективите на нюйоркския отдел „Убийства“. — Много впечатляващо. Той можеше да си представи как Олгрийн ще реагира на това, което беше в плика. — О, знам, че те няма да повярват, но аз не съм кой да е и ще трябва да проверят. Ще им се наложи да се поровят. Това ще ги отведе до Чинг. А Чинг е вече нещо.

Заплахи. За първи път в живота си той беше насаме с нея и всичко, което можеше да прави, беше да я заплашва.

— Те не могат просто да игнорират Чинг. Дори да решат, че съм полудял, ще трябва поне да изслушат Чинг. — Как беше възможно човек да стои толкова неподвижно? — И дори да решат, че Чинг говори глупости, ще възникнат разговори, ще плъзнат слухове тук-там. Особено в богатата част на града, особено ако аз съм мъртъв. Ще защъкат репортери. Знаете как душат денем и нощем, само да попаднат на следа. Можете да си представите какво ще се случи, нали?

— Неподвижна, толкова неподвижна, с очи приковани в него. — Някой ще каже: „Току-що чух нещо много смайващо — разправят, че убили онзи задник Ставитски“, някой ще попита за името, и друг ще им каже и все неща от този сорт. „Гилбърт! — ще каже човекът. — Жената на Уилям Илай Гилбърт. Хей, те са хората, той и тя.“ После ще се заредят други имена — Лист, Комптън. И в края на краищата наистина ще надушат нещо. „Лист, Комптън — те са.“ Тогава знаете ли какво ще направят? Поне един ще го направи, обещавам ви. Ще отиде при Кармайкъл — той е моят помощник. Младши е, но обича пресата и те го знаят. Ужасно му е трудно да си държи устата затворена. И той ще заговори. Защо не? „Момчета — ще каже той, — дяволско нещо, но старият Ставитски вярваше“ — и те ще слушат. Той може да ги насочи дори към доказателствата. И когато свършат, няма да е останала и една цяла спокойна секунда в живота, който ви е останал. Ще стигнат до Чинг и дори до Гейлстън. Домакините от Мидуест ще четат за записите. И, разбира се, съпругът ви. Не проумявате ли? Ще го спират на улицата или в клуба — „Не бяхте ли вие човекът, чиято жена...“

— *Спрете!* — Гласът ѝ пресече неговия, тя клатеше глава и гледаше надолу, клатеше я напред-назад, като че ли късаше нещо със зъби. Косата се беше спуснала върху лицето ѝ. — Разбирам... не мога да ви убия — няма да ви убия — никога не съм помисляла да ви убивам. А сега ще ме оставите ли сама?

— Не!

Той откопча самото си. Светлината проблесна в дръжката на пистолета.

— Чинг и Гейлстън смятат, че трябва да ви убия.

Главата ѝ спря да се движи, косата падаше объркана върху челото и бузите. Тя погледна към пистолета, притискащ твърдата плът над колана му. Приличаше на животно, наблюдаващо и чакащо. Без никакво изражение. Ставитски усети, че го побиват тръпки.

Най-послед:

— И Чинг също? И той ли иска да ме убиете?

— Повече отколкото Гейлстън.

— Защо? Не съм наранила никого от тях.

— Защото са изплашени, ревниви, малки изнудвачи. Защото мислят, че това е единственото логично нещо, което трябва да направя. Това твърдят и двамата — единственото логично нещо.

— Не бихте го направили. — Тя продължаваше да гледа пистолета.

— Не казвайте това. О, не казвайте това. Бих го направил, ще го сторя.

Той извади пистолета от колана си.

— Вижте — каза той, — има заглушител и всичко е готово.

Пистолетът блестеше към нея и тя не можеше да вижда нищо друго.

— Но аз не бих ги наранила, не бих наранила вас.

— Така мислех и аз. До снощи.

— До снощи... — Тя почти шепнеше, но той я чуваше, защото стаята беше абсолютно тиха. — Какво искате да кажете с това „снощи“?

— Хората от Седемдесет и осма улица, партито и трикът с лампата.

— Следили сте ме. Наблюдавали сте. — Самотният израз си беше отишъл. Тя вече не беше сама и го знаеше. Изглеждаше като подгонена. — Проследили сте ме, като че съм...

— Убиец. Като че ли сте убиец. Така каза Гейлстън — убиец, чудовище...

— Не ме наричайте така. — Тя се държеше за ръба на бюрото.

— Без гадни имена, така ли? Независимо какво се е случило... какво всъщност става. — Гласът му звучеше твърде високо в тишината около тях. — Какво мислите, че ще направя? Ще забравя? Ще си изляза отгук и ще забравя? Този случай е пълен с мъртъвци — всичките ваше дело. А Чинг каза, че ще продължава, ще нагноява, каза той, вътре във вас. Че не може да сте такава, каквато сте и просто да не правите нищо. Отначало не му вярвах. Не исках да вярвам, защото, по дяволите, не исках да ви наранявам. — Той си помисли за нея, легнала мъртва в парка и кучето, борещо се да изпълзи изпод тялото ѝ. — Но снощи...

— Не. Спрете.

— Защо? Защо снощи? Защо онези хора? От колко време ги наблюдавате? Година, шест месеца?

Не последва отговор.

— От дълго време, нали? Отдавна установен навик — да наблюдавате Паркърс. — Тя трепна, когато той произнесе името им. —

После изведнъж ви идва твърде много. Парти, на което не можете да отидете. И какво, по дяволите, правите? Рушите, чупите. Защо? Трябва да са имали и други партита? Защо сега?

Нямаше отговор.

— Защото сега знаете, че можете. Така ли? За първи път знаете, че можете. Така ли е?

— Не знам. Оставете ме. Не съм им направила нищо.

— По дяволите, престанете да повтаряте това. *Няма* да ви оставя. Не мога. Няма да ви оставя сама, освен ако не ви убия. Не ми казвайте повече да ви оставя.

Очите ѝ се отправиха към вратата, но той стоеше между нея и вратата.

— Не го ли разбирате още? — казваше той. — Направихте го снощи, защото това, което казват Чинг и Гейлстън, е истина. Направихте го, защото тези добри и нормални хора ви оставяха навън, нощ след нощ, сама на тротоара. Защото и всички други добри, обикновени хора правят същото. И ще продължават да го правят, оставяйки ви там вън. Така ли е? — С изключение на мен, искаше да каже той, с изключение на мен. — Така ли е?

— Не, не — крещеше тя. — Не е. Аз съм като тях. Аз...

Той продължи. Гласът му звучеше много високо.

— Вие не сте като никой и нищо в този свят. И ако не проумеете това, то наистина ще се случи. Наистина ще го направите. Гейлстън, Стърн, Чинг, мен. Може би още по-лошо, може би съпруга си. — Тя беше много бледа. — Да, защо не? Скъпият съпруг. Погледнете ни, седим тук сами през цялото време. Къде е той? Сега е събота вечер. Защо не пазарувате с него, не се срещате с приятели, не се обличате за вечеря? Къде, по дяволите, е съпругът ви? — Той не можеше да спре. — Колко години още мислите, че можете да продължавате така? Да седите сама в тази стая. Да се движите сама по улиците. Чужденка. Колко хора още ще ви оставят отвън всеки ден? А защо не и тях също? Защо да не убиете и тях? Кой ви харесва, кой търси компанията ви...

— Излезте. — Тя трябваше да го спре. Не можеше да слуша повече.

— И какво мислите, че ще ви направят, ако узнаят? Ако направите грешка, извършите малък, погрешен трик на неправилно място някой ден? Защото няма да бъдете в състояние да се

съпротивлявате, знаете. Какво мислите, че ще направят хората, ако узнаят каква сте?

— Моля ви. О, моля ви, спрете.

Той не можеше.

— Ще ви разкъсат на парчета. Ще...

Тя посягаше през бюрото.

— Не. — Той сграбчи ръката ѝ. Погледът на преследвано животно сега беше много явен, дланта ѝ беше влажна. На лицето и на шията ѝ също имаше пот. — Не викайте Хокинс. — Той насочи пистолета. — Ще убия и двама ви, ако трябва. Няма да има проблем да обясня смъртта на един бивш наркоман. Той ще е подходящ заподозрян, ако се наложи да ви убия. Но не ме карайте. Не ме карайте...

Той не можеше да чуе гласа си. Тя отстъпваше от него, извън килима, но той не можеше да чуе стъпките ѝ върху голия под. Твърде далеч, беше отишъл твърде далеч. Огънят гореше, сенките им подскачаха по стената, но той не можеше да чуе пращенето, което чуваше преди секунда. Господи! Тя се канеше да го убие. Наистина щеше да го направи. Палецът му беше на предпазителя на пистолета, той дърпаше, пръстите му се бяха превърнали в огромни, лишени от нерви цилиндри, потяха се. Той губеше ориентация. Отвори уста, опитвайки се да си поеме въздух. Дробовете му горяха, разпъваха се и се свиваха за въздух. Всичко беше мъртво, безшумно. Предпазителят се помръдна и той обвини един, приличен на кренвирш пръст около спусъка. Почти не я виждаше, нищо освен очертанията на слаба жена, а те избледняваха, издигаха се, докато той потъваше, превиваше колене, докосвайки килима. Тя беше пред прозореца — едно неясно очертание на светлината, която разпръскваше блестящо сиво върху рамките на прозореца, върху стените, все по-светло и по-светло, докато сенките се смекчиха и отстъпиха. Той успя да свие пръста си върху метала още и още, колкото можеше, докато усети, че спусъкът се движи много, много бавно.

Пистолетът го ритна.

Той беше на колене, с увиснала глава. Не виждаше нищо друго, освен червени, жълти и сини геометрични фигури. После съзря края на килима, пода, стените, прозорците, които отново събираха светлината. Можеше да диша. Чуваше огъня. Нещо го докосна, хвана го. Тя беше

коленичила до него, ръката ѝ беше обвила раменете му, опитвайки се да му помогне да седне. Още червено. На бузата ѝ имаше кръв. Тя течеше по лицето ѝ към челюстта. Имаше и в ъгълчето на устата. Тя отсъстващо я облиза, после докосна бузата си и погледна ръката си.

— Не знаех, че сте ме улучили. Дори не почувствах.

Той се опита да погледне по-отблизо. Тя му позволи. После се облегна на една ръка и докосна бузата ѝ, изтри кръвта.

Опита се да намери кърпичката си. Но пръстите му бяха все още безчувствени и не можеше да пхне ръка в джоба си. Кръвта ѝ изцапа дрехите му и той поклати глава.

— Само ожулване — прошепна ѝ той. — Просто драскотина. Няма да остане белег. Обещавам ти, Джени, само драскотина.

— Пистолетът е тук — обади се тя.

Пистолетът почти докосваше коляното му. Ставитски го отблъсна.

— А сега какво? — попита тя. — Какво ще направиш? Аз почти те убих. Те може би са прави. Може би трябва да направиш това, което искат.

— Не.

Най-после успя да намери кърпичката си, извади я от джоба и я притисна към лицето ѝ. Сега тя беше много близо до него. Той се изправи на колене, все още с кърпичката до лицето ѝ и я обгърна с другата ръка, докато дланта му обхвана рамото ѝ. Тя го остави да я държи, да я притиска към себе си, докато избърсва бузата ѝ. Чувстваше дишането ѝ. Затвори очи и лекичко се залюля, притискайки тялото ѝ към своето. Тя се залюля с него.

— Какво ще правиш? — попита тя след малко.

Той можеше да усети как устата ѝ се движи до бузата му.

— Въпросът е какво ще правим *ние*, Джени? — Той махна кърпичката от лицето ѝ. Кръвта беше намаляла до малка вадичка. — Ние двамата.

Тя не помръдна.

— Там в куфара е. Още съм нестабилен, позволи ми да остана още една минута тук. Ти ще ми го дадеш. Всичко, което е останало там — шестнадесет папки. Това са мъже, шестнадесет мъже. Робъртс беше един от тях. Ти се отърва от него, вместо мен. — Ръцете му се върнаха към бузата ѝ, попивайки я. — За което никога не съм ти благодарил. Те

всички са като него, всички са като Робъртс. — Тя още не се движеше. — И ти ще ми помогнеш с тях. — Кокалчетата на ръката му бръснаха косата ѝ, пръстите му докоснаха челюстта ѝ. — Никой никога ли не идва тук?

— Не.

— Шестнадесет — каза ѝ той, — всичките в известен смисъл особени. Като Робъртс — някои от тях дори по-лоши. Всичко е там, Джени, всичко е в онези папки — кои са те, къде са били, какво са правили и с какво се занимават сега.

Тя погледна куфарчето, после отново лицето му.

— Пазя тези досиета от години, Джени. Понякога стават повече, понякога намаляват — такива хора не доживяват до дълбока старост. Ти ще ми ги донесеш и аз ще ти покажа какво имам предвид.

— Как мога да ти помогна?

— Ще ги убиеш заради мен.

Тя се раздвижи, бързо се дръпна, но той я притисна към себе си.

— Слушай ме, Джени, това е единственият начин...

— Не... — Дърпаше се по-силно.

— Нищо не ти е останало, Джени. — Гласът му беше много мек. — Сега вече не можеш да се върнеш назад, не и когато си усетила вкуса на това — вкуса на силата. — Той си помисли, че никога не е гледал някого толкова отблизо, никога не е държал друго тяло толкова близо до своето.

— Не мога...

— Трябва, защото, ако не го направиш, ако това продължи да те яде, това ще е краят ти. Аз няма да го понеса, каквото и да означава. — Той шепнеше. Не знаеше дори дали тя го слуша. — Аз съм всичко, което имаш — продължи шепнешком той. — А сега и ти си всичко, което имам аз. Никой друг няма значение и ще бъдем заедно. Няма да има повече празни стаи, Джени, няма повече гледане през прозорците в тъмното. Направи го. — Гласът му беше много мек. — Използвай силата... убий ги заради мен, заради двамата. Никога вече няма да бъдеш сама.

Той спря да говори. После дълго я държа, без да казва нищо, преди да я пусне да се отдалечи от него.

Тя остана където си беше, с вперени в него очи. Той сгъна кървавата кърпичка и я сложи обратно в джоба си. После зачака. Най-

после тя се изправи, отиде до куфарчето и му донесе папките. Коленичи отново, близо до него, почти докосвайки го и сложи папките на пода.

— Кой е първият, когото трябва да погледна?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.